ALYSSA DOBSON

Nu vei ști niciodată

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Ellen Cullen ieși din ascensorul cu ferestre înalte și împinse ușa biroului Maryei Rudd, asistenta tatălui său.

Cu chipul luminat de un zâmbet larg, aceasta se ridică pentru a o întâmpina pe tânăra fată. Toată lumea din întreprindere i se adresa pe numele de familie. În spatele manierelor sale puțin repezite și a aerului puțin arogant, ascundea o inimă de aur. Mai întâi curieră de birou, se afla treizeci și cinci de ani mai târziu în fruntea întreprinderii, alături de Edward Cullen... Ascensiune meritată și remarcabilă în această lume de domeniului imobiliar, rezervată în general bărbaților...

– Ellen, draga mea! Ce surpriză plăcută! exclamă ea.

– Ce-ți face mai multă plăcere? Vizita mea, sau acest pachet? glumi Ellen, deschizând cutia pe care tocmai o pusese pe birou. Mii de scuze pentru această întârziere de neiertat.

– Credeam că ai uitat.

– Este adevărat... până în ziua în care am citit în ziar anunțul manifestării pentru care te pregătești, mărturisi Ellen

stânjenită. Aveam de terminat o comandă urgentă pentru o familie regală din Europa de est și orice altceva mi-a ieșit din minte.

De trei ani, Ellen evolua cu mare succes în lumea modei: desena și vindea toalete tricotate de mână pentru casele de croitorie de lux. Se limitase până atunci la o producție artizanală, dar încerca din ce în ce mai multe greutăți în a satisface cererea clienților încântați de munca sa.

– Te sfătuiesc să-l încerci, în cazul în care... Dimensiunile variază ușor în funcție de ochiurile împletiturii.

– Bună idee, acceptă Rudd. Ia loc în timp ce mă schimb. Apoi vei cere să ne aducă o cafea.

Ellen se așeză pe brațul unui fotoliu în timp ce asistenta îmbrăca un taior bleumarin. Soarele dimineții se filtra prin fereastră, inundând cu razele sale aurii părul roșcat și bogat. Ellen era nepăsătoare față de frumusețea sa: cu silueta de vis, ochii verzi imenși, nasul cârn presărat cu pistrui fermecători, gura senzuală și tenul ca laptele, n-avea deloc de ce să se preocupe de ea. Dacă totuși s-ar fi neliniștit, privirile admirative ale bărbaților care se întorceau la trecerea sa, ar fi fost suficiente pentru a o calma.

– Este impecabil! exclamă Rudd examinându-se în oglinda agățată în perete. Mă resemnasem să mă îmbrac în rochia mea gri, dar iată-mă liniștită, voi fi femeia cea mai bine îmbrăcată de la serată!

– Vei fi probabil singura femeie prezentă, deoarece este vorba să se aleagă bărbatul de afaceri al anului!

– Nu-ți face iluzii, draga mea. Poate orașul n-a considerat util să ne recompenseze, dar sexul nostru va fi foarte bine reprezentat.

– În acest caz, vei fi o bună publicitate pentru mine.

– Nu mai ai nevoie după acel articol elogios apărut în „Vogue".

– Într-adevăr, a trezit interesul general. Din nefericire, am deja prea mulți clienți.

– De ce nu te instalezi la Londra, unde ți-ai putea spori ritmul producției?

– Prefer să continuu așa, asta îmi permite să mă ocup de Hadleigh și de tata.

Rudd se înfurie auzind rostindu-se numele locuinței familei Cullen.

– De ce nu vindeți ruina aceea?

Ellen se mulțumi să zâmbească; o auzise atât de des pe secretară lamentându-se în legătură cu acest subiect. Hadleigh era sperietoarea sa. Spre deosebire de Edward Cullen, care considera această proprietate ca simbolul succesului său, ea vedea acolo un izvor nesecat de necazuri financiare.

– Nu se va putea cheltui nimic pentru reparații anul acesta, continuă Rudd, cu un aer posomorât. Membrii consiliului de administrație sunt toți de acord să reducă mult cheltuielile.

– Voi plăti eu, îmi pot permite.

– Nu-ți risipi atât de repede banii. Dacă lucrurile nu se rezolvă, vei avea nevoie de ei.

– Așadar, situația nu s-a îmbunătățit? întrebă Ellen, foarte surprinsă.

– Nu! A trebuit să ipotecăm clădirea. Plata datoriilor ne paralizează treptat.

– Atunci, este grav... Nu mi-am dat seama.

– N-ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta. Tu nu poți face nimic să ne ajuți, oftă Rudd trecându-și o mână prin părul cărunt. Singura soluție este ca tatăl tău să se întoarcă în plină formă.

În mod sigur, această dorință nu se va realiza. De la moartea tragică a soției și fiului său într-un accident rutier, Edward Cullen se retrăsese în el însuși. Transmisese aproape toate puterile sale subordonaților, care erau lipsiți de experiență și nu mai apărea decât la adunările lunare ale consiliului de administrație, restul timpului se refugia acasă.

Cu două luni înainte, după o bronșită severă, acceptase împotriva voinței sale sfaturile medicului și se hotărâse să petreacă o parte a iernii într-un climat cald. Alesese să facă o croazieră în Orient.

– În cazul în care Kirk Prentiss n-ar fi fost obligat să plece, totul ar fi fost altfel, reluă Rudd.

Ellen nu-l cunoscuse niciodată pe Kirk Prentiss. El părăsise compania cu zece ani în urmă și înființase o altă întreprindere „Prentiss Engineering", care se întindea astăzi în lumea întreagă.

Motivele plecării sale erau misterioase și dacă tatăl său nu s-ar fi încăpățânat să urmărească de la distanță cariera acestui bărbat, Ellen ar fi uitat de mult timp de existența lui. În acea perioadă, tânără elevă de pension, în vârstă de cincisprezece ani, ea se interesa prea puțin de afacerile domnului Cullen. Aflase din întâmplare că acest Kirk Prentiss lucrase cu fratele său Guy și că acesta provocase mai mult sau mai puțin această concediere.

– Ce s-a întâmplat, exact? întrebă Ellen. Mi se pare că am dreptul să știu.

– De ce nu-i pui întrebarea tatălui tău?

– Știu foarte bine de ce. Nu suportă să i se aducă aminte de Guy și, după părerea mea, Guy a fost amestecat în această afacere.

– A trecut mult timp de atunci; îți pot spune fără îndoială adevărul. Totuși, nu vreau să-l judeci prea aspru pe tatăl tău. A făcut astfel pentru a-și apăra fiul, îi explică ea aprinzându-și o țigară. Kirk și Guy lucraseră împreună la un contract important. În ultimul moment, Guy a avut ideea de a reduce costurile folosind un ciment mai puțin scump decât cel ales inițial. Clientul a semnat imediat, dar casele s-au prăbușit la un an după construire.

– De ce a fost acuzat Kirk Prentiss de această neglijență?

– Guy trebuia să preia într-o zi conducerea afacerii. Dacă greșeala îi era descoperită, cu siguranță consiliul de administrație l-ar fi preferat pe Kirk. Acesta din urmă era mai ambițios, mai talentat decât fratele tău. Era deja evident că va reuși o carieră strălucită. Tatăl tău era de acord cu asta, dar îl neliniștea. Compania „Cullen“ a fost întotdeauna o afacere familială; pe scurt, greșeala lui Guy era o ocazie de care să profite. L-a convins pe fratele tău să tacă și l-a apărat. Evident, în pofida protestelor lui Kirk, directorii l-au crezut pe domnul Cullen... tatăl tău n-a fost necinstit niciodată, cu excepția acelei ocazii. De altfel, acum o regretă amarnic.

– Nu mă miră! De vreme ce Kirk Prentiss a făcut avere și noi suntem ruinați.

– Ce ironie, nu-i așa? întări Rudd, cu ochii înecați în tristețe. Guy nu mai este pe această lume. O asemenea bramburea lă pentru nimic... Singurul om în stare să salveze întreprinderea este acum un concurent fără milă.

– Caută intenționat să ne scufunde?

– Nu, este mai eficient, atâta tot. Știi, vrea să ne cumpere. Este cea mai mare dorință a lui de ani de zile.

– Și cu cât cifrele noastre sunt mai proaste, cu atât valorăm mai puțin.

– Kirk va fi întotdeauna corect, afirmă Rudd. Este cinstit și conștiincios, ceea ce pare uimitor în acest comerț în care scandalurile sunt la ordinea zilei.

Ellen nu era prea sigură de asta: să devină proprietarul întreprinderii care-l concediase în mod nedrept ar fi fost în același timp o dreaptă răsplată și o revanșă măgulitoare. De ce s-ar priva de așa ceva?

– Tata se interesează atât de puțin de toate astea. Dacă oferta lui Prentiss este acceptabilă, ar avea tot interesul să vândă, nu-i așa?

Rudd inspiră adânc.

– Afacerea trebuie să rămână în familie...

Tăcu, deoarece o secretară tocmai intrase aducând cafele și biscuiți. Profitând de această întrerupere, își reluă uniforma de serviciu: fustă sobră, neagră și bluză albă.

– Guy a murit, protestă Ellen ronțăind un biscuit. Pentru cine păstrează tata imperiul său? Avem trei sau patru verișori, dar toți au ocupațiile lor.

– Pentru tine, răspunse Rudd așezându-se în fața tinerei fete.

– Este ridicol! Cum aș putea conduce eu această companie, chiar dacă aș dori? Nu cunosc nimic despre ea!

– Jeffrey Harrington este la curent și el este cel la care se gândește tatăl tău. De la moartea lui Guy, îl consideră ca pe un fiu adoptiv; când vă veți căsători, legătura va deveni reală. Cu un director ca el, vom fi viabili. Avem multe terenuri, totuși, cât timp tatăl tău este în fruntea afacerii, băncile refuză să ne acorde credite...

– Jeffrey știe toate astea?

– Nu sunt sigură, însă membrii consiliului de administrație au aprobat alegerea tatălui tău.

– Tata ar fi putut să-mi ceară părerea, așa mi se pare. Nu m-am decis încă să mă căsătoresc cu Jeffrey.

Încurcată, Rudd roși puternic.

– Îmi pare rău, credeam că ai spus da. Jeffrey ți-a cerut mâna, nu?

– Este exact, dar n-am răspuns nici da, nici nu. Am o afecțiune pentru el...

– Asta nu ajunge, interveni Rudd cu fermitate. Oricum, nu la vârsta ta. Urmează-mi sfatul, Ellen, instalează-te la Londra, unde vei putea în același timp să-ți dezvolți comerțul și să-ți îmbunătățești viața mondenă. Te închizi, la țară. Să știi că te admir. Puține tinere la douăzeci și cinci de ani și-ar fi sacrificat o carieră promițătoare pentru a se ocupa de tatăl lor.

– Sacrificiu? Ba nu... Îl iubesc. După accident are nevoie de mine.

– Nu regreți prea mult ocaziile ratate la Paris?

– Prefer să-mi desenez singură modelele. De altfel, îmi câștig mai bine existența. Referitor la asta, tocmai eram pe punctul de plecare, continuă ea, uitându-se la ceas. Am încă o mulțime de livrări de făcut, înainte de-a porni la drum după-amiază... Petrecere frumoasă, mâine seară!

– Îmbrăcată în creația originală Ellen Cullen, cu siguranță voi face ravagii.

Rudd o însoți pe tânără până în vestibul, unde o secretară bătea la mașină.

– ...Este un raport amănunțit pentru tatăl tău. M-am gândit că i-ar plăcea să fie la curent cu tot ceea ce s-a întâmplat, înainte de viitoarea adunare a consiliului, la sfârșitul lunii. Te duci să-l întâmpini la Southampton?

– Da. Drumul este lung, iar asta îi va face plăcere.

– Mai ales nu lăsa simțul datoriei să influențeze asupra vieții tale personale, Ellen. Dacă dezvăluirile mele te fac să te căsătorești împotriva voinței tale, mi-o voi reproșa toată viața. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc despre asta...

Ellen o strânse în brațe cu afecțiune pe asistentă.

– Ba da, dimpotrivă. Am oroare de secrete. În ceea ce-l privește pe Jeffrey, ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme că tata pusese ochii pe el. Din fericire, ești aici să-mi deschizi ochii, ești o adevărată mamă pentru mine, Rudd! încheie ea sărutând-o.

Ellen se îndreptă spre mașina sa parcată în spatele clădirii, gândindu-se că Rudd n-avea copii și era păcat... Însă Rudd îi mărturisise într-o zi că își sacrificase viața de familie, meseriei. Când își dăduse seama de greșeală, era prea târziu.

Ellen nu va face niciodată o asemenea greșeală. O dată căsătorită, va renunța la munca sa. Dar pentru moment, era mulțumită de situație și profita din plin de independență. Dacă locuia la tatăl său, era pentru a-l împiedica să se lase pradă amintirilor și remușcărilor.

Pentru că se simțea răspunzător de acel accident: dacă n-ar fi cedat pasiunii fiului său pentru mașinile de curse... dacă Guy n-ar fi insistat s-o folosească, împreună cu mama sa, pentru prima dată pe cea pe care i-o oferise, într-o zi cu ploaie torențială... amândoi ar fi fost încă acolo. Surprins de

puterea mașinii, Guy se angajase într-un viraj cu viteză prea mare și se lovise frontal de un camion ce venea din sens invers.

Desperat, domnul Cullen o rugase pe Ellen să renunțe la munca sa la Paris și să se întoarcă la el. Ea nu ezitase: se va întoarce în Franța când el se va simți mai bine. Cu toate acestea, trebui să-și schimbe planurile, deoarece puțin timp mai târziu, tatăl său avusese un infarct. Așadar, Ellen înființase o întreprindere artizanală foarte mică, la marginea proprietății, într-o clădire folosind câteva femei din satul vecin pentru a tricota modelele sale unicat.

Acum, principala sa problemă era să răspundă la toate comenzile. Cea mai bună soluție ar fi, după cum îi sugerase Rudd, să se ducă să se stabilească la Londra. Din nefericire, era imposibil de făcut imediat: nu doar pentru că Ellen se neliniștea pentru sănătatea tatălui său, dar trebuia să ajute de asemenea la conducerea acestei locuințe imense.

Odinioară, familia Cullen avusese mijloace de-a angaja servitori. Acum nu mai rămăseseră decât domnul și doamna Reeves, respectiv grădinarul-om la toate și menajera.

Ellen știa că nu-și va putea asuma la nesfârșit aceste responsabilități. În ziua în care se va căsători va pleca de lângă tatăl său. Această reflecție o aduse cu gândul la Jeffrey. Trebuia oare să-l ia de soț pentru a rezolva dificultățile financiare ale lui Edward Cullen?

Jeffrey... prieten din copilărie cu Guy... Încă liceană, Ellen se îndrăgostise nebunește de el. Dar acesta o ignorase permanent până când ea se dusese la Londra să-și facă studiile de stilistă.

Interesul lui Jeffrey se deșteptase brusc, atunci când adolescenta lipsită de importanță se întorsese la Hadleigh transformată într-o fată tânără încântătoare. Începuseră să se vadă cu regularitate, cu aprobarea părinților lor. Mai înainte cu câteva luni, el îi propusese Ellenei să se căsătorească. Nehotărâtă, nesigură de sentimentele sale, ea pretextase sănătatea precară a domnului Cullen pentru a amâna această căsătorie. În pofida dezvăluirilor lui Rudd, va continua să-l facă să aștepte. Deși voia să-și ajute tatăl, nu era gata să-și lege viața de-a unui bărbat pe care nu era sigură că-l iubea, pentru a salva întreprinderea familiei de la faliment.

„Trebuie să-mi asum responsabilitățile mele", își spusese. Avusese deja această reacție la optsprezece ani. Părinții săi protestaseră sus și tare când le anunțase intenția de-a urma cursurile la „St. Martin School of Art" din Londra. Ei se gândiseră s-o trimită în Elveția într-un colegiu pentru tinere fete de familie bună, unde ar fi învățat bucătărie și câteva noțiuni de secretariat. Ellen se opusese cu tărie la ideea de a-și pierde timpul până în ziua în care îi va fi prezentat un soț.

Spre marea lor desperare, refuzase de asemenea să se instaleze în apartamentul din capitală, preferând să împartă o locuință veche în Wandswoth, cu două prietene. Își lăsase Austinul la Haidleigh, deoarece găsise mai practic să circule cu autobuzul și cu metroul. Se îmbrăcase în exclusivitate de la piața de vechituri. Vacanțelor în familie, în hoteluri luxoase, le preferase expedițiile în corturi. Câteodată venise să petreacă un week-end acasă, dar fusese întotdeauna ușurată să se întoarcă la Londra și să-și regăsească toată independența.

Acești ani, apoi cel petrecut la Paris pentru munca sa, fuseseră cei mai fericiți din viața ei. După accident, încercase mari dificultăți pentru a se reintegra acestui univers meschin și plictisitor. Totuși, cu prețul unor nenumărate eforturi asupra ei însăși, ajunsese să se obișnuiască. De altfel, nu avea timp deloc să fie dezamăgită de soarta ei, atât de mult fusese acaparată de meserie.

Sunetul unui claxon o făcu să tresară și își dădu brusc seama că aproape ajunsese.

Ca de fiecare dată, peluza impecabilă de la Hadleigh îi păru un spectacol odihnitor. Domnul Reeves tunsese iarba în aceeași dimineață și aerul era plin de un miros proaspăt. Se apropia vara... La capătul aleii, rododendronii înfloriți deschideau drumul spre castelul imens din cărămidă roșie și piatră, reședința familiei Cullen de peste un secol.

Ellen parcă în fața peronului și fu surprinsă să constate că menajera o aștepta în ușa de la intrare.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, iată-te! exclamă doamna Reeves venindu-i în întâmpinare. Eram moartă de îngrijorare, domnișoară Ellen.

– V-am anunțat totuși că nu mă voi întoarce înainte de sfârșitul după-amiezii.

– Nu pentru dumneata îmi făceam griji, replică bătrâna doamnă, exasperată, ducând-o în hol. Este vorba de telegramă. A sosit în dimineața asta: am încercat să vă prind la telefon la apartament pentru a vă anunța, dar erați deja plecată.

– O telegramă?

Temându-se de ce era mai rău, Ellen își ținu respirația. Tatăl său avusese oare un al doilea atac? Rupse cu înfrigurare plicul. În timp ce parcurgea cele câteva rânduri, expresia chipului i se schimbă... Făcu ochii mari, năucită.

– Tatăl meu... Tata... s-a... s-a recăsătorit!

Încremenită pe loc, tremurând, îi întinse foaia de hârtie menajerei, ca și când avea nevoie de o confirmare. Nici doamna Reeves nu-și ascunse mirarea citind cu voce tare:

„Căsătorit chiar în această dimineață la Neapole. Știu c-o vei iubi pe Abigail ca și mine. Pe vineri, la Southampton".

– Abigail... repetă Ellen, stupefiată. Nu mi-a vorbit niciodată despre ea în scrisori.

– Cu siguranță, nu te așteptai la o veste de acest gen, mărturisi doamna Reeves. Trebuie să fie o ființă excepțională, dacă a reușit să-i sucească în acest mod capul!

– Excepțională sau nu, ar fi putut aștepta câteva zile pentru a mi-o prezenta mai întâi. De ce atâta grabă? N-are nici un sens!

– Poate se temea ca ea să nu-și schimbe părerea o dată ajunsă pe uscat. Știi bine ce se spune, în general, despre aventurile de croazieră.

– Cred mai degrabă că i-a fost teamă de reacțiile familiei sale, murmură Ellen.

– De ce? Prima criză a tatălui dumitale n-a fost decât o alarmă, slavă Domnului, iar după medic, va trăi încă mult timp.

– Nu fac aluzie la sănătatea sa, ci la starea finanțelor, răspunse Ellen arătând cu degetul petele de umezeală de pe pereți și tavan. Casa aceasta nu este deloc primitoare pentru o pereche recent căsătorită.

– Evident, nu mai este ce a fost, dar spre deosebire de alții n-avem de ce ne plânge. De altfel, ea are probabil din ce trăi, altfel nu și-ar fi risipit banii pe un pachebot de lux.

Într-o străfulgerare, Ellen se întrebă dacă nu acesta era motivul grabei tatălui său. O căsătorie de acest gen ar rezolva cu siguranță problemele... cel puțin cele de întreținere ale locuinței... Nu, era imposibil! Câte văduve foarte bogate, prezentate de prieteni bine intenționați, descurajase!

– Nu-mi explic de ce a ținut să se căsătorească înainte de-a se întoarce.

– Este mult mai romantic, oftă menajera.

– Romantic! Ei bine, este ridicol. Tata are șaizeci și cinci de ani, nu se mai potrivește la vârsta sa!

– Soțul meu are tot șaizeci și cinci de ani. Crede-mă, este încă în putere.

Doamna Reeves admisese în aparență această veste și era inutil să discute mai mult. Ellen urcă în camera sa: ieșea cu Jeffrey în seara aceea și dorea să se odihnească puțin. Totuși, nu se putu relaxa, ca de obicei, în baia bună, caldă și parfumată cu esența sa preferată. Era prea frământată. Decizia neașteptată a tatălui său va avea consecințe asupra vieții ei personale. Se va putea instala la Londra, să se consacre dezvoltării afacerii, pentru că el nu va mai avea nevoie de îngrijirile sale. Va relua legătura cu prietenii. Jeffrey nu va fi încântat, dar va putea continua să se vadă din când în când. El însuși avea un apartament în capitală, unde rămânea două zile pe săptămână...

Numai în cazul în care nu se hotărăște să se căsătorească. Pentru că acum nu mai avea pretext să-și amâne decizia. Totuși, în pofida evenimentelor din acea zi, nu știa ce răspuns să-i dea. Această descoperire o făcu să se simtă stânjenită, puțin vinovată...

Înfășurată într-un imens prosop de baie, se așeză în fața dulapului cu haine. Ce va îmbrăca în seara aceasta? Jeffrey îi cunoștea toate rochiile și, săptămâna trecută, îi făcuse această remarcă:

– Ești singura femeie dintre cunoștințele mele, care nu dă nici o importanță ținutei sale. Este totuși meseria ta, nu?

– Exact, văd haine de dimineața până seara și n-am niciodată curaj să merg prin magazine. Muncitoarele mele păstrează cu greu ritmul și aș avea scrupule să le cer să execute modele pentru mine.

– Nu este o critică, se grăbi el să spună. În ochii mei, tu vei fi întotdeauna cea mai frumoasă!

Amintindu-și această conversație, Ellen regreta că nu cumpărase nimic astăzi, la Londra... Jeffrey ar fi avut cel puțin impresia că uneori îl asculta. Dar era prea târziu... Cu atât mai rău, va purta rochia care-i venea cel mai bine, exact de culoarea ochilor ei.

Fardându-se foarte ușor, se contemplă în oglindă... Era puțin palidă... Adăugă o atingere de roșu pe obraji, trecu distrată un pieptene prin păr, apoi își puse cerceii și colierul moștenite de la mama sa.

Din depărtare, ajunse până la ea sunetul clopoțelului de la intrare. Luându-și poșeta și un șal, tânăra coborî în fugă.

Jeffrey o aștepta la baza scării. O întâmpină cu un zâmbet și un sărut, apoi înconjurându-i talia cu un braț posesiv, o duse în salon, unde pregăti aperitivele. O cunoștea destul de bine pe Ellen pentru a n-o întreba ce dorea.

– Îmi pari ciudată, declară el întinzându-i un Martini. Ai vreo problemă?

Ea îi povesti pe scurt principalul eveniment al zilei. Jeffrey rămase nemișcat, cu gura căscată.

– Este incredibil!

– Dar este adevărat.

– O cunoști pe femeia aceasta? Cine este? Cum este?

– Nu știu nimic. Tata nu mi-a vorbit niciodată despre ea în scrisori.

– Dacă înțeleg bine, această veste nu te încântă deloc.

– Te miră?

– Nu. Ce șoc pentru tine!

– Asta nu este tot...

– Ah? făcu el ridicând o sprânceană.

– În dimineața aceasta, am trecut pe la birou. Aveam de lăsat un taior pentru Rudd. Mi-a mărturisit că afacerile merg spre declin.

– Îmi pare rău s-o aflu. Vă pot fi oare de folos în vreun fel? Am relații și...

– Nu pentru asta ți-am vorbit. Ci pur și simplu pentru că... Ei bine, dacă ne vom căsători, mi-ar plăcea să fii cel puțin prevenit.

– Ți-e teamă să nu te acuz într-o zi că m-ai luat de soț pentru banii mei, așa este?

Ea consimți cu un semn din cap.

– ...Ai luat până la urmă o hotărâre în legătură cu acest subiect?

– Nu, acum totul este prea confuz în mintea mea, dar îți promit să-ți răspund îndată după întoarcerea tatălui meu.

– Am așteptat atât de mult timp, oftă el. Câteva săptămâni în plus nu vor schimba nimic... Fără îndoială, te temi de sosirea mamei tale vitrege?

– Mă întreb mai curând ce motive l-au făcut pe tata s-o ia de soție.

– Bineînțeles, este surprinzător din partea sa. În general este mai chibzuit.

– Doamna Reeves crede că această persoană este destul de bogată. Mă întreb dacă asta poate explica graba tatălui meu.

– Haide, Ellen, nu devii un bărbat întreținut de femei la vârsta lui! glumi el.

– Vorbesc serios, Jeffrey! Poate că această Abigail este o bătrână excentrică și bogată, foarte fericită să placă unui bărbat încă seducător!

– Altfel spus, după tine, el i-ar fi ascuns realitatea situației sale financiare? Să nu dramatizăm, Ellen. Chiar dacă dă faliment, nu va muri de foame. Cei care suferă sunt mai ales acționarii.

– El deține majoritatea părților! Dacă situația nu era așa, am fi fost cumpărați de mult timp.

– Sunt sigur că a pus ceva bani deoparte, afirmă Jeffrey pe un ton liniștitor. Și dacă vinde castelul acesta, va scoate un preț bun.

Ellen omise să-i destăinuie că tatăl său epuizase deja toate economiile pentru a sprijini întreprinderea. Jeffrey nu era încă membru al familiei, era de preferat să tacă.

– Nu înțeleg de ce păstrați această casă, o critică el. Întreținerea trebuie să coste o sumă considerabilă!

– Va trebui modernizată, recunoscu ea posomorâtă.

– De ce nu vândută?

– Cine ar fi atât de nebun s-o cumpere?

– Poate un întreprinzător imobiliar.

– Îți imaginezi mutra tatălui meu, dacă ar dărâma Hadleigh pentru a construi un imobil de apartamente în locul său?

– Cu toată sinceritatea, nu. Totuși, ar putea fi obligat la asta.

– Ar prefera să mă vândă pe mine mai întâi!

– Cumpăr! replică el, tachinând-o.

Cinară într-un restaurant fermecător, unde specialitatea bucătarului șef atrăgea clienții de foarte departe.

În tot timpul mesei, Jeffrey vorbi cu încredere despre viitorul lor comun. Ellen era din ce în ce mai descumpănită. Cât de ușor ar fi fost totul dacă l-ar fi iubit! Viața cu Jeffrey Harrington ar fi simplă, fără probleme... și cu siguranță, plictisitoare... De ce oare îi venise acest gând în minte? Pentru că îl cunoștea prea bine? El alegea pe îndelete un desert de pe masa rulantă avansată de șeful de sală, măsura fiecare gest, fiecare cuvânt. Era întotdeauna blând, fad... moral și fizic.

De câteva ori, ea se întrebase ce fel de amant ar putea fi Jeffrey Harrington. Afectuos. Anost. Oricum, nu avea nimic dintr-un Don Juan. Nu căutase niciodată s-o seducă și lipsa sa de inițiativă în acest domeniu o surprinsese deseori. În fond, acest tânăr respecta o multitudine de tradiții demodate. Dar ea? Nu era lipsită de inițiativă rămânând la tatăl său, la țară?

– La ce te gândești? o întrebă, întorcându-se spre ea, după ce făcu alegerea.

– La tine... Mi-a trebuit un minut pentru a alege două dintre cele mai apetisante prăjituri de pe această tavă. Ție ți-au trebuit cinci și te-ai ales cu o salată de fructe!

– Tu nu trebuie să-ți supraveghezi silueta! Eu, da, ripostă el cu invidie.

Masa fiind terminată, el se oferi s-o conducă înapoi acasă. Neavând nici o dorință de a-l invita să bea un pahar, Ellen căscă în mod ostentativ.

– A fost o zi grea, remarcă el compătimitor, aplecându-se s-o sărute.

Preocupată să se facă iertată pentru toate gândurile urâte, ea răspunse acestui sărut cu o înflăcărare neașteptată.

– Sunt nebun după tine, să știi, îi șopti el la ureche, îmbrățișând-o mai strâns. Te rog, draga mea, dă-mi răspunsul tău foarte repede.

Cu această promisiune, îl părăsi. Totuși, când o oră mai târziu se afla în pat, nu Jeffrey fu cel care îi ocupa gândurile. Ellen nu se gândea decât la tatăl său și la noua lui soție. Grăbise oare această căsătorie de teama dezaprobării sale? Îi destăinuise lui Abigail problemele sale financiare? Dacă nu-i spusese nimic, ea va suferi un șoc îngrozitor sosind la castel! Evident, dacă avea bani, își va acorda plăcerea să-l restaureze... Frământată, panicată, Ellen se ridică și aprinse lampa de pe noptieră. Poate lumina o va ajuta să-și alunge îndoielile...

Din fericire, în câteva zile, vineri, va cunoaște toate răspunsurile la întrebările sale.

Capitolul 2

Mulțimea se grăbea pe cheiul din Southampton. Îmbrăcată călduros, apărată împotriva vântului rece al mării, cenușie și furtunoasă, Ellen își croia drum printre trecători, în speranța de a-i zări pe tatăl său și pe Abigail pe punte.

În ciuda zgomotului și a râsetelor, se simțea teribil de singură. Nu se putea învinui decât pe ea însăși, deoarece refuzase ca Jeffrey s-o însoțească.

– Prefer să merg în întâmpinarea lor singură, îi spusese la telefon.

Dacă regreta acest refuz, era în schimb încântată că își cheltuiese banii pe acel costum nou, verde ca smaraldul și pe acea bluză vaporoasă. Examinându-și chipul în oglindă cu câteva ore mai înainte, își reproșase că-și neglijase atât de mult timp garderoba. La urma urmei, putea să-și permită, îi va mai rămâne și cu ce să participe la întreținere la Hadleigh.

Reveni brusc la realitate, simțindu-se împinsă în față: pasagerii de pe pachebot debarcau. Câteva clipe mai târziu,

zări silueta înaltă și fața suptă a tatălui său aproape de balustradă. În fața lui se afla o femeie corpolentă, cu chipul luminat de un zâmbet radios, îmbrăcată într-un mantou bine croit și cu o pălărie elegantă maro. Simți imediat un elan de simpatie pentru ea. Temerile îi dispărură: această doamnă corespundea exact imaginii pe care ți-o puteai face despre Abigail...

Dar, pe chei, aceasta se îndepărtă în pas vioi. Doar atunci Ellen observă tânăra persoană agățată de brațul tatălui său. Zâmbetul îi încremeni. Această persoană cu puțin mai în vârstă decât ea, putea să fie oare mama sa vitregă? Privirea adoratoare a domnului Collen asupra părului des și blond îi ținu loc de răspuns.

Ellen avu o tresărire de indignare. Se simțea fără nici o putere, ca și când n-ar fi mâncat nimic de zile întregi. Tatăl său își pierduse oare mințile? Cum se putuse căsători cu o persoană destul de tânără pentru a fi propria lui fiică?

– Ellen! Ellen!

Cu un gest mecanic, răspunse chemării, agitând mâna ca un automat. Să zâmbească... Trebuia să zâmbească...

Perechea se văzu puțin timp înainte de a fi înghițită de mulțimea care se îndrepta spre vamă. Apărură din nou, jumătate de oră mai târziu. În acest timp, Ellen se străduise să privească situația neașteptată din unghiul cel mai favorabil. Sarcina nu era dintre cele mai ușoare. Ellen își adora tatăl, dar asta nu însemna că nu-l privea în mod realist. Dacă era încă relativ frumos, nu însemna că nu-și arăta vârsta. Ducea o viață sedentară într-un castel izolat de țară. Pentru el, o seară plăcută începea cu o cină la club, unde era unul dintre cei mai tineri membri, urmată de un bridge. Ce avea el de oferit unei femei tinere ca Abigail?

– Draga mea copilă! Cât sunt de fericit să te văd!

Vocea tatălui său era puternică. Ea se dădu un pas înapoi pentru a-l privi de sus până jos. Părul argintiu și mustața îi dădeau un aer foarte distins. Fața prelungă, puțin severă, era bronzată și ochii albaștri cenușii, deși ușor marcați de riduri, străluceau de bucuria de a trăi.

Vioi, întinerit ca prin minune, își reținea cu toată infatuarea tânăra soție ghemuită lângă el ca un pisoi încântat de mângâieri.

– Sper că vom deveni prietene, Ellen! spuse ea cu o voce de soprană.

Zâmbi întinzându-i amândouă mâinile cu unghiile lăcuite cu grijă. Numai ochii albaștri ca porțelanul dezmințeau această aparentă amabilitate; erau reci și duri ca lama unui cuțit.

– Sunt sigur, draga mea, interveni domnul Cullen cu indulgență. Ellen este cea mai fermecătoare dintre fetele tinere. Cât despre tine, cum să nu te iubească? Ce noroc am avut să te descopăr! Încă nu-mi vine să cred!

Ellen înghiți în sec și se strădui să zâmbească.

– Nici nouă! Telegrama ta ne-a uluit!

– Eu voiam să așteptăm, mărturisi Abigail cu o mutră de copil răsfățat, dar tatăl tău a insistat foarte mult să nu pierdem timpul. Ca un mare prost, se temea să nu-mi schimb părerea în ultimul minut!... I-am spus lui Kirk, continuă întorcându-se spre soțul său, că vom pleca fără să-l salutăm, dar am promis să luăm legătura cu el imediat după ce vom fi instalați.

Kirk... Ellen aruncă o privire uluită spre tatăl său. Înclinarea sa din cap îi confirmă bănuielile: era vorba despre fostul său asociat.

– Abigail a fost timp de mulți ani asistenta personală a lui Kirk, îi explică el Ellenei, în timp ce se îndreptau spre ieșirea din clădire. Nu l-am mai văzut de când ne-a părăsit și mărturisesc că am fost puțin neliniștit aflând că vom cina la bord, la aceeași masă. Cu toate acestea, a fost politicos, amabil și ne-am înțeles de minune.

– Și este adevărat că, datorită lui Kirk, ne-am putut căsători la consulatul britanic din Neapole, adăugă Abigail. Kirk a pus acolo o afacere pe roate și toată lumea îl cunoștea.

Ellen își observa tatăl pe furiș. Oare îi destăinuse soției sale motivele pentru care fusese atât de neliniștit la ideea de a-l reîntâlni pe Kirk Prentiss? Sau Abigail auzise deja toată povestea din gura vechiului sau patron? În acest caz, ce credea ea? Deoarece cele două versiuni erau, fără îndoială, complet diferite. Dacă domnul Cullen n-avusese niciodată curajul să-i mărturisească adevărul fiicei sale, de unde l-ar fi găsit să povestească totul unei străine? Cu siguranță, nu era mândru de el și Ellenei îi fu și mai greu să creadă că putea acționa astfel. Bineînțeles, simțul său de familie atingea obsesia și dorința de a-și protea fiul cu orice preț era un motiv de cinste...

Oare Kirk Prentiss să fi înțeles, acceptat și chiar iertat greșeala tatălui său? Aparent, da. Ellen rămânea circumspectă: nu-l va judeca înainte de a-l întâlni.

– Ce frig este! exclamă Abigail înfiorându-se în mod exagerat și ridicând imensul guler al hainei de blană.

– Rămâneți la adăpost, mă duc să iau mașina. Vin repede!

Ellen plecă alergând spre parcaj. Își lăsase Volvoul în aria de staționare rezervată presonalităților, pentru a fi mai

aproape de ușă. La sosirea sa, locul era gol și nu dăduse importanța panoului de avertizare. Acum, situația era cu totul alta, micul său automobil era flancat de un Jaguar și de un Mercedes. În spate, un superb Rolls Royce gri, strălucitor și impunător. Nu mai putea ieși...

În mod vizibil, proprietarul îl pusese intenționat acolo pentru a o deranja. Ellen scuruă împrejurimile, dar nu văzu pe nimeni. Exasperată, se aplecă pentru a privi în interior. Dacă portiera era deschisă, ar putea debloca frâna și împinge vehiculul. Din nefericire, norocul nu era de partea ei. Toate încuietorile erau blocate și puterea cu care încercase mânerul declanșase soneria de alarmă.

Speriată, se dădu înapoi și se pregăti să înfrunte polițiștii care nu vor întârzia să se grăbească spre ea. În ciuda sunetului strident, asurzitor, nu veni nimeni. Furioasă, examină Rollsul... Ce să facă? În acea clipă, descoperind unul din geamuri ușor întredeschis îi veni o idee... trebuia să-și strecoare brațul pe acolo și să încerce să ajungă la clanță... Se uită în dreapta și în stânga, nu era nimeni... Înaintă și își trecu mâna dreaptă în interior. În ciuda tuturor eforturilor, nu-și atinse scopul. Resemnată, se hotărî să abandoneze: se va duce să-i întâlnească pe Abigail și pe tatăl său și le va explica întâmplarea neplăcută. Dar era mai ușor de spus decât de făcut... Brațul îi era imobilizat!

Stăpânindu-și o dorință aproape irezistibilă de a înfuda frumoasa caroserie cu lovituri furioase de picior, se mulțumi să se gândească la ușurarea pe care o va simți insultându-l pe proprietar.

– Pot să vă ajut? întrebă o voce profundă, cu o notă de umor. Dacă nu mă înșel, Rollsului meu nu-i place să fie tratat astfel.

Alarma îi înăbușise pașii. Ellen tresări și se întoarse pentru a descoperi un bărbat elegant, urmat de șoferul său.

Necunoscutul avea o tentă arămie, părul blond decolorat de soare, sprâncene groase, ochii aproape negri mărginiți de gene lungi. Era uriaș, impozant, clădit ca un atlet. Văzându-l, Ellen se gândi la un urs.. Asemănarea era cu atât mai impresionantă cu cât remarcă mantoul brun, garnisit cu un guler de blană.

Pe un ton tăios, ea îi explică problema. Calm și degajat, el scoase o cheie, deschise portiera și cu un gest energic, lăsă geamul.

– Asta vă va învăța minte să parcați acolo unde este interzis, declară el cu un zâmbet. M-am amuzat foarte bine observându-vă de departe.

– Ați fost tot timpul aici? izbucni ea, scoasă din sărite.

– Ei, da! Țineam să vă dau o mică lecție. Acest parcaj este rezervat în folosul unor persoane privilegiate și mi-ați luat locul.

– Nimeni n-ar trebui să aibă dreptul de a fi o persoană privilegiată! îi replică ea.

– Din nefericire, n-am timp să discut asta cu dumneavoastră. Mă grăbesc.

– Nu destul pentru a vă lipsi de plăcerea de a mă privi zbătându-mă mai mult de cinci minute!

– Pedeapsă meritată, v-o repet. Aș fi putut chema imediat poliția și să cer să vă ridice mașina. Dar sunt un gentleman...

– Acum pricep!

Aruncându-și cu o mișcare trufașă din cap părul spre spate, Ellen trecu prin fața lui și urcă în Volvo.

Își rumega încă mânia când hamalul aranja cele patru valize ale lui Abigail în portbagaj și, până când porni pe drumul spre Hadleigh, nu-și putu alunga din minte incidentul neplăcut.

– Tatăl tău pretinde că te vei logodi curând, declară Abigail.

– Eu sunt mai puțin sigură decât el, răspunse Ellen pe un ton intenționat indiferent. Nu țin să mă grăbesc în această hotărâre.

– Atunci, ești exact opusul tatălui tău! exclamă tânăra femeie cuibărindu-se lângă el. La fel și primul meu soț. Maurice și cu mine ne-am căsătorit abia la câteva luni după ce ne-am întâlnit.

– Și dacă îți schimbai părerea? interveni Edward Cullen. Pe uscat, există foarte mulți bărbați seducători și tineri.

– Edward, dragul meu, vârsta nu are nici un fel de importanță, de câte ori va mai trebui să-ți repet? Dacă aș fi vrut să iau de soț un bărbat tânăr, aș fi făcut-o. Știi că n-au lipsit ocaziile.

– Abigail este văduvă de cinci ani, îi explică domnul Cullen fiicei sale, Maurice Winters era unul dintre cei mai serioși clienți ai noștri. Din păcate, afacerea sa a dat faliment și s-a sinucis.

– Nici nu îndrăznesc să mă gândesc la asta, oftă Abigail cu o voce tremurătoare. A fost îngrozitor. Sărmanul Maurice nu putea suporta ideea de-a trebui s-o ia de la început la vârsta lui.

În oglinda retrovizoare, Ellen își văzu mama vitregă scoțând din poșetă o batistă din dantelă și ștergându-și delicat colțul ochilor.

– ...Maurice a dorit întotdeauna să mă recăsătoresc dacă i se întâmpla vreo nenorocire, adăugă, dar n-am găsit bărbatul care să mă sprijine. Înțelegi, cineva solid, în care să pot avea deplină încredere. Slavă Domnului c-a apărut tatăl tău. Începusem să-mi pierd speranța!

– Ofertele de căsătorie au fost cu siguranță numeroase, mormăi el.

– Nici una dintre ele nu era de acceptat, dragul meu. Nu toți bărbații au sentimentul tău de lealitate...

Dacă domnul Cullen n-ar fi părut atât de fericit, Ellen ar fi urlat: „Încetează gluma asta caraghioasă!“ Cuvintele acestei femei i se păreau scoase dintr-un roman prost! Totuși, tatăl său se umfla în pene de parcă tocmai auzise o declarație de dragoste scrisă de Shakespeare... Depășise din plin vârsta rolului lui Romeo, dar Abigail era replica exactă a Julietei visurilor sale! Aceasta se străduia fără succes să-și înăbușe un căscat.

– Îmi dai voie să ațipesc o clipă, Ellen? Am fost îngrozitor de bolnavă, la bord și medicul a trebuit să-mi dea niște cașete pentru a-mi ameliora răul. Ele mă fac să dorm...

– Ultima zi în Golful Biscaya a fost insuportabilă, îi explică Edward Cullen fiicei sale, când Abigail închise ochii. N-a putut să urce nici măcar să cineze cu noi.

– Și tu? N-ai suferit de rău de mare?

– Deloc.

– De ce Abigail și domnul Prentiss s-au întors la bordul acestui pachebot? În general, oamenii ca ei iau avionul, este mai rapid.

– Călătoria de afaceri în Orient îi epuizase și Kirk s-a gândit că o croazieră le-ar face foarte bine la amândoi.

– Ce bărbat prevenitor!

– Nu numai că este prevenitor, în plus este generos... Abigail era singură și ruinată când s-a sinucis Maurice.

– Era de asemenea și un client al domnului Prentiss?

– Mai mult decât atât... Datorită lui Maurice, Kirk și-a putut pune pe roate întreprinderea. La moartea lui, Kirk a insistat s-o ajute pe Abigail, deși nu-i mai datora nimic sărmanului Maurice, a plătit ani de zile toate datoriile lui. Dar Abigail afirmă că este foarte credincios vechilor săi prieteni.

...Și vechilor dușmani? Ellen se înfioră în sinea sa și se întrebă de ce acest bărbat reacționase părăsind-o pe Abigail în mâinile domnului Cullen, pe care avea toate motivele să-l urască? De ce încurajase această căsătorie? Își încreți fruntea, preocupată... Cu siguranță, Abigail nu fusese niciodată asistenta lui, nu era genul care să aprecieze virtuțile muncii...

– De luat în seamă, reluă tatăl său, este ușor să te arăți generos față de o femeie tânără ca Abigail. Este cu adevărat adorabilă.

– Cu siguranță, ne vom înțelege foarte bine, întări ea pentru a-l liniști.

– Nu știu cum se va adapta la modul nostru de viață. Preferă orașul mare, activitatea. În sfârșit, sunt sigur că va face un efort din considerație față de mine. M-am gândit că am putea da o mare serată pentru a o prezenta prietenilor noștri.

Această sugestie îi plăcu Ellenei: de la accident, tatăl său nu-și exprimase niciodată această dorință.

– Excelentă idee, tată, afirmă ea, adresându-i un zâmbet călduros... Nu te neliniști, voi face în așa fel ca Abigail să se simtă bine.

La aceste cuvinte, el se relaxă în mod vizibil și Ellen înțelese cât se frământase probabil gândindu-se la primirea pe care i-o rezervase ea. Tot restul drumului, el se informă despre Hadleigh. Nu puse nici o întrebare asupra situației afacerii sale: fără îndoială, bănuia că starea finanțelor sale era deporabilă și voia să-și cruțe tânăra soție de vești proaste. A doua zi, va fi obligat să înfrunte problema: raportul dictat de Rudd sosise astăzi...

Se înnoptase când ajunseră la castel. Abigail avu așadar o imagine mai degrabă plăcută a Hadleighului. Întunericul ascundea vopseaua coșcovită și grădinile prost întreținute...

– Este imens! exclamă noua venită, intrând în vestibul.

Domnul și doamna Reeves le veniră în întâmpinare. Amândoi părură uluiți de frumusețea și tinerețea doamnei Cullen.

Totul la Abigail amintea de delicatețea unei orhidee: buzele cărnoase, nasul mic și cârn, ochii mari albaștri, strălucitori, părul blond și mătăsos, mersul de manechin, delicatețea siluetei evocau imaginea unei flori grațioase ce se legăna în ritmul unei brize ușoare. Pe lângă ea, Ellen care era totuși foarte zveltă, se simțea greoaie și stângace.

– Aș bea cu plăcere un pahar, murmură Abigail. Ellen, fii un înger și ajut-o pe doamna Reeves să-mi desfacă valizele, vrei? așază rochiile pe pat, le voi aranja mai târziu.

Ellen își stăpâni dorința de a-i reproșa acestei femei alura arogantă și tonul disprețuitor.

– Desigur, răspunse ea fără să clipească, luând valiza cea mai puțin grea.

Domnul Cullen dormea încă în camera pe care o împărțise odinioară cu prima sa soție și Ellen se străduise cât mai bine să facă această încăpere spațioasă, primitoare. În șemineu trosnea un foc, iar flori de câmp culese chiar în acea dimineață, înmiresmau atmosfera.

– Este de preferat să tac, mormăi doamna Reeves în spatele său. Dar oare a înnebunit sir Edward?

– Nu. S-a îndrăgostit. Bărbații de vârsta lui sunt deseori atrași de femei foarte tinere. Lady Cullen este încântătoare, trebuie să recunosc.

– Într-adevăr, superbă. Ar fi putut găsi o partidă mai bună... Numai dacă nu este convinsă că s-a căsătorit cu un bărbat bogat...

Ellen tăcu și, conștientă că vorbise prea mult, doamna Reeves se refugie într-o mutenie încăpățânată deschizând valizele. Nici una, nici cealaltă nu fură surprinse să descopere un sortiment inimaginabil de toalete având etichete venind de la Paris.

– Garderoba dumitale este foarte săracă în comparație cu aceasta, constată doamna Reeves... dacă vrei un sfat, apleacă-te asupra acestei probleme pentru a fi la înălțimea mamei vitrege.

– Nu voi căuta să mă măsor cu ea. Eu sunt mulțumită astfel.

– Oricum, ai avut dreptate să-ți iei acest taior. Acest verde ți se potrivește de minune, ar trebui să porți mai ales culori vii... Cina va fi servită când veți dori. Șampania este la rece... dacă mai doriți să sărbătoriți evenimentul!

Ellen nu se putu împiedica să nu zâmbească în fața dezaprobării menajerei. Doamna Reeves era întotdeauna sinceră și era ușor să-i ghicești gândurile.

Când pătrunse în salon, tatăl său pregătise o carafă cu Martini și începea cel de-al doilea pahar.

– Îi voi cere lui Reeves să facă mai cald. Lui Abigail îi este frig.

Ellen nu fu mirată: ținuta lui Abigail, din satin roz pal, nu era potrivită în această sală mare, plină de curenți de aer. Dacă menționau temperatura maximă din toată casa la sfârșitul lunii factura va fi astronomică...

– Nu te mișca, voi aprinde eu focul, replică Ellen executându-se.

Asemenea unei pisici lenețe, Abigail se întinse în fața flăcărilor jucăușe. Se simțea mai bine și-și savura confortul... Încă puțin și ar fi început să toarcă!

– Mâine îmi vei arăta tot castelul, nu-i așa Ellen? Tatăl tău mi l-a descris în amănunțime, dar nu-mi imaginam că este atât de mare, se miră ea ridicându-se să i se alăture soțului său. Ce noroc să-l întâlnesc!

– Cu siguranță, Ellen nu va fi de acord cu tine, obiectă el. Copiii cunosc toate defectele părinților lor.

– Tu n-ai așa ceva, dragul meu, tu ești însăși perfecțiunea!

Cu gâtul uscat și ochii ațintiți cu hotărâre asupra paharului, Ellen aștepta urmarea:

– ...Edward, îngerașule, pari epuizat. Îți sugerez să te culci imediat după masă. A fost o zi lungă și n-ai putut profita de mica ta siestă de după-amiază.

El îi strânse afectuos brațul și se întoarse radios spre fiica sa:

– Este extraordinară! exclamă el cu mândrie.

– Oricum, nu-l mai recunosc pe bărbatul căruia i-am spus la revedere acum opt săptămâni, murmură Ellen. Căsătoria îți priește.

– Ar trebui să încerci și tu! sugeră Abigail cu o voce prefăcut timidă.

Ellen simți un fior pe șira spinării. Era oare un apropo subtil? Așadar, nu mai era binevenită la tatăl său?

– Vei fi printre primii care vor afla vestea cea mare, spuse ea puțin tăios.

– Oh! Ellen, draga mea, casa aceasta va fi a ta cât de mult timp vei vrea! Bineînțeles că o dată instalată, voi dori fără îndoială să fac anumite schimbări.

– Îi dau mână liberă lui Abigail să redecoreze castelul, interveni Edward Cullen.

– Cunosc un arhitect formidabil la Londra, adăugă soția sa, aruncând o privire critică în jur. Va transforma încăperea aceasta într-o adevărată bijuterie. Toată casa este într-o stare atât de jalnică?

– Așa se pare, oftă domnul Cullen bătând-o ușor pe mână. De ani de zile n -am mai acordat nici o importanță decorului. O vei aranja cum dorești, îngerul meu.

Tot întrebându-se unde va găsi banii pentru trăsnăile soției sale, Ellen îndreptă conversația spre un subiect mai puțin delicat.

– Dacă am trece la masă? Friptura trebuie să fie gata.

În timpul cinei, Abigail o întrebă pe Ellen despre activitățile sale mondene și comerciale, dar la cafea începu să caște. Imediat ce ceștile fură strânse, anunță că urcă să se culce.

– Nu întârzia, Edward, se fandosi ea, trimițându-i un sărut din ușă. Știi că nu reușesc să adorm când nu ești lângă mine.

Ellen se gândi că, sărmana, fusese foarte nefericită, probabil, înainte de apariția domnului Cullen! Totuși, își reproșă imediat răutatea, văzând licărirea de fericire din ochii tatălui său.

– Ei bine? Ce crezi despre Abigail? o întrebă el când fură singuri.

– Pare drăguță, răspunse ea, cu pleoapele lăsate.

– Ai fost, cu siguranță, mirată să vezi o femeie atât de tânără.

– De data aceasta, Ellen nu îndrăzni să mintă.

– Da.

– Presupun că mă consideri nebun.

Pentru prima dată în acea zi, păru îmbătrânit subit.

Ellen se ridică și veni să îngenunchee în fața lui, strângându-i mâinile în ale sale.

– Vreau să te văd fericit, tată. Dacă Abigail te poate ajuta să profiți de viață...

– Prezența sa îmi este scumpă, o întrerupse el cu o voce fermă. Nu știu ce-a găsit la mine, dar cel puțin vom trăi cu bucurie și bună dispoziție.

– Cu atât mai bine, tată, cu atât mai bine...

– Mama ta ținea să-mi refac viața dacă i s-ar fi întâmplat o nenorocire, murmură el, ca și când ghicise gândurile tainice ale fiicei sale. Asta nu mi-a venit niciodată în minte până în ziua în care am întâlnit-o pe Abigail... Tu te-ai sacrificat deja prea mult pentru mine, Ellen. Acum, trebuie să te gândești la tine, la viitorul tău. Știu că Jeffrey...

– Pentru moment, n-am intenția să accept oferta lui Jeffrey. I-am spus-o deja.

Tatăl său oftă, apoi se ridică și căscă.

– Vom vorbi despre asta când voi fi mai puțin obosit. Mi-ar plăcea să te văd stabilită, draga mea.

– Îmi pari grăbit să scapi de mine!

– Nu spune prostii. Aici ești la tine acasă, și această locuință va fi a ta cât de mult timp vei vrea, încheie el, repetând fraza soției.

Rămasă singură, Ellen se gândi. Era oare adevărat? Va putea să rămână aici? Abigail o asigurase, dar poate nu fusese sinceră. Tânăra își aminti cuvintele lui Jeffrey, din ajun: nu putea exista decât o singură stăpână a casei și, fără îndoială, Abigail nu va pierde timpul pentru juca pe deplin acest rol. Oare câte luni va dura? Deoarece, după părerea Ellenei, această căsătorie era sortită eșecului. Diferența de vârstă era prea mare, și aveau atât de puține puncte comune. Domnul Cullen o iubea profund pe Abigail, dar va putea oare să-i îndeplinească la nesfârșit dorințele? Și dacă ea dorea copii? La șaizeci și cinci de ani, mai era în măsură să-și asume o familie? Probabil nici nu se va pune problema.... Abigail îl va părăsi pe lordul Cullen imediat ce-și va da seama de greșeala ei: nu se căsătorise cu un bărbat bogat, capabil să-i lase o moștenire substanțială.

În momentul acela, tatăl său va avea din nou nevoie de ea. Va ști să-l ajute să depășească necazul și durerea?

Capitolul 3

În sufragerie, Ellen termina de aranjat buchetul destinat pentru a împodobi masa, la bufetul de seară. Propusese să ia asupra sa acest lucru, după ce observă lista de prețuri a unui florar vestit în Londra.

– Pot face același lucru pentru aproape nimic, îi spusese tatălui său. Nu avem multe flori în grădină, dar voi găsi la piață.

Ca întotdeauna, el ținu mai întâi să-și consulte soția. O dată, acceptă și ea această hotărе economică.

Erau căsătoriți de trei luni deja și, după domnul Cullen, trăiau încă o adevărată lună de miere. Era nebun după Abigail și ceda la toate capriciile ei. Ellen se albi la față când îi arătase devizele prezentate de muncitori, dar nu îndrăznise să-și dea părerea.

Acum, privind în jurul ei, admitea că decoratorul avea gust. Pereții erau tapisați cu mătase, zugrăvelile foarte albe, profilele ornamentale ale tavanului puse în valoare de frunze

de aur. Draperiile grele de la ușile-fereastră, curățate, își regăsiseră eleganța de la început. Chiar și doamna Reeves participase la asta, înlăturând petele de pe mătasea de Tabriz din încăpere și de pe superbul covor chinezesc din salon. Nu lucrase astfel pentru Abigail, ci pentru Ellen, al cărui chip încordat și slăbit o neliniștea cu fiecare zi mai mult.

În mai multe rânduri Ellen fusese gata să-și întrebe tatăl de unde proveneau banii pentru a plăti aceste facturi nenumărate. Abigail nu numai că renovase casa, dar își oferise și mici cadouri. Una dintre rochiile sale costase cât câștiga Ellen într-o lună!

– Domnișoară Ellen! o strigă doamna Reeves, dispărută în spatele unui uriaș coș cu flori. Lady Collen tocmai a primit asta și mi-a ordonat să-l pun pe masă. A spus să nu te mai ocupi de buchetul dumitale.

Ellen contemplă coșul cu ochii măriți de uimire, în fața acestei mulțimi de trandafiri, orhidee și crini.

– Nu știu ce invitat i l-a trimis, dar are mai mulți bani decât gust, mormăi ea, căutând cartea de vizită... Kirk... Nu mă miră! Voi pune buchetul meu pe această mobilă. Unde este lady Cullen?

– Se odihnește în cameră, ca și tatăl dumitale. Pare epuizat, sper că nu se surmenează.

Doamna Reeves vorbea cu o urmă de îngrijorare și contrar obiceiului său, se silea să-și stăpânească emoția. De mai multe săptămâni, Ellen și ea învățaseră să se controleze cu orice preț, de teamă să nu provoace mânia lui Abigail. La cea mai mică greșeală menajera și soțul ei își riscau locul. Deoarece doamna Cullen nu le ascundea intențiile sale. Le purta pică pentru

că-i reproșau lenea și egoismul. Era mai ales furioasă să-i audă în mod constant adresându-se Ellenei ca și când era încă stăpâna casei. Tânăra înțelegea asta, dar nu simțea nici o milă pentru Abigail, a cărei aroganță și lipsă de tact erau insuportabile.

– Și dumneata ești obosită, reluă doamna Reeves examinând-o. De ce nu te întinzi câteva ore?

– N-am timp. Ieri am uitat să-mi iau uscătorul de păr din sat, unde l-am dat la reparat.

– Ar fi trebuit să te duci la coaforul lui Lady Cullen, la Londra. Nu știu cum te vor găsi prietenii săi...

– Mă simt foarte bine așa, minți Ellen. Criticile relațiilor mamei mele vitrege îmi sunt indiferente.

– Este o ocazie să întâlnești oameni de vârsta dumitale. Ar fi păcat să nu-i întâmpini arătând bine.

– Oameni... adică bărbați tineri, nu-i așa? făcu Ellen zâmbind.

– Și ce-i cu asta? Îl descurajezi fără încetare pe bietul domn Jeffrey, de ce să nu prinzi șansa de-a întâlni pe altcineva?

Ellen nu răspunse; însă pe drumul spre sat admise că menajera avea dreptate.

Își iubea munca, dar nu găsea în ea fericirea completă. O meserie nu înlocuia un cămin unit, copii.

Totuși nu voia să ia de soț pe oricine și avea încă îndoieli față de Jeffrey. După instalarea la Londra, poate va lua mai ușor o hotărâre. El nu păru ofensat de intenția sa de a se muta. El însuși mergea în capitală mai multe zile pe săptămână și vor putea să se vadă în continuare.

– Știu că ești nefericită de la întoarcerea tatălui tău, recunoscuse, compătimitor. Abigail nu este genul de femeie care să accepte să împartă afecțiunea unui bărbat cu o alta, chiar dacă este propria ei fiică vitregă.

Nu se înșela: Abigail își ascundea cu greu gelozia și Ellen se relaxa numai când mama sa vitregă se afla la Londra. La început, domnul Cullen o însoțise, dar după câteva expediții epuizante, renunțase.

– Mă distruge să merg la Londra, îi mărturisise într-o seară soției sale, la gura sobei. De altfel, cu siguranță prietenele tale preferă să fie doar cu tine.

Abigail protestase vag și Ellen nu intervenise. Cel mai important era să-și vadă tatăl fericit. În rest, Abigal era liberă să se poarte cum îi plăcea.

Sunetul unui claxon în spatele ei, o făcu brusc se revină la realitate. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și zări un Aston Martin alb, aproape lipit de bara sa de protecție. Șoferul gesticula nestăpânit. Înțelegând că încetinise prea mult viteza, acceleră. Totuși, el nu păru deloc mulțumit de această inițitivă și continua să claxoneze. Atâta insistență, o exasperă; cu atât mai rău pentru el, nu va trece! Geamul fiind lăsat, îl auzi urlând. Cuvintele erau de neînțeles, dar mânia tinerei spori. Voia neapărat s-o depășească? Să încerce!

Exact în clipa în care Aston Martinul ajunse în dreptul său, ea schimbă direcția de mers spre mijlocul drumului. Doar câțiva centimetri separau cele două mașini. Dar Ellen știa că șoseaua se va îngusta. Adversarul său observă asta brusc... Prea târziu... Pentru a o evita, făcu o deviere rapidă spre dreapta... Vehiculul se opri cu o roată în șanț.

Ellen opri câțiva metri mai departe, neliniștită. Bărbatul era oare rănit? Nu... Era deja în fața ei.

– De-a ce te joci mai exact, proastă mică?

Ridicând încet privirea, îl recunoscu pe proprietarul Rollsului din Southampton. Schiță un zâmbet fără succes.

– Parcajul din port, nu-i așa? întrebă el, amintindu-și imediat. Ați făcut-o intenționat?

În ciuda furiei, rămânea teribil de seducător și încă o dată, tânăra văzu în el imaginea unui urs. O fracțiune de secundă, Ellen regretă că a doua lor întâlnire era la fel de neplăcută ca prima.

– Evident că nu, replică ea tăios. Nu știam că sunteți dumneavoastră!

– Atunci ce scuză veți găsi pentru a-mi explica modul imprudent de a conduce?

– Nu dumneavoastră trebuie să-mi faceți reproșuri! Ați încercat să mă depășiți pe un drum mult prea îngust. Ați meritat o pedeapsă.

– Tocmai, nu încercam să vă depășesc. Dacă v-ați fi dat osteneala să mă ascultați, loc să căutați cu orice preț să-mi dovediți că sunteți o campioană, m-ați fi auzit; vă rugam să vă opriți. Caut drumul spre Durnsford de mai bine de-o jumătate de oră și erați prima persoană pe care o puteam ruga să mă îndrume!

Încurcată, Ellen roși.

– Îmi pare rău, mă gândeam...

– Vă gândeați? Judecând după modul de a ține volanul, mă surprinde.

– Ascultați, domnule, sunt gata să-mi recunosc greșeala, dar vă interzic să mă insultați. N-aveați dreptul să mă faceți în întregime răspunzătoare de acest accident

– Cred că vom fi interesați să chemăm poliția.

– Cu plăcere. Voi aștepta aici. Va trebui să mergeți trei kilometri până la cabina telefonică cea mai apropiată, dacă funcționează. Altfel, va trebui să mai pacurgeți doi kilometri în plus, până la Durnsford. Jandarmul nostru va fi încântat să fie deranjat în timpul siestei.

El îi aruncă o privire furioasă apoi, subit, începu să zâmbească. Chipul i se lumină. Hotărât lucru, acest bărbat era foarte frumos...

– Toate astea sunt ridicole, cedă el. Sunt gata să vă iert dacă mă lăsați la garajul cel mai apropiat.

– Aș face-o cu plăcere. Din nefericire, nu există decât unul pe o rază de câțiva kilometri și este închis în timpul după-amiezii.

– În acest caz, sper că-mi veți propun o altă soluție. M-ați vârât în încurcătură, ajutați-mă să ies din ea!

– Nu trebuie să-mi reproșați cpmportarea dumneavoastră nepotrivită, replică ea.

Din nou în culmea furiei, el părea gata s-o pălmuiască.

– Dumneavoastră sunteți cea care m-a trimis în șanț, amintiți-vă asta!

Ellen trecu prin fața lui și se îndreptă spre Aston Martin.

– Nu-l pot deplasa sigur, declară el cu buzele strânse.

Într-adevăr! Roțile erau prinse într-un noroi lipicios, consecința unei lapovițe de dimineață.

– Ei bine? o întrebă el văzând-o că se ridică... ce părere aveți, doamnă expert?

– Dacă veți ridica de bara de protecție, eu voi schimba vitezele.

– Să facem măcar o încercare, oftă el, sceptic... Ați mai condus un Aston Martin?

Ellen își simți obrajii îmbujorându-se.

– Nu. Totul este să aveți încredere în mine. Oricum, eu nu pot ridica acest vehicul în timp ce dumneavoastră stați la comenzi! Chiar dacă sunt vinovată.

– Așadar, admiteți asta! Sunt încântat să știu că suntem în sfârșit de acord!

– Bădăranul! mormăi ea printre dinți, instalându-se pe locul șoferului.

– Dați scaunul mai în față, altfel nu veți putea ajunge la accelerație, o sfătui el.

– Să știți că nu sunt complet imbecilă!!

– Afirmația aceasta este discutabilă.

– Cu cât mai repede îmi veți spune ce trebuie să fac, cu atât mai repede vom pleca fiecare în direcția sa!

– Când voi striga „gata", apăsați pe pedală! Dar vă rog, luați-o încet. Mașina asta este un bolid... Sper să meargă.

„Și eu", se gândi ea, concentrându-se.

Câteva secunde mai târziu, auzi strigătul lui și acționă în consecință. Din nefericire, din lipsă de obișnuință, manevră cu dificultate schimbătorul de viteze și trebui să încerce de trei ori înainte de a găsi punctul de mers cu spatele. Slăbi frâna de mână și apăsă cu toată puterea pe pedală. Aston Martinul tresări energic și roțile derapară în noroi acoperind parbrizul cu pete cafenii închis. Mașina refuza să plece.

– Opriți, pentru Dumnezeu!

Tremurând, așteptă reapariția necunoscutului blond. El reveni, de nerecunoscut, murdar de pământ.

– Ați putea s-o luați de la început... puțin mai blând, vă rog? o ironiză el. Băile de nămol sunt excelente pentru sănătate, dar prefer să le fac fără haine.

– Oh! Îmi pare cu adevărat rău! exclamă ea pocăită. Motorul este foarte puternic și n-am experiență cu mașini de acest gen.

El făcu stânga-mprejur, tăcut. Pantofii eleganți lăsau urme ude pe asfalt.

De data aceasta, Ellen fu mai prudentă. La început, roțile păreau să se învârtă în gol, apoi le simți aderând la sol. Pe neașteptate, Aston Martinul făcu o săritură în spate cu o asemenea viteză, încât Ellen, înspăimântată, frână brusc. Îngrozită, observă că se oprise la vreo douăzeci de metri de necunoscut. Acesta înainta furios spre ea, cu un pas amenințător, în timp ce-și ștergea fața și mâinile cu batista.

– Îmi pare rău, repetă ea, sperând astfel să-l calmeze.

– Nu mă așteptam la mai mult din partea dumneavoastră. Acum, dacă binevoiți să-mi cedați locul, voi pleca.

– De ce nu mă urmați până la mine acasă? Veți putea face o baie și să vă schimbați.

– Nu, mulțumesc. Petrec noaptea la Durnsford. Voi găsi o baie la hotel.

– Dar hainele dumneavoastră...

– Am altele în valiză.

– Dați-mi voie cel puțin să vă arăt o scurtătură, insistă ea, preocupată să-l părăsească într-o notă prietenească. Și eu merg în sat.

Aparent calmat, el o însoți până la mașină.

– Cred că nu veți ajunge departe. Aveți un cauciuc spart.

– Ei, drăcie! mormăi ea, exasperată. Magazinele închid la ora șaisprezece și este aproape ora cincisprezece!

– Dacă doream să mă răzbun, aș fi plecat și v-aș fi lăsat să vă descurcați singură. Din fericire pentru dumneavoastră, nu sunt ranchiunos. Aveți o roată de rezervă? O voi schimba eu.

Iritată de aroganța lui, ea se încăpățână.

– Nu numai că am o roată de rezevră, ci în plus, o voi pune la locul ei fără ajutorul dumneavoastră! A trebuit să învăț s-o fac pentru a obține carnetul de conducere.

– Ah! adevărat?

Ridică sprâncenele cu un aer ironic.

– Este curios, aveam impresia că n-ați trecut niciodată acest examen, continuă el.

– Oh! Dumneavoastră! N-am... Niciodată n-am întâlnit un bărbat atât de exasperant! izbucni ea cu obrajii roșii de mânie.

– Este ciudat, eu gândeam exact același lucru despre dumneavoastră. Cel puțin asupra unui punct, suntem de acord!

Întorcându-se, Ellen deschise portbagajul de la Volvo, unde se afla roata de rezervă. El rămase în spatele ei câteva secunde, dar ea îl ignoră intenționat. În sfârșit, învins, se îndepărtă.

– Deoarece persistați să vă comportați ca o copilă capricioasă, nu pot face nimic, îi aruncă prin geamul deschis al Aston Martinului. Totuși, când veți fi mai calmă și vă veți termina cumpărăturile la Durnsford, treceți să mă vedeți: vă voi oferi un pahar.

Ellen își lăsă sculele pe șosea cu zgomot sec și păru că n-a auzit nimic. Nu ridică nici măcar capul pentru a-l privi dispărând la orizont.

N-avea nici o intenție să accepte invitația lui și, drept sfidare, parcă alături de Aston Martin, în fața hotelului. Încântată de inițiativa sa, se duse să-și ia uscătorul de păr. Revenind, observă o foaie de hârtie fixată sub ștergătorul de parbriz. O despături și citi:

„Dacă am reîncepe totul de la zero? Vă propun să cinați cu mine mâine seară. Vă voi aștepta până la ora nouă."

În tot timpul drumului de întoarcere până la Hadleigh, Ellen se întrebă dacă trebuia sau nu să se întâlnească iar cu acest frumos necunoscut. I se părea copilăresc să refuze. De altfel, s-ar putea să fie foarte amuzant. Oricum, asta va risipi puțin monotonia duminicii. Evident, Jeffrey va fi dezamăgit dacă anula seara lor, prevăzută la Country Club... Va pleda pentru oboseală, sau migrenă recalcitrantă. Zâmbi în sinea ei: invoca deja argumentele unei soții puțin entuziaste...

Oare în onoarea cui se afla proprietarul Rollsului în regiune? Trebuia să meargă la niște prieteni, sau se hotărâse să petreacă un weekend liniștit la țară? Era puțin probabil... Fără îndoială, un bărbat ca el nu aprecia singurătatea.

Doamna Reeves o întâmpină în hol, cu fruntea brăzdată de o cută de îngrijorare.

– Ai lipsit mult timp. Eram neliniștită. Ai avut un accident?

– Într-adevăr, dar nu este deloc gav.

– Îmi vine greu să te cred: s-ar zice că te-a târât de păr caledetrei kilometri prin afara orașului.

Această remarcă a menajerei îi aminti modul în care o măsurase necunoscutul din cap până în picioare, întrebând-o dacă mai condusese un Aston Martin. Refugiată în camera sa, se examină în oglinda de pe măsuța de toaletă și înțelese: era într-o stare jalnică! Curelele sandalelor erau rupte, tivul fustei atârna lamentabil. Nu o dată voise să arunce aceste haine vechi, dar îi plăceau foarte mult și găsea această ținută ideală pentru a culege flori de câmp... Obrajii îi erau roz de emoție, ochii îi străluceau. Puloverul era rupt la umăr... În pofida a toate, acel bărbat seducător o invitase la cină. Așadar, n-o considerase prea neplăcută de privit...

Două ore mai târziu, oglinda reflecta imaginea mai măgulitoare a tinerei de la castel... Purta pentru prima dată o rochie nouă, cu decolteu îndrăzneț. Țesătura suplă îi punea formele în valoare și bretelele fine îi descopereau umerii ca laptele. Ochii de samarald scânteiau, părul proaspăt spălat îi cădea liber în jurul feței, reținut de fiecare parte de doi piepteni încrunstați cu briliante. Purta colierul și cerceii moșteniți de la mama sa... un strop din parfumul preferat, cadou de la Jeffrey și va putea înfrunta invitații.

Dar nu Jeffrey era cel la care se gândea, observându-se pentru ultima dată; înainte de a coborî... era obsedată de imaginea frumosului necunoscut, atât de lat în umeri și cu privirea de un brun catifelat.

Pătrunzând în salon, i se tăie respirația. Era acolo, și stătea de vorbă cu Abigail și domnul Cullen. El încremeni subit, cu gura căscată.

– Așadar, v-ați hotărât totuși să beți un pahar cu mine? întrebă ea, regăsindu-și imediat umorul.

O întâmpină cu un zâmbet larg și-i întinse o cupă cu șampanie.

– Voi vă cunoașteți, prin urmare? interveni Abigail cu un aer perplex.

– Da, ne-am mai întâlnit, explică el, înainte de a povesti în câteva fraze succinte împrejurările accidentului... Mulțumită acestei creaturi încântătoare, încheie el cu un pic de umor, am putut ajunge. Altfel, aș fi fost încă pe marginea drumului, așteptând ajutor.

– Această „creatură încântătoare“ este fiica mea, Ellen Cullen.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. Corespunde perfect descrierii pe care mi-ați făcut-o.

– Ți-l prezint pe Kirk Prentiss, Ellen, spuse Abigail.

– Am auzit deseori vorbindu-se despre dumneavoastră, afirmă tânăra cu un zâmbet politicos.

– Sper că era în termeni buni!

Ea nu avu timp să replice, deoarece tatăl său tuși discret.

– Te vei supăra oare, dacă Abigail și cu mine te părăsim? Trebuie să ne ocupăm de toți prietenii noștri. Ellen va fi cu siguranță bucuroasă să-ți țină companie.

Abigail aruncă o privire furioasă spre soțul său.

– Te ajung într-un minut, dragule. Nu l-am mai văzut pe Kirk de secole și vreu să discut puțin cu el.

– Mâine iau masa de prânz cu tine, îi aminti Kirk Prentiss. Vom avea tot timpul să ne vedem.

Împotriva voinței sale, ascunzându-și prost exasperarea, doamna Cullen porni pe urmele soțului său. Ellen se întrebă care fusese natura exactă a relațiilor lor, odinioară.

El o contempla cu o licărire veselă în ochi.

– Dați-i drumul, puneți-mi marea întrebare.

– Care?

– Aceea care vă frământă exact în această clipă: care au fost relațiile mele cu Abigail? N-am dreptate? reluă după scurtă tăcere.

Ellen fu în același timp surprinsă și iritată de exactitatea aprecierii lui.

– Dacă aș răspunde „da", mi-ați spune adevărul?

El zâmbi, bine dispus.

– Niciodată nu laud meritele unei femei în fața alteia, este una din regulile mele de aur... Când ați intrat în această încăpere, abia v-am recunoscut. Ce transformare extraordinară față de după-amiază!

– Și dumneavoastră arătați cât se poate de bine, murmură ea, roșind sub privirea lui pătrunzătoare.

– Când am ieșit de dimineață, aveam totuși aspectul unui domn respectabil. N-aș fi spus același lucru despre dumneavoastră. Dădeați impresia că sunteți îmbrăcată de la Armata Salvării!

– Este exact!

El făcu ochii mari, neîncrezător.

– ... Da, este adevărat. Una dintre prietenele mele se ocupă de vânzări de binefacere. Mi-am cumpărat fusta și puloverul de la ea.

– Vă bateți joc de mine, domnișoară Cullen.

– Întotdeauna sunteți atât de grosolan, domnule Prentiss?

– Spuneți-mi Kirk, vă rog. Nu sunt grosolan ci pur și simplu sincer.

– Este o atitudine comună celei mai mari părți dintre oamenii cumsecade, până în ziua în care gluma se întoarce împotriva lor.

– Îți dau voie să fii sinceră cu mine, o asigură el râzând ușor. Sunt insensibil la critici!

– Altfel spus, încarnezi perfecțiunea?

– Poate n-aș fi folosit acest cuvânt, dar este pe aproape.

Ellen alese un mic pateu de pe platoul de lângă ea.

– Pot să-ți ofer? Sunt delicioase!

Kirk Prentiss refuză cu un semn din cap.

– Nu mulțumesc. Detest rontăiala.

– Te mulțumești cu un biftec prăjt?

– Biftec și salată, o corectă el.

– Evident, la vârsta dumitale, este de preferat să-ți supraveghezi silueta.

– Mă preocupă mai ales sănătatea mea. Tata a murit după un infarct. Era foarte tânăr, dar obez.

– Tata a fost întotdeauna tras ca prin inel. Asta nu l-a împiedicat să sufere de o criză cardiacă.

– Nu este un factor determinant, știu asta, dar prefer să fiu prudent, atent... Totuși, în clipa aceasta, simt o plăcere crescândă de a-mi uita principiile. Ești foarte frumoasă, Ellen. Cu siguranță, ți s-a spus deseori.

Îi făcea curte cu nerușinare, dar Ellen nu se ofensă. Dimpotrivă, se amuza. Se știa seducător, era sigur de el, inteligent, interesant. Avea tot ceea ce o femeie putea să dorească la un bărbat: frumusețe, personalitate și avere.

– Tot mai ești supărată pe mine pentru incidentul de mai devreme?

– Nu, de ce? Eram la fel de vinovată ca dumneata. Am căzut de acord asupra acestui lucru, mi se pare.

– Atunci, accepți invitația mea la cină pentru mâine seară?

– Nu pot refuza, replică ea dând din cap. Specialitățile de la „Blue Bar“ sunt un regal ce nu se refuză.

– Perfect!

Ellen fu măgulită împotriva voinței sale, văzându-l atât de mulțumit. Văzându-l de departe pe Jeffrey Harrington, îi făcu semn să li se alăture. El se apropie și înconjură talia tinerei cu un braț posesiv.

– Ești superbă! îi șopti.

– Iată-l pe Kirk Prentiss. Kirk, ți-l prezint pe Jeffrey Harrington.

– Un bun prieten de-al Ellenei! întări Abigail, care ajunsese în spatele lor fără zgomot.

– Kirk Prentiss, repetă Jeffrey. Dumneavoastră ați pricinuit întâlnirea dintre sir Edward și Abigail, nu-i așa?

– Așa este, și se pare că am avut dreptate. Recent căsătoriții noștri par fericiți.

– Da, consimți Abigail cu vocea sa argintie. Tu ai fost un patron ideal, Kirk, dar Edward este cel mai gentil soț din lume! Atât de înțelegător, atât de atent, oftă ea. Ce păcat, Ellen n-a urmat încă exemplul nostru! Jeffrey îi cere mâna de luni de zile, dar ea tot n-a fixat data ceremoniei.

– După părerea mea, logodnele sunt o pierdere de timp, declară Kirk Prentiss.

Oare interpretase intenționat în mod greșit reflecția lui Abigail?

– La fel și căsătoria, replică Ellen. Totuși, cea mai mare parte a oamenilor cred în ea.

– Dar dumneata nu, dacă înțeleg bine?

– Înțelege ce vrei, domnule Prentiss.

– Ah, ah! Iată-mă în fața unei femei libere!

– Ellen glumește, interveni Jefrrey. La douăzeci și cinci de ani locuiește încă la tatăl său. Vă puteți imagina o situație mai convențională?

– Am revenit după accident, îi aminti ea. Am părăsit casa la vârsta de optsprezece ani, pentru a-mi urma studiile la Londra.

Încurcat, Jeffrey schimbă subiectul.

– Am citit în ziare intenția dumneavoastră de a cumpăra firma Bull Braddock, reluă el, adresându-se lui Kirk. Lupta va fi dură...

– Nu sunt sigur că voi câștiga, mărturisi Kirk Prentiss.

Ellen păru puțin pierdută și Abigail se grăbi să facă remarca:

– Ei bine, Ellen, nu ești la curent? Toate ziarele vorbesc despre asta! Evident, ești atât de activă, încât fără îndoială n-ai timp să te informezi...

– Oricum, nu citesc niciodată rubricile financiare, replică ea tăios.

– Două ramuri diferite ale familiei Braddock dețin majoritatea acțiunilor. Una dintre ele este gata să vândă, cealaltă nu.

– Ce veți face dacă nu veți reuși să-i convingeți? întrebă Jeffrey.

– Aștept. Într-o zi sau alta, vor ceda. Le propun un preț interesant.

Avea maxilarele încordate. Acestui bărbat nu-i place să piardă, se gândi Ellen.

– Dar dumneata, de ce te încăpățânezi? îl întrebă. Ești împins oare de atracția câștigului?

– Scopul meu n-a fost niciodată să fac avere. Îmi plac provocările și sunt permanent în căutarea lor. Mă tem că sunt unul dintre acele personaje plictisitoare de moarte pentru care meseria este și divertismentul favorit.

– În cazul acesta, cu siguranță ați atacat o bucată mare, constată Jeffrey.

– Ca întotdeauna.

Orchestra angajată de Abigail se instalase sub bolta din grădină. Sala se goli rapid și toți invitații se duseră pe terasă.

– Vrei să dansezi? Jeffrey, sper că nu vei fi supărat. Promit să ți-o aduc înapoi curând.

– Vă rog... Abigail, îmi faci cinstea?

– Aș face-o cu bucurie, din nefericire Edward mi-a recomandat să mă ocup de toți prietenii noștri. Poate mai târziu...

– Vii, Ellen?

Kirk îi oferi brațul. În ciuda staturii sale deosebite, evolua cu grația unui dansator înnăscut. Tânăra se lăsă antrenată într-un dans sincopat. Apoi, ritmul muzicii se schimbă și o atrase lângă el. Unul lângă altul, alunecau melancolic, tăcuți, pentru a nu risipi vraja. Kirk nu-și lăsă partenera decât o jumătate de oră mai târziu, când muzicanții intonară un dans rapid.

– Nu-mi place foarte mult acest gen de muzică, îi destăinui el. Totuși, bufetul mi se pare foarte tentant. Vrei să mă însoțești acolo?

Sala era plină de lume, dar Ellen reuși să găsească două scaune lângă perete.

– Putem cina afară, dacă preferi, îi sugeră ea.

– Riști să-ți fie frig. Desigur, te-aș încălzi cu mare plăcere, dar...

Stacojie, ea lăsă ochii în jos. Din fericire, Kirk fu distras în clipa aceea de stângăcia unei doamne, care tocmai îl lovise. Când Ellen începu iar să vorbească, se putu exprima pe un ton indiferent.

– Aceasta a fost prima dumitale croazieră?

– Da, și mi-a plăcut enorm. Nu va fi ultima. Ai fost deja în Orient?

– Nu, niciodată.

– Este extraordinar!

– Trebuie mulți bani pentru a-ți oferi o asemenea călătorie.

El își opri privirea asupra bufetului încărcat cu homari, somoni și pateu.

– După toate aparențele, n-ai de ce te plânge, replică el.

O mânie înăbușită puse stăpânire pe tânără. Acest bărbat nu știa să se poarte în societate!

– Nu haina face pe om, replică ea.

– Oh! Ești încă supărată pe mine!

– Ba nu!

Cu vârful unui deget, el îi atinse ușor obrazul.

– Îți ascunzi prost sentimentele, Ellen. Ești roșie toată. Îți stă bine, ai aerul unei copile.

– Acum trebuie să te las, declară ea pe un ton repezit.

Să curteze tinerele femei era pentru el un joc, un divertisment. Cu siguranță, era pur și simplu incapabil să reziste tentației și acest comportament îi displăcea Ellenei: nu aprecia deloc să fie o persoană printre multe altele...

Kirk nu încercă s-o rețină când dispăru după ce-l prezentase unei mulțimi de verișori. Departe de a suferi de acest abandon, începu să povestească noilor veniți întâmplări trăite la Hong Kong.

Ellen nu-l revăzu înainte de o oră... dansa cu Abigail. Apoi, un vechi prieten al tatălui său îi solicită toată atenția. Când terminară să-și evoce toate amintirile, ea descoperi că Abigail și fostul său patron dispăruseră.

I se făcu brusc foame și se hotărî să se întoarcă la bufet. Chelnerii angajați pentru această ocazie strânseseră deja masa, dar acceptară cu amabilitate să-i pregătească o farfurie. Se așeză într-un colț mai retras al sălii pentru a-și degusta homarul. Statul în picioare o epuizase și ardea de dorința de a-și scoate pantofii. Renunță totuși deoarece se apropiau niște prieteni puțin snobi ai stăpânei casei. Ei începură să lanseze glume îndrăznețe, deși amuzante, cu multe râsete, apoi zărind-o în sfârșit pe tânăra care se ridică pentru a-și lua un desert, coborâră tonul.

– Ah! Iată-te! exclamă Jeffrey înaintând spre ea. Te-am căutat pretutindeni să te invit la dans.

– Am o îngrozitoare durere de picioare. Ai fi foarte jignit dacă te-aș refuza?

– Hotărât lucru, nu este ziua mea, oftă el, cu o licărire amuzată în privire. N-am găsit-o încă pe Abigail. S-a volatilizat adineaori cu prietenul său Prentiss. Tatăl tău întreabă de ea. Unii invitați pleacă.

– Poate sunt în grădină. Mă duc să văd. Puțin aer proaspăt îmi va face foarte bine.

– Nu ești prea obosită?

Ea roși de gafa ei.

– Poți să mă însoțești, dacă vrei.

– Nu, mulțumesc, răspunse el tăios rănit în amorul propriu. Este târziu, am un meci de tenis, mâine dimineață în zori... Voi veni să te iau la șapte și jumătate seara.

Cu această încheiere, o sărută frățește pe obraz. Ellen era gata să-l anunțe că acceptase să cineze cu Kirk Prentiss, dar nu avu curaj. De ce să-l jignească inutil? Îl va suna dimineață pentru a se scuza.

Peluzele erau aproape pustii. Doar câțiva servitori strângeau scaunele și demontau mesele. Abigail rămânea invizibilă... Ellen se îndrepta încet spre iaz.

Cât de frumos era acest clar de lună argintie! Aerul era călduț, parfumat, o briză ușoară făcea frunzele să foșnească. Locul se preta la romantism. Brusc, Elen tresări furioasă împotriva ei însăși. Ce prostie! Cum de nu se gândise mai devreme? Probabil Kirk și Abigail își savurau regăsirea delicioasă... În cazul în care n-o sărbătoriseră deja într-una din nenumăratele expediții ale lui lady Cullen la Londra... Ellen rămase nemișcată o clipă. Trebuia oare să se întoarcă din drum? Un murmur de voci ajunse la ea... Curiozitatea învinse discreția.

Înconjură cabana destinată să adăpostească bărcile și zări două siluete, foarte apropiate una de alta. Abigail și Kirk... Ellen se refugie prompt în umbră, văzându-i despărțindu-se.

– Acum ești o doamnă, ești în fruntea unui adevărat castel, spunea Kirk.. Încearcă să te porți ca atare.

– Aș perfera de sute de ori să fiu iubita ta, dragul meu! murmură Abigail cu o voce răgușită. Încetează să iei înfățișarea asta de cavaler inaccesibil și sărută-mă. Știu că o dorești!

– Mă vei crede sau nu, micuțo, uneori am scrupule. Nu face parte din principiile mele să sărut soția unui prieten, mai ales pe terenul lui.

– Ești prea demodat! izbucni ea dându-se un pas înapoi. Te credeam indiferent la starea sufletească a lui Edward!

– Nu asta este problema.

– Ba da, dimpotrivă! După părerea ta, de ce l-am luat de soț?

– Cunoaștem amândoi răspunsul la această întrebare; să nu repetăm la nesfârșit motivele care te-au împins la această căsătorie.

– Ești supărat pentru că n-am reușit încă să-l conving să-ți vândă afacerea! exclamă ea pe un ton dezagreabil. Voi ajunge acolo, vei vedea. El nu-mi refuză nimic! Apoi, ne vom putea întâlni din nou, adăugă ea mai încet, apropiindu-se de el și agățându-i-se de gât.

– Dacă vei continua să-i cheltuiești banii în acest mod, vei sfârși prin a-l ruina... Este ceva nou?

Cu vârful degetului îi atinse ușor pandantivul care-i împodobea gâtul.

– Este frumos, nu-i așa? Se potrivește cu brățara pe care mi-ai dat-o tu.

Dezgustată, Ellen se întoarse și urcă spre casă. Nu descoperirea infidelității lui Abigal o șocase cel mai mult. Nu crezuse niciodată într-o căsătorie din dragoste; întotdeauna bănuise că Abigail și Kirk avuseseră relații mai strânse în afara muncii lor. Totuși, nu se gândise niciodată că Abigail îl putuse lua de soț pe tatăl ei cu singurul scop de a obține compania Cullen pentru amantul său! Da... Era scârbită de perfidia lui Kirk Prentiss. Nimic nu-l va opri din a căuta cu încăpățânare o răzbunare...

Oare cât timp va putea rezista tatăl său rugăminților soției? O adora și va încheia prin a accepta. Atunci, ea îl va părăsi

pentru a-l urma pe Kirk? Asta era oare recompensa promisă? Consecințele vor fi cu siguranță dramatice pentru domnul Cullen.

Cum putea ea pune capăt acestor uneltiri sordide? Căsătoria cu Jeffrey nu rezolva nimic. El va prelua bucuros moștenirea de la socrul său, dar avea oare capacitățile necesare să continue afacerea? Tremurând, ajunse la terasă. Apariția lui sir Edward, foarte neliniștit, n-o ajută deloc.

– Ai văzut-o pe Abigail? o întrebă el. O caut peste tot.

– Am zărit-o în grădină cu Kirk și un grup de prieteni, minți ea.

Pentru că el își ațintise privirea în spate, într-un punct al aleii, ea se întoarse.

– Iată-i! oftă ușurat.

– Oh, dragul meu, îmi pare atât de rău! gemu Abigail. Te întrebai probabil unde eram!

– Într-adevăr, bombăni el. Invitații noștri pleacă; doresc să te salute și să-ți mulțumească.

Pentru prima dată de la căsătoria sa, părea mânios.

– Profit de ocazie pentru a face la fel, interveni Kirk liniștit. Am petrecut o seară excelentă. Abigail, te voi vedea mâine pe la douăsprezece și jumătate.

– Ellen, ai putea să-l conduci pe Kirk la mașină, propuse Edward Cullen.

Ea ar fi putut inventa un pretext pentru a refuza, dar acceptă, deoarece avea ferma intenție de a anula întâlnirea lor de a doua zi, seara.

– Tatăl dumitale se străduiește să ne lase singuri, remarcă el, câteva secunde mai târziu.

– Tata este pur și simplu o gazdă atentă. Speră că mă voi căsători cu Jeffrey.

– Și dumneata? Ce speri?

– Cum ți-a explicat atât de bine Abigail, n-am luat încă o decizie în legătură cu acest subiect.

El zâmbi.

– Sunt foarte fericit să constat că, până atunci, asta nu te împiedică să ieși cu alți bărbați.

– Din nefericire, da, replică ea, prinzând ocazia. Jeffrey nu și-a ascuns mânia când i-am anunțat dorința de a petrece seara cu dumneata. I-am promis să-ți refuz invitația.

– Mi se pare că ai fi putut să-i bănuiești reacția înainte de a-mi răspunde.

– O clipă de rătăcire. Ești un bărbat seducător și m-am lăsat dusă de o nebunie de moment.

– Atunci, continuă! La urma urmei, logodna voastră nu este deloc oficială.

– Avem un acord...

– Totuși te duci să te instalezi la Londra...

– Asta nu te privește, dar, oricum îți voi explica: Jeffrey are un apartament în capitală și ne vom vedea deseori.

Kirk o luă de braț și o obligă să-l privească în ochi.

– Ți-am atras deja atenția că minți prost, Ellen. De ce nu-mi dai motivul adevărat al refuzului dumitale?

– Ți l-am spus, dar ești prea orgolios s-o admiți, murmură ea cu ochii plecați. Încerc să-ți demonstrez că nu mă interesezi. Jeffrey și cu mine ne vom căsători, poate, într-o zi și nu țin să stric prietenia noastră, neglijându-l pentru dumneata.

El o strânse și mai tare.

– Cum îți poți permite să mă judeci?

– Cunosc genul dumitale.

– Ce experiență, draga mea.

– Este doar o intuiție.

O lăsă brusc.

– Și ai îndrăzneala să mă acuzi pe mine de grosolănie?

– Sunt sinceră, domnule Prentiss. Te-am anunțat să asta îți va displace.

– Da, îmi amintesc. Ai dreptate. Dar te înșeli asupra unui punct. Greșești în legătură cu intențiile mele față de dumneata.

– Cu siguranță, ai numeroase prietene capabile să te consoleze.

– Taci. Am înțeles.

– Suntîncântată. Bună seara, domnule Prentiss.

– Noapte bună, Ellen.

Ea auzi portiera trântindu-se, motorul urlând și așteptă ca mașina să dispară în noapte, pentru a se întoarce.

„Ochii care nu se văd se uită“, gândi ea, știind cât îi va fi de greu să-l alunge complet din minte pe acest bărbat. Dar, atâta timp cât va râvni afacerea tatălui său, va reprezenta un pericol. Nu putea decât să spere că o minune îl va abate de la scopul său.

Capitolul 4

Ellen muncea cu sârguință la un nou model în biroul mic din apartamentul său.

Se instalase deja de trei luni la Londra și după cum prevăzuse, întreprinderea sa artizanală se dezvoltase. În acea dimineață dăduse un mic anunț în ziare pentru a angaja o asistentă, deoarece producția se triplase! Muncitoarele rămăseseră la țară și, în fiecare săptămână, se ducea la Hadleigh pentru a lua produsele terminate. La început, acest program obositor o încântase, dar treptat, își dăduse seama că se epuizase. Pierduse în greutate și ochii verzi aveau cearcăne mari.

Tatăl său venea în oraș aproximativ de două ori pe săptămână și-i plăcea să cineze cu ea. Uneori i se părea teribil de obosit, dar această stare nu avea legătură cu viața sa personală. Compania lui Abigail îl întinerise în mod miraculos.

După lucrările de la Hadleigh, doamna Cullen începuse renovarea apartamentului lor londonez. Excentricitățile sale nu aveau limită: tocmai își oferise un extraordinar Porche.

Îngrozită să-l vadă pe domnul Cullen cheltuind asemenea sume, Rudd îi telefonase într-o zi Ellenei pentru a-i încredința frământările sale. Va reuși oare Ellen să-i vâre mințile-n cap?

– Am confirmat niște polițe de asigurare o liniști el cu un zâmbet indulgent, când îi vorbi despre asta. Din cauza inimii, nu voi trăi până la adânci bătrânețe și prefer să profit de banii mei. Nu te neliniști, m-am gândit la toate. Castelul este al tău, vei putea să-l păstrezi sau să-l vinzi după cum vei vrea.

Era inutil să prelungească această discuție: tatăl său nu-i va spune mai mult, așa că Ellen schimbase imediat subiectul.

Noua sa viață implica o sporire considerabilă a activităților ei mondene. Agenda tinerei era plină și era gata să se prăbușească sub mulțimea de invitații. În seara aceasta, trebuia să asiste la o premieră la teatrul Haymarket, cu producătorul Mike Standish drept însoțitor.

Mai întâi, Jeffrey îi reproșase că-l neglijează, dar încheiase prin a ridica din umeri, afirmând că era liberă. Ellen îl încurajase să iasă cu alte femei.

– Dar eu te iubesc! protestase el.

Ellen îi mărturisi că nu era destul de îndrăgostită de el pentru a-l lua de soț. Conveniră așadar să-și telefoneze și să se întâlnească din când în când...

Mike Standish o rugase pe Ellen să-l aștepte în holul teatrului: nu putea trece s-o ia din cauza unei întâlniri de

ultimă clipă. Acum, soneria răsuna și el rămânea invizibil. Ellen se îndreptă spre ușă chiar în clipa în care un taxi frână brusc în stradă.

Cel care ieși din el nu fu Mike, ci Kirk Prentiss. Era mai puțin bronzat, dar cu toate acestea, la fel de frumos.

Cu inima palpitând, rămase nemișcată: nu se putea întoarce acum, fără să pară insolentă.

– Ce surpriză plăcută! exclamă el. Ți s-a tras chiulul?

– Deloc! replică ea. Prietenul meu este puțin în întârziere.

– Intenționezi să-l aștepți mult timp?

– Asta nu te privește!

– Ți-aș fi propus să vii să te așezi lângă mine. Am un bilet în plus... Mie mi s-a tras cu adevărat chiulul.

Ellen nu se putu împiedica să nu zâmbească. Oare câți bărbați ar fi avut această sinceritate? Evident, era suficient de seducător pentru a nu deveni bănuitor. Trebuia să fie înconjurat de nenumărate admiratoare... pierdea una, găsea zece...

– Așadar? Ce spui?

– Doream foarte mult să văd această piesă. Criticile sunt excepționale.

Luând această afirmație drept un răspuns pozitiv, el o conduse spre fotoliile de orchestră. Cortina se ridică în timp ce se instalau în al patrulea rând, la mijloc și Ellen se concentră imediat asupra spectacolului. Pasionat ca și ea de jocul actorilor, Kirk nu făcu nici un comentariu în timpul primului act.

Dar imediat ce luminile se aprinseră, se întoarse spre ea și începu un discurs entuziast asupra calității regiei. Ea

descoperi cu bucurie cât de apropiate le erau părerile. Era de asemenea fericită să i se afle alături, chiar dacă o costa să accepte asta. Cu Mike, s-ar fi amuzat mai puțin...

– Pot să-ți ofer ceva de băut? Pauza va dura încă zece minute.

– Înainte de a accepta, aș prefera să verific dacă n-a sosit Mike.

– Îți stau la dispoziție. Dacă nu este aici, poate vei accepta să cinezi cu mine după aceea...?

În mod cât se poate de cinstit, Ellen așteptase... și chiar sperase această propunere. Era puțin surprinzător din partea lui Kirk, date fiind împrejurările ultimei lor întâlniri, dar părea că-i iertase impertinența de la serata de la Hadleigh... În fond, dacă ar fi fost ranchiunos, adineaori ar fi trecut prin fața ei mulțumindu-se s-o salute cu un scurt semn din cap...

Mike rămase invizibil și de-abia avură timp să-și bea sucul de portocale înainte de a se întoarce la locurile lor.

– Norocul a fost astăzi de partea mea, îi șopti el la ureche, așezându-se. Muream de dorința de a-ți telefona de când am aflat de refuzul de a te căsători cu Jeffrey.

Ea nu avu răgazul să răspundă, deoarece cortina se ridică...

– Am rezervat o masă la „Ecu de France“, o anunță când ieșiră.

O prinse ferm de braț pentru a o conduce la câteva sute de metri de teatru. Amândoi merseră în pas rapid și rămaseră tăcuți până în clipa în care se instalară pe o banchetă într-un colț al sălii luminate difuz.

– Vrei un aperitiv? Personal, mi-ar plăcea să mă încălzesc puțin.

Aruncă o privire peste umărul său, atrase atenția șefului de sală și îi adresă câteva cuvinte cu voce joasă. Acesta se grăbi și câteva minute mai târziu se întoarse cu o frapieră ce conținea o sticlă cu șampanie.

– Cum ai ghicit?

– Intuiția mea, cu siguranță..., îi destăinui el ridicându-și cupa. Mi-a trebuit mai mult timp decât am bănuit până să te conving să cinezi cu mine. Sper ca această seară să fie prima dintr-o serie lungă...

– Ah! Aveai nevoie de o înlocuitoare.

El păru uluit, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

– Vorbești despre cea care n-a venit? În realitate, Ellen, am confecționat o minciună nevinovată... S-a scuzat; are gripă.

– Sunt încântată să te aud spunând asta, domnule Prentiss. Mi-ar fi părut rău să aflu că ți-ai pierdut puterea de seducție.

– Ești supărată?

Hotărât lucru, era îmbucurător să-l vadă atât de jenat.

– Nu, de ce?

– Îmi spui din nou domnule Prentiss. Mi se pare că este unul dintre obiceiurile dumitale, când ești iritată.

Ea zâmbi.

– Un obicei? Abia ne cunoaștem.

– Dacă-mi dai voie, am ferma intenție să remediez asta. Eu...

Spre marea ușurare a Ellenei, fu întrerupt de sosirea șefului de sală, care le prezentă meniul. Numai de ar înceta s-o curteze în acest mod! Nu era insensibilă la farmecul său, departe de asta, și începu să se întrebe dacă va avea curajul să-i reziste. În sfârșit! Nu-l va mai vedea. Această întâlnire era întâmplătoare și ar fi fost copilăresc să-i refuze invitația.

– Ai ales? întrebă el amabil, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Felurile propuse sunt prea numeroase! Asta mă încurcă întotdeauna, deoarece mă tentează totul.

– În acest caz, acordă-mi privilegiul de a comanda pentru amândoi. Dar mai înainte spune-mi totuși ce nu vrei să mănânci.

– Stridii, anghilă și burtă de vită.

– Cred că avem aceleași gusturi, aprobă el zâmbind, înainte de a se întoarce spre chelner.

Mâncară cu plăcere ca prim fel creveți prăjiți, urmați de antricot de vită.

– Dacă nu mă înșel este prima dumitale masă din zi, declară el privind-o mâncând.

– De ce crezi asta?

– În general, femeile se mulțumesc să ciugulească, mai ales când felurile de mâncare sunt bogate în calorii.

– N-am de ce să mă îngrijorez pentru silueta mea... Nu ți se pare asta excelent? întrebă ea văzând că el de-abia tăiase o bucată din carne.

– Am mâncat foarte bine la prânz... Am avut o masă importantă de afaceri.

– Evident... Bărbații de felul dumitale n-au timp să se distreze după-amiază!

– Oricum, nu în zilele de lucru, îi replică el cu voce joasă. Dacă am înțeles bine, dumneata ești la fel de ocupată, de când te-ai instalat la Londra. Această rochie este una dintre creațiile dumitale?

Dacă dădea crezare privirii admirative, considera acel model foarte reușit.

– Da. Am tricotat-o eu însămi.

– Ce talent! exclamă el sprijinindu-se în coate. Aș fi curios să știu ce altele mai ai?

– Nu le ascund, dacă asta lași să se înțeleagă. În viața mea nu este nimic secret.

El se încruntă.

– Iată-te din nou ofensată! Ai interpretat greșit remarca mea, n-aveam totuși nici o intenție rea. Sunt sincer interesat de dumneata, de gândurile, sentimentele dumitae, de ceea ce-ți place sau nu... Lista este lungă, încheie el zâmbind.

– Dar dai ce dai o oarecare importanță personalității mele?

– Nu te-ai privit niciodată într-o oglindă?

– Ești cu siguranță asaltat din toate părțile de ființe încântătoare. Așadar, de ce eu?

El ridică din umeri.

– De ce? Este greu de explicat. De ce oare un bărbat este mai atras de o femeie decât de alta și invers? Dacă nu există nici un mister în asta, căsătoria, dragostea n-ar exista... N-ai observat niciodată o pereche întrebându-te asupra modului în care s-a format?

– Ba da, deseori...

Se gândi imediat la Abigail și la tatăl său. Dorea foarte mult să-l întrebe dacă era cu adevărat răspunzător de această căsătorie. Dar nu spuse nimic, deoarece după toate aparențele și ea figura probabil în planurile sale. De ce ar încerca să-i câștige încrederea, dacă n-avea intenția s-o folosească și pe ea pentru scopurile lui?

– Nu o dată m-am mirat de relația dumitale cu Jeffrey. Sunteți atât de diferiți…

– Este exact, dar contrastele se atrag, se spune...

– După părerea mea, asta nu este suficient ca să vă uniți pentru totdeauna.

– Ești foarte în cunoștință de cauză despre viața mea intimă. Cine te ține la curent?

– Abigail, cum probabil bănuiești. Mă sună cam o dată pe săptămână. Știi că este singură pe lume. Mi se destăinuie ca unui frate mai mare.

– Adevărat? exclamă ea uluită. Nu mi te imaginam deloc în acest rol.

– Cele două surori ale mele ar fi surprinse să te audă.

Ea făcu ochii mari, uimită. Nu se gândise nici o clipă la asta. Îl credea fiu unic!

– Sunt căsătorite?

– Da. Doar eu sunt celibatar.

– Locuiesc la Londra?

– Nu, la Bristol, unde m-am născut. În ciuda depărtării, ne vedem des. Mama noastră a murit acum doi ani și...

Tăcu, deoarece șeful de sală se apropie cu masa rulantă încărcată cu deserturile, unele mai tentante decât altele. Se amuză s-o vadă pe Ellen alegând o prăjitură enormă cu cremă.

– Pentru mine o cafea, comandă el înainte de a se rezema confortabil pentru a-și examina însoțitoarea. Ești incredibilă!

– Nu. Mâncăcioasă, pur și simplu!

– Sper că te-ai săturat, glumi el. Data viitoare voi comanda pentru dumneata un meniu mai copios. Pentru că va fi o dată viitoare, nu-i așa, Ellen?

Ea bău o înghițitură din cafeaua fierbinte, căutând fără succes un motiv pentru a nu-l mai întâlni. Deoarece era prea

aproape și o contempla cu prea multă atenție. Era frumos, impozant, fermecător... Dorea să-i mângâie fața și ceafa, acolo unde părul atingea ușor gulerul cămășii... Trebuia să fie atentă.

– Desigur. Îți voi lăsa numărul meu de telefon, îi răspunse până la urmă.

Astfel va fi mai ușor să-i refuze invitațiile. Poate era lașă, dar se simțea inacapabilă să-i mărturisească în față că nu dorea să-l mai vadă.

– Unde locuiești? o întrebă câteva clipe mai târziu, chemând un taxi.

– Abigail nu ți-a dat și acest amănunt?

– Dacă era cazul, nu ți-aș fi pus întrebarea.

Îi dădu adresa în St. John Wood și el păru încântat.

– Apartamentul meu este aproape alături: Hamilton Terrace. Nu voi avea de făcut un drum lung pentru a veni să te iau.

Ellen preferă să nu spună nimic. Tot timpul drumului discutară despre calitățile restaurantelor din cartier. Ajungând în fața imobiului tinerei, Kirk îl rugă pe șofer să-l aștepte. Spre surpriza... și spre imensa ușurare a Ellenei, o părăsi cu un sărut afectuos pe obraz.

– Te voi suna mâine, îi promise. Trebuie să verific în agendă când voi putea să fiu liber.

– Bineînțeles. Este normal să vrei să-ți consulți prietena bolnavă înainte de a promite.

El luă o gură de aer și, încântată, Ellen trase concluzia că-l jignise.

– Vorbeam despre întâlnirile de afaceri. Sunt conștient că vrei să mă ofensezi, da nu vei reuși. Mă interesezi prea mult și voi obține cu siguranță câștig de cauză.

– Nu costă nimic să încerci! replică ea și aruncând capul pe spate, împinse energic ușa de la intrare.

De ce, de ce oare se întâlniseră în împrejurări atât de neplăcute? se întrebă când se culcă. Niciodată în viața ei nu întâlnise un bărbat mai seducător. Ar fi fost ușor să se îndrăgostească de el, ușor chiar să creadă într-o dragoste reciprocă!

Când îi va telefona, îi va declara intenția sa fermă de a nu-l mai vedea. Era de preferat s-o rupă imediat, înainte de a fi prea târziu.

Capitolul 5

După o noapte agitată, plină de coșmaruri, Ellen fu trezită de telefon.

– În scopul de a-ți demonstra buna mea credință, am sosit foarte devreme la birou în această dimineață pentru a-mi consulta agenda. Ești liberă mâine seară?

– Îmi pare rău, sunt ocupată, răspunse ea cu amabilitate. Voi fi ocupată în fiecare zi. Ar fi de preferat să te sun eu când voi fi liberă.

Cu inima palpitând, închise. Niciodată nu dăduse dovadă de atâta insolență, dar spera că astfel îl va descuraja definitiv.

Din fericire, tot restul zilei fu prea surmenată pentru a se înduioșa de soarta sa tristă. În afară de muncă, trebuia să primească toate candidatele la postul de asistentă. Le ascultă cu atenție pe fiecare, dar se opri în alegerea sa asupra primei persoane care se prezentase, Cathy Rees. Urmase și ea studiile la St. Martin School of Art, cu câțiva ani înaintea Ellenei. Divorțată, având răspunderea unui băiețel, locuia la mama sa.

– Doresc să părăsesc întreprinderea mare în care lucrez acum, deoarece la dumneavoatră sunt sigură că îmi voi putea folosi mai mult calitățile personale, îi declarase ea. În plus, voi mai avea și șansa de a putea participa la afacere. Din nefericire, nu pot fi imediat pusă la socoteală; am nevoie de un venit lunar regulat. Fostul meu soț s-a recăsătorit și-mi este greu să obțin pensia alimentară fără să-l dau în judecată.

Aceste ultime cuvinte fuseseră rostite fără răutate și Ellen simți un mare elan de simpatie față de această femeie mică și subțire, cu trăsături ascuțite și delicate și părul negru tuns drept.

– Bun venit la bord, încheiase Ellen. Să sperăm că mama va fi îngăduitoare începând de astăzi.

Asta era situația... Cathy se adaptă ritmului Ellenei de parcă toată viața ar fi lucrat împreună și foarte repede deveniră prietene bune

***

Cathy venise de câteva luni, când într-o dimineață, în timplul pauzei de cafea, sună telefonul. Era Abigail, care telefona de la Hadleigh.

– Ar trebui să vii mâine, îi spuse Ellenei, în o voce cu o urmă de îngrijorare.

– De ce? S-a întâmplat ceva?

– Nu este cu adevărat alarmant. Totuși, tatăl tău a suferit o a doua criză cardiacă în noaptea aceasta și te cheamă.

– Este foarte grav?

– Este slăbit, dar are moralul bun. Aștept vești de la medic. Trebuie să aducă un specialist.

– Plec imediat. Anunță-l pe tata că în câteva ore voi fi la căpătâiul său.

– Înainte de asta, ai fi amabilă să mă vezi? Am o problemă de discutat cu tine.

Era o cerere cel puțin curioasă, deoarece cele două femei nu schimbaseră niciodată confidențe, dar Ellen nu pierdu vremea să se gândească mai mult. Aruncându-și în dezordine hainele în valiză, îl prinse la telefon pe Mike și anulă întâlnirea lor de seara... După incidentul de la teatru, îi trimisese un enorm buchet de flori, pentru a se face iertat. După cum bănuise, nu putuse scăpa de clientul său.

... O oră mai târziu, era pe drum. Circulația era fluidă și ajunse la Hadleigh în timp record.

– Liniștește-te, domnișoară Ellen! exclamă doamna Reeves venind s-o întâmpine în vestibul. După părerea cardiologului, ar trebui ca în câteva zile să se ridice. Acum doarme, dar lady Cullen te așteaptă în bibliotecă.

– Mă duc acolo.

Abigail, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, era instalată într-un fotoliu din piele bordo. „Lipsește un sicriu pentru a completa tabloul“, se gândi Ellen cu o urmă de răutate.

– Voiai să mă vezi?

– Da. Ia loc, te rog, n-avem decât o clipă pentru asta.

Ea se așeză pe brațul canapelei, în fața dușmancei sale.

– Este vorba depre tatăl tău și despre situația sa financiară, declară Abigail, fără preambul. Cu siguranță, ești la curent: este în pragul falimentului. Numai aportul unui capital mare ar putea salva întreprinderea.

– Am fost anunțată de mai multe luni, deja, confirmă Ellen cu o înclinare din cap.

Abigail îi aruncă o privire furioasă.

– Regret că n-am fost și eu informată. Știi că tatăl tău a ipotecat castelul și apartamentul din Londra?

Ellen se albi la față.

– Nu, șopti ea.

– Ei bine, ăsta e adevărul! În cazul în care nu vinde, ne vom găsi curând pe drumuri. Nu-și mai poate plăti datoriile.

– Întotdeauna a refuzat soluția aceasta extremă, deoarece spera la căsătoria mea cu Jeffrey. Este imposibil, credeam că am reușit să-l fac să înțeleagă și să accepte... Nu mă pot căsători cu Jeffrey pentru a-l mulțumi pe tata, ar fi necinstit din partea mea.

– Oricum, ar fi fost ridicol! Jeffrey n-are nici experiența și nici banii necesari pentru a conduce această companie, replică Abigail aprinzându-și o țigară. Totuși, tatăl tău se încăpățânează. Este obsedat de dorința de a păstra totul pentru familie... pentru tine și copiii tăi.

– Dar eu nu vreau!

– Îmi dau seama, numai că nu reușesc să-l conving să revină asupra hotărârilor sale. Și crede-mă, am încercat totul. Este incapabil să mai judece: nu mai este în starea sa normală.

– Ce vrei să spui? Să fie oare atins de...

– Acum aprozimativ două săptămâni, s-a supus unei serii de examene aprofundate și am putut spicui anumite informații, surprinzând o conversație între medici. Apoi specialistul mi-a confirmat bănuielile: cu ocazia primei sale crize tatăl tău a suferit de asemenea și o ușoară leziune pe creier. Este o îngroșare a arterelor care-i afectează pe moment capacitățile mentale și îi justifică purtarea irațională. Iată de ce refuză ideea că tu și Jeffrey nu vă veți împăca.

– Asta explică de asemenea și motivele căsătoriei cu tine, interveni Ellen, fără să-și dea osteneala să-și ascundă amărăciunea.

– Este într-adevăr posibil, dar nu poți face nimic în privința asta. În schimb, trebuie să-l ajuți pe tatăl tău să iasă din această situație penibilă.

– Cum? Sunt gata pentru orice, chiar să-l iau de soț pe Jeffrey, dacă trebuie.

– N-ar folosi la nimic. Îți repet, avem nevoie de un director experimentat și bogat.

– Te gândești la cineva în mod deosebit? întrebă Ellen, știind deja unde voia să ajungă Abigail.

– Da. Este gata să te ia de soție.

O clipă, Ellen rămase mută, năucită.

– Glumești, nu-i așa?

– Deloc! replică Abigail cu o voce indiferentă. Încă este timp ca situația să fie salvată, dar afacerea trebuie imediat luată din mâinile lui Edward. Pentru tine, singura modalitate

este de a te căsători cu cel care vrea să cumpere. Tatăl tău nu va acorda nimănui privilegiul de a-i urma la conducere, în afara ginerelui său.

– Acest „ginere“ la care te gândești este oare Kirk Prentiss?

– Ce perspicacitate, draga mea!

– Nu este nevoie de prea multă și cu atât mai puțină pentru a ghici cum ai ajuns să devii lady Cullen. Kirk ți-a ordonat-o!

– De ce crezi asta?

– Este foarte simplu: numai tu l-ai fi putut convinge pe tata să-și cedeze întreprinderea lui Kirk. O jinduiește de ani de zile.

– Hotărât lucru, ai talentul deducțiilor subtile! replică tăios Abigail.

– Nu, nu într-atât. V-am surprins conversația din grădină, în timpul serbării.

– Ah!

– Da. Eram în spatele cabanei.

Stăpâna castelului rămase tăcută și Ellen remarcă expresia ciudată de pe chipul ei, fără să poată totuși s-o descifreze. Ce simțea oare? Teamă? Un sentiment de vinovăție?

– Așadar, știi că am acceptat din dragoste pentru Kirk.

– Da, o asigură Ellen, cu gâtul uscat.

– Nu lua aerul ăsta atât de mâhnit. Nu vei fi obligată să rămâi cu Kirk foarte mult timp. Îndată ce va cumpăra toate părțile tatălui tău, va accepta să ceri divorțul.

– Ce monstru!

– Când are o idee în minte, merge până la capăt. De aceea a reușit atât de bine... Dacă dorești să fiu lângă tatăl tău, te vei

preta la această comedie. Poți crede contrariul, însă îl iubesc pe Edward. Am o afecțiune pentru el... Totuși, nu suficientă pentru a-mi petrece viitorii ani în compania unui bărbat ruinat.

Ellen se străduia să-și stăpânească furia crescândă, dar cuvintele lui Abigail îi răsunau în urechi. Situația tatălui o umplea de mâhnire, perfidia lui Kirk o revolta. Domnul Cullen refuzând sistematic să-i vândă afacerea, profitase de acea croazieră pentru a pune la cale această căsătorie. Se bizuise pe amanta sa pentru a izbuti acolo unde el eșuase ani de zile.

Cum Abigail dăduse greș, se orientase spre Ellen... Își reținu un oftat de deznădejde. Dacă n-ar fi auzit din întâmplare discuția aceea, ar fi cedat farmecului său!

Acum, nu se mai putea lupta. Își iubea prea mult tatăl pentru a-l lipsi de valorile pe care le iubea cel mai mult... soția, afacerea și Hadleigh.. Kirk era conștient de asta.

– Să nu-i destăinui niciodată tatălui tău că ai cunoștință de starea finanțelor sale! declară brusc Abigail.

– Știe că sunt la curent.

– El nu ți-a mărturisit toate problemele, Ellen. Lordul Cullen este un bărbat mândru, ar muri de rușine dacă ar afla asta.

– Ție nu ți-a ascuns nimic.

– Eu împart patul cu el. Întotdeauna am fost uimită să descopăr, ce se poate obține de la un bărbat *înainte*... Să-ți amintești asta, într-o zi îți va folosi.

Ellenei i se făcu greață: Abigail se exprima într-un mod prea necruțător.

– Ai dreptate, răspunse ridicându-se și îndreptându-se spre ușă. Îi poți spune lui Kirk că accept să mă căsătoresc cu el. Oricum, n-am de ales.

– Îl vei anunța tu însăți. Va sosi în două ore.

– Sunteți foarte siguri de voi!

– Kirk trebuia să vină să-și petreacă weekendul cu noi, așa era prevăzut. Îl invitasem înainte de criza tatălui tău... Am pregătit deja terenul... I-am spus lui Edward că v-ați întâlnit deseori la Londra, să nu fii așadar mirată dacă te întreabă.

– Voi continua ceea ce ai început atât de bine. Din nefericire, cred că-mi va fi mai greu să mint decât ție.

Pe coridor, încercă să-și găsească un calm aparent. Acceptase căsătoria cu un bărbat pe care-l detesta. Acum trebuia să-l convingă pe domnul Cullen și pe toți prietenii de dragostea sa pentru Kirk. Nu era prea abilă în arta prefăcătoriei, deoarece era o fire foarte spontană și foarte cinstită: mare virtute în ochii unora, defect pentru alții. Cum să-și împiedice fața să-i trădeze secretul? Venise clipa să înfrunte primul test și era hotărâtă să treacă acest examen cu succes.

Asemenea unui automat, urcă la primul etaj, bătu la ușa camerei tatălui și, mai mult de o jumătate de oră, lăudă meritele lui Kirk Prentiss cu entuziasm. Sir Edward se arătă încântat!

Se refugiase în apartamentele sale, când îl auzi sosind pe Kirk. Era inutil să se apropie de fereastră pentru a-l distinge, numai el putea avea un automobil al cărui motor urla în

asemenea mod! Frână brusc în fața peronului, ridicând un nor de praf și pietriș mărunt. Era, fără îndoială, grăbit să afle dacă totul funcționase după planul său...

Își cercetă imaginea în oglindă. Oare ar trebui să se machieze? Era îngrozitor de palidă și rochia aceasta galbenă dădea tenului o culoare de ceară. Ridică din umeri. Ei și? Cu atât mai rău! La urma urmei, Kirk n-o lua de soție pentru frumusețea sa, ci pentru ceea ce reprezenta: răzbunara finală.

Avea oare impresia că în sfârșit triumfase? Coborî scara netezindu-și automat fusta, apoi inspiră adânc și împinse ușa bibliotecii.

O clipă, crezu că în încăperea întunecată nu era nimeni. Abigail nu se vedea și bărbatul care era așezat în fața ferestrei stătea perfect nemișcat. Cu inima palpitând, Ellen îl zări în cele din urmă.

– Bună seara! exclamă ea aprinzând lumina De data aceasta n-ai suferit nici un incident supărător pe drum?

– Nu, nici unul, mulțumesc.

– Pot să-ți ofer ceva de băut?

– Pentru moment, nu... Avem de vorbit, mai întâi.

Oprită din avântul său spre bar, ea se întoarse.

– În acest caz, voi bea singură.

Își turnă un pahar cu porto, având grijă să rezeme gâtul sticlei de marginea paharului, pentru a-și controla tremurul mâinilor.

– Atunci, îți țin companie...

Atitudinea sa politicoasă, dar glacială, o irită și mai mult. Se gândea oare să-i potolească mânia arătându-și toate bunele maniere?

– Un whisky? îi propuse ea.

El acceptă. Ellen îi servi o porție generoasă, înainte de a se așeza pe fotoliul din fața canapelei.

Ca întotdeauna, era tulburată de prezența lui. Se degaja din acest personaj o asemenea putere, încât se simți mică și vulnerabilă.

– Potrivit lui Abigail, ai acceptat să te căsătorești cu mine, spuse el observând-o pe furiș.

– Da... pentru tata.

Nici nu mi-am imaginat altă atitudine din partea dumitale. Asta înseamnă că îmi pare foarte rău... N-are nici o importanță, asta nu te interesează.

– Ceea ce este important pentru mine, este să-mi ajut tatăl.

– Dacă nu mă înșel, îi putem anunța imediat vestea logodnei noastre.

– Da.

– Perfect. Pentru beneficiul companiei, ne vom căsători foarte repede. Ar fi de preferat să reglăm cât mai curând problemele financiare... Mă întreb, continuă el, cu un zâmbet enigmatic, dacă membrii personalului vor admite fără proteste schimbarea conducerii. Cei mai vechi, își amintesc fără îndoială de explozia mea de furie din ziua în care tatăl tău m-a concediat. Am jurat să mă întorc în chip de patron. Niciodată nu m-am gândit că se va întâmpla: acest gen de vise, se realizează rareori.

– Începusem să mă întreb când vei face aluzie la trecut, șuieră ea, disprețuitoare. Acesta este motivul pentru care cauți să pui mâna pe această afacere, nu-i așa? Din spirit de răzbunare?

– Această amenințare am proferat-o acum zece ani. Dorința mea de a dobândi întreprinderea Cullen, n-are nici o legătură cu aceste evenimente. Încerc doar să reușesc o operație financiară, te pot asigura de asta.

– Compania valorează probabil o avere în ochii tăi, dacă ești gata să te căsătorești pentru a o obține.

– Sunt numeroase căsătorii aranjate pentru motive similare. Ești frumoasă, Ellen, și inteligentă. Mi-ar fi ușor să te iubesc. Amintește-ți că te-am invitat la cină înainte de a ști cine ești.

– Orice femeie tânără este demnă de atenția ta! îi replică ea cu insolență.

– Mă judeci puțin prea repede, nu găsești? Nu-i acorzi nimănui beneficiul îndoielii?

– Nu unui bărbat ca tine. Ai prevăzut totul, încă de la început!

– Haide, nu spune prostii. Cum oare aș fi putut prevedea criza cardiacă a tatălui tău? Sau chiar întâlnirea noastră la bordul pachebotului?

Ellen se străduia să respire regulat. Aerul nevinovat al lui Kirk dovedea că Abigail nu-i mărtusisise că tânăra le surprinsese conversația.

– Tu, care mă urăști cu atâta putere, cum suporți gândul de a te căsători cu mine?

– Sunt gata la orice pentru a-mi ajuta tatăl... ce ironie, nu-i așa? El te iubește mult. Mi-a mărturisit regretul că s-a descotorosit de tine. Uneori, tata își recunoaște greșelile...

– Îmi pare rău că nu sunt mai măgulit. Opiniile tatălui tău îmi sunt indiferente.

Ellen roși puternic și timp de mai multe secunde, se refugiară într-o tăcere posacă. Cu ochii în jos, Kirk părea că se ascunde în spatele unei măști nepăsătoare.

– Să încetăm să ne certăm și să ne concentrăm asupra planurilor noastre, oftă el în cele din urmă.

– Cu plăcere.

– Nu vei fi legată prin acest contract prea mult timp. Totuși, te sfătuiesc să profiți de el la maximum.

– Ce vrei să insinuezi? Dacă speri într-o căsătorie *adevărată...*

– Ce mod drăguț de a-ți exprima gândurile, o ironiză el. Să n-ai nici o grijă, Ellen. N-am nevoie de tine pentru a-mi satisface dorințele carnale. Cunosc destule femei tinere care ar consimți să-mi ușureze suferințele!... Dar bineînțeles, voi rămâne discret.

– Eu de asemenea! șuieră ea.

Un zâmbet imperceptibil îi apăru pe buze.

– Vei putea face după bunul plac, dar cu o condiție: te vei comporta ca o soție atentă și vei îndeplini toate obligațiile sociale necesare în meseria mea.

– Și castelul, apartamentul? Știi, fără îndoială, că sunt ipotecate și...

– Voi face astfel încât să-i acord tatălui tău un salariu suficient pentru a acoperi aceste datorii. Însă va trebui să demisioneze din postul său din consiliul de administrație.

– Nu va accepta niciodată.

– Cred că da. Îi voi oferi titlul răsunător și inutil de președinte pe viață... dar nu va avea dreptul de vot.

– Te-ai gândit la toate.

Se înfruntară din priviri. Pentru acest weekend la țară, el purta un pulover superb din cașmir care-i sublinia forța umerilor. Era puțin ciufulit, ca și când își trecuse deseori mâna prin șuvițele rebele în timpul zilei.

– Ne-am spus aproape tot, dar n-am fixat încă data nunții. Îți propun să fie sâmbătă, peste trei săptămâni. Mi-ar plăcea să-ți cumpăr un inel înainte de a publica anunțul în ziare. Ne-am putea întâlni luni, la Londra?

– Nu pierzi timpul.

– Cu cât mai repede vom fi căsătoriți, cu atât mai repede vei fi liberă. Nimic nu ne va obliga să rămânem împreună când voi avea majoritatea părților, amintește-ți asta.

– Cum aș putea uita?

...În acea noapte, după o cină puțin plăcută, Ellen se gândi din nou la aceste ultime fraze din conversația lor și înțelese că nu-l va părăsi pe Kirk înainte de un anumit timp, dacă voia să protejeze fericirea tatălui său cu Abigail.

– Vom fi legați până la moartea tatei, oftă ea închizând ochii. Asta înseamnă... ani...

Capitolul 6

Lunea următoare, la prânz, Ellen și Kirk se întâlniseră la „Asprey“, un celebru bijutier.

– Ești încântătoare, ca întotdeauna. Această culoare de smarald îți vine de minune, se potrivește perfect cu ochii tăi.

Ea înlătură complimentul cu o ridicare din umeri și se lăsă condusă spre vitrină, unde îi aștepta un vânzător.

– Îmi pare bine să vă văd, domnule Prentiss, declară el pe un ton călduros.

Evident, îl cunoștea bine... Știa și care îi erau gusturile, deoarece, fără să-l consulte, scoase niște perne mici îmbrăcate în catifea neagră pe care se odihneau diamante extraordinare.

– Alege pentru mine, sugeră Ellen, spre marea mirare a vânzătorului.

– Poate n-avem aceleași gusturi.

– N-am intenția să-l păstrez, așa că n-are nici o importanță.

O clipă, el o privi cu atenție, apoi zâmbi:

– În acest caz, îl iau pe acesta, spuse, punând mâna pe una dintre cele mai mari pietre.

Ellen nu fu surprinsă de modul lui de a se purta; cumpăra bijuteria cu siguranța pe care o punea în încheierea unei tranzacții financiare.

– Focul și gheața, ca tine, murmură el, făcând să alunece formidabila bijuterie pe inelarul ei stâng.

„Rece și dur ca inima mea", îl corectă în sinea sa.

– Este foarte bine, răspunse cu voce tare.

– Logodnica mea are un simț al umorului foarte special, se scuză Kirk. Pentru că suntem aici, să profităm pentru a alege și verighetele.

Nu-i mai ceru părerea și alese pentru ea un cerc de aur încrustat cu diamante minuscule.

– Ai putea arăta ceva mai mult entuziasm, protestă el, în timp ce vânzătorul dispăruse pentru a împacheta bijuteriile. În cazul în care continui să te comporți astfel, nu vom înșela pe nimeni... cu atât mai puțin pe tatăl tău.

– În acest weekend, mi s-a părut încântat și convins.

Acest weekend! Ce oroare! Ce încercare! Domnul Cullen insistase să invite câțiva prieteni pentru un aperitiv duminică seara, să sărbătorească evenimentul. Coborâse în salon în ciuda reproșurilor medicului!

Jeffrey lipsise, dar părinții săi veniseră, vizibil decepționați. Ellen pornise pe drumul spre Londra scoțând un oftat de ușurare, sigură că nu se mai putea preface fericită. Își dăduse seama că se înșelase, deoarece, începând de acum, toată viața ei va fi o comedie.

– Te prefaci mai ușor decât mine, reluă ea. Eu nu sunt ipocrită.

– Știu. Este una dintre marile tale calități.

– Mi-ar fi plăcut să-ți întorc complimentul.

El se încruntă și se uită adânc în ochii săi.

– Suntem incapabili să începem o conversație fără să ne certăm. Dacă am face un pact? Să semnăm un tratat de pace și să mergem să prânzim. Am rezervat o masă la „Guinea".

Era unul dintre restaurantele preferate ale Ellenei și-i era foame, dar își stăpâni dorința de a accepta.

– Îmi pare rău, sunt așteptată.

Vânzătorul reveni cu pachetele și Kirk o luă de braț pentru a părăsi magazinul.

– Nu voi admite nici un refuz din partea ta. Avem mai multe lucruri de discutat și mi se pare o ocazie bună.

Resemnată, Ellen ridică din umeri. Interpretând gestul ca pe un răspuns pozitiv, el deschise portiera Rollsului care-i aștepta la colțul străzii. Sosind la „Guinea", Ellen se duse să-i telefoneze lui Cathy pentru a o anunța de absența prelungită.

– Pe bună dreptate, țineam să abordez să abordez această problemă cu tine! începu Kirk îndată ce se întoarse. Ai în plan să continui să muncești cu normă întreagă?

– De ce nu?

– Pe de o parte, pentru că nu vei avea nevoie de bani. Deoarece, în mod evident, voi lua cheltuielile asupra mea.

Ellen nu se gândise la acest aspect al problemei. Într-adevăr, îi era greu să-și imagineze că, de acum în trei săptămâni va fi soția acestui necunoscut!

– În mod temporar. Când vom pleca fiecare pe drumul nostru, voi avea din nou nevoie să-mi câștig existența.

– Îți propun un compromis: dacă ți-ai lua o a doua asistentă care să se ocupe de toate sarcinile ingrate, livrări, comenzi, etc... ai avea răgazul să te consacri numai desenului. Te vei putea mulțumi cu o prezență redusă la atelier.

– Astfel, voi avea tot timpul să-mi asum rolul de stăpână a casei, nu-i așa?

– Poate asta va deveni o plăcere pentru tine, îi sugeră el cu un zâmbet larg.

– Mi se pare logic. Voi folosi salariul meu pentru a angaja personal.

Gândul de a se ști dependentă de Kirk îi displăcea, dar ar fi fost stupid să refuze. Își va îndeplini în mod conștiincios îndatoririle de soție... cu excepția nopții... și va avea numeroase cheltuieli de făcut. Trebuia să-și reînnoiască garderoba și n-avea nici o intenție să-și risipească pentru asta toate economiile personale.

– Dacă ai fi acceptat să te căsătorești cu mine din dragoste, ți-ai fi abandonat complet meseria? o întrebă el jucându-se distrat cu râșnița de piper.

Ellen rămase tăcută un timp, ezitând. Nu era ușor să-i răspundă.

– Da, declară în cele din urmă. Îmi ador meseria, dar în ochii mei un soț și o familie sunt mai importanți. Mi se pare imposibil să dai ce ai mai bun în tine când ai prea multe activități.

– Mă așteptam într-un fel să te aud spunând asta.

– Chiar așa mă trădez?

– Din fericire... nu.

– De ce din fericire?

– Pentru că m-ai supără, Ellen, declară el privind-o cu atenție. Mă iriți, mă faci furios, mă exasperezi, dar nu-ți voi putea niciodată reproșa că mă plictisești.

Ellen nu se putu împiedica să nu roșească de plăcere: era un compliment sincer. Zâmbetul lui Kirk deveni ușor ironic.

– ...Mi-ar plăcea atât de mult să devii mai sociabilă. Nu sunt atât de îngrozitor și nemilos cum îți place s-o crezi.

– Cum ești, atunci?

– Inteligent, fin, energic, muncitor și frumos, replică el, numărându-și calitățile pe degete. Lista e lungă!

– Ai uitat „modest"... De ce?

– Omisiune intenționată. Nu țin să fiu încă o dată acuzat că mint... Ellen, serios, nu caut să mă răzbun pe tatăl tău. Dorința de a avea majoritatea părților, n-are nici o legătură cu relațiile noastre din trecut.

Măcar de-ar fi fost adevărat! Ellenei nu i-ar fi fost greu să-i devină prietenă! Dar Kirk mințea și, știind asta, nu putea spera la o asemenea evoluție a raporturilor lor.

– Voi face tot posibilul pentru ca, în ochii celorlalți, căsătoria noastră să fie o reușită. Dar nu voi uita niciodată maniera în care m-ai obligat să-ți accept condițiile.

– Poate am acționat astfel pentru că era singurul mod de a face din tine soția mea.

– Ai nevoie de mine pentru un singur scop precis: să obții acțiunile tatălui meu. Te rog, nu pretinde contrariul.

O licărire ciudată juca în ochii catifelați, pe jumătate furioasă, pe jumătate amuzată.

– M-aș putea apăra foarte bine, Ellen, dar nu mă vei crede niciodată. Este de preferat să tac. Când ne vom cunoaște mai bine, sper să mă judeci cu mai puțină asprime.

Apariția șefului de sală întrerupse această discuție și Kirk nu mai abordă problema căsătoriei înainte de desert. Ellen nu fu mirată să afle că organizase deja totul.

– Ceremonia va fi simplă: rudele apropiate și câțiva prieteni intimi. Voi da o recepție mare pentru colegii mei la întoarcerea din călătoria de nuntă.

Călătoria de nuntă! Desigur, era normal! Totuși, asta nu-i treuse prin minte tinerei. Oare ocolise cu premeditare acest aspect al evenimentului, din teama de a-l înfrunta?

– La data aceea trebuie să mă duc la Los Angeles, reluă Kirk. Dacă nu te deranjează, ai putea să mă însoțești.

– De ce să mă deranjeze?

El ridică din umeri.

– Probabil voi fi obligat să te las singură cea mai mare parte a timpului.

– Asta îmi convine de minune!

El strânse din buze, dar nu-i luă în seamă jignirea.

– Ai mai fost în Statele Unite?

– O dată la New York, pentru o paradă de modă.

– Cred că-ți va plăcea la Los Angeles. Voi încerca să fiu liber câteva zile pentru a-ți arăta anumite locuri turistice.

Amabilitatea lui o dezarmă și se strădui să răspundă.

– Cunoști bine orașul?

– Am lucrat acolo, ca și în New York, timp de șase luni, înainte de a intra la universitate. De atunci, mă întorc în fiecare an.

Această dezvăluire o miră puțin pe tânără. În fond, nu știa nimic despre el. Era curioasă să descopere mai mult, dar nu îndrăzni să-l întrebe. Să arate un oarecare interes, ar fi însemnat să cedeze.

– Poate vom putea relua această conversație în altă zi, îi propuse ea privindu-și ceasul. Este târziu și am o după-amiază supraîncărcată.

– Te las la tine.

– Nu te deranja, nu este în drumul tău.

– Foarte bine. Voi trece să te iau la nouăsprezece și treizeci.

– Sunt ocupată.

– Anulează.

– De ce?

– Pentru că doresc să te prezint prietenilor mei. Tocmai am anunțat în mod oficial logodna noastră și vor găsi curios să mă vadă fără tine și să afle că ieși cu un alt bărbat.

– N-aveam întâlnire cu un curtezan... Este o serată elegantă?

– Destinsă. Vom lua cina acasă.

Ellen dispăru în taxi cu un oftat de ușurare. Oare se va simți într-o zi în largul ei în compania lui Kirk? Niciodată un bărbat nu o tulburase atât de mult. Și cu siguranță, el era conștient de asta. În seara aceasta, va face astfel încât să evite să rămână singură cu el, după plecarea comesenilor. Dar cum? Bineînțeles, va insista s-o conducă acasă. De altfel, când vor fi căsătoriți, vor fi deseori doar ei doi... Ar fi de preferat să se obișnuiască de acum...

Ellen se pregăti cu o grijă deosebită, nu pentru a-l impresiona pe Kirk, ci pentru prietenii săi. Se hotărâse să-și îndeplinească misiunea. Niciodată el nu-i va putea reproșa comportarea nepotrivită...

Taiorul negru contrasta elegant cu bluza vaporoasă, de un alb care-i punea în evidență strălucirea părului. De-abia se machie, pentru a-și sublinia aspectul nevinovat și cuminte.

Kirk sosi exact la șapte și treizeci și-și arătă satisfacția de a o vedea deja gata.

– Detest să aștept, îi explică el ajutând-o să se instaleze în Aston Martin. Vei afla curând cât sunt de perfecționist.

– Trebuie să fie plictisitor! ripostă ea.

Dar își promise să nu-i provoace mânia... El strânse din buze și se stăpâni cu greu. Străbătură drumul în tăcere, pierduți în gândurile lor și se opriră curând în fața unei case în stil gregorian cu triplu fronton.

– Nu-i rău pentru o garsonieră, murmură ea, în timp ce valetul îi invita să intre.

– Invitații nu vor veni înainte de ora douăzeci. Cu siguranță, vei fi încântată să profiți de acest scurt răgaz pentru a-mi vizita locuința. La urma urmei, peste puțin timp va fi și a ta.

Îl urmă, fără să spună un cuvânt și împotriva voinței ei, fu încântată. Lustrele strălucitoare se reflectau în marmura șemineului, parchetul ceruit acoperit cu superbe covoare persane. Pereții erau decorați cu tapiserii de Aubusson, ferestrele încadrate de draperii splendide. Culorile discrete dădeau pe ansamblu o atmosferă calmă care părea că se opune caracterului lui Kirk. Ea nu-l considerase niciodată un bărbat liniștit, cultivat... Totuși, gusturile sale se descopereau în alegerea tablourilor, uleiurilor și acuarelor luminate cu pricepere, a porțelanurilor expuse într-o vitrină, a cărților aranjate pe numeroase etajere... Asta era opera unui

decorator. Își dorea la nebunie să deplaseze câteva mobile, să împrăștie pernele pe divan, să lase câteva reviste pe masa joasă, pe scurt, să dea puțină viață acestui decor încremenit.

– Dacă vrei să schimbi ceva, nu ezita, interveni Kirk.

– Este foarte bine așa, cu excepția unor amănunte nesemnificative.

– O altă femeie s-ar fi grăbit să profite de ocazie. Nu-ți place să cheltuiești bani?

– Ba da, dar detest să fac risipă.

– Soția ideală... dacă...

Sosirea primilor invitați le întrerupse conversația. Toți fură fermecători, curtenitori și amabili.

– Sunt atât de mulțumită să-l văd în sfârșit pe Kirk stabilit, îi mărturisi Angela Pierson Ellenei în cursul mesei. Îi aprob în întregime alegerea. Te vei integra perfect în cercul nostru mic, sunt sigură!

Ellen fu foarte flatată și pentru o clipă regretă că, în fond, căsătoria sa era o simplă farsă.

– L-ați clasificat probabil în categoria celibatarilor convinși...

– Oricum, nu ne așteptam la o hotărâre atât de grăbită! Eram convinși că Abigail va încheia prin a obține câștig de cauză, îi explică ea cu voce joasă, după ce aruncase o privire spre soțul său. S-a străduit să se facă indispensabilă în timp ce lucrau împreună. Și crede-mă, când vrea, este irezistibilă!

– Din fericire pentru mine, Kirk n-a cedat farmecelor sale.

– Spre deosebire de tatăl dumitale... Este aproape mai rău, nu-i așa? Oh, Dumnezeule, îmi pare rău, ar fi trebuit să gândesc înainte de a vorbi!

– Uită asta.

Angela păru liniștită.

– I-am promis lui Harry să nu spun nimic despre Abigail. Dacă va afla despre gafa mea, va fi furios!

– De ce? Știu că Abigail n-a fost numai asistenta lui Kirk. Dar trecutul este trecut.

Ea își observă logodnicul pe ascuns. Discuta cu soția unui celebru judecător de instrucție. Masa era frumoasă: cristaluri de Baccarat, porțelanuri de China, argintărie, feluri de mâncare pregătite cu rafinament... Înțelegea dorința lui Abigail de a-l acapara pe Kirk Prentiss.

– Ești foare înțeleaptă, afirmă Angela. Oh! N-ai a te teme de ceva în privința lui Kirk. Întotdeauna a rămas discret față de aventurile lui și n-am știut niciodată dacă o iubea pe Abigail. În schimb, îi cunoaștem sentimentele față de dumneata.

„Nu pierde timpul!“ se gândi Ellen cu o urmă de admirație: toți prietenii săi erau prinși în cursă! În continuare, se dovedi un foarte bun actor: după maasă, se apropie de Ellen și își puse un braț protector pe umerii ei. Nu înceta s-o privească admirativ, se arăta prevenitor, adorabil.

– Ești foarte îndrăgostit! exclamă Dave Barnett, contabilul său, venind lângă ei. N-o slăbești din ochi!

– Ai face la fel, dacă ai fi logodit cu o fată frumoasă ca Ellen.

Dave se întoarse spre soția sa, Barbara, o blondă fermecătoare și durdulie.

– Suntem căsătoriți de optsprezece ani și parcă am fi încă în luna de miere!

Seara se încheie mult prea repede după dorința Ellenei și sosi momentul de care se temea atât de mult, al plecării prietenilor.

– Inutil să mă întrebi dacă le-ai plăcut, anunță Kirk întorcându-se singur în salon. Te iubesc foarte mult!

– Toți sunt foarte drăguți. Căsătoria noastră va fi de scurtă durată; într-un sens, consider că este păcat.

– Nu este obligatoriu...

– Credeam că te-am făcut să înțelegi limpede ce sentimente am pentru tine, îi replică pe un ton șuierător. Această insistență începe să mă deranjeze.

– Este posibil, dar nu mă voi putea stăpâni.

– Trebuie să mă întorc...

– Desigur! exclamă el sărind în picioare. Uitasem că lucrezi.

Ieși din vestibul, îi luă vesta și i-o puse pe umeri. Ea tremură ușor la acea atingere.

– Îmbrac-o, dacă-ți este frig. Nu țin să te găsesc în pat, cu gripă, înainte de ceremonie.

– Surorile tale vor veni?

Urcară în mașină. Era ciudat... Se va căsători peste cincisprezece zile și nu știa măcar cum va fi nunta.

– Bineînțeles! Ți-ai imagina o clipă să nu asiști la binecuvântarea nunții singurului tău frate? Oh, iartă-mă, Ellen, n-a fost foarte delicat, te rog să mă ierți.

– Greg a murit de cinci ani, murmură ea. Rana este aproape vindecată. Uneori, încă îmi mai lipsește, ca și mama... Nu mai suntem cu adevărat o familie.

– Erați foarte apropiați?

– Nu în copilărie, diferența de vârstă era prea mare, dar cu doi ani înainte de accident, începuserăm să ne înțelegem. Mă trata ca de la egal la egal. Nu mai eram fetița de odinioară, cu cele două codițe.

Kirk se întoarse zâmbind.

– Aș fi vrut să te întâlnesc în acea perioadă. Mi-ar fi plăcut teribil să te trag de cozi, era una din preocupările cele mai plăcute, cu surorile mele.

– Nepoții și nepoatele vor fi și ei acolo?

– Desigur, voiam să-ți vorbesc despre asta în timpul prânzului.

Făcu o pauză și parcă în fața locuinței tinerei.

– ... vei fi de acord să le ai în cortegiu?

– Mi se pare mai curând neobișnuit, la primărie.

– La primărie? Am prevăzut o nuntă la biserică. De altfel, ca și tatăl tău. Duminică m-a anunțat că va vorbi cu preotul. Nu ești la curent?

O mânie surdă puse stăpânire pe Ellen. Avea oare de gând să facă această ceremonie și mai caraghioasă, adâugându-i un sens religios? Era prea mult!

– El a visat întotdeauna o nuntă grandioasă pentru tine. Cred că în familia voastră este o tradiție să te căsătorești la biserica din sat.

– Este exact, dar de data aceasta este vorba de o comedie.

– Asta știm noi, nu și tatăl tău. Dacă refuzăm, s-ar mira.

– Cu siguranță, în acest caz n-am de ales, oftă ea. Totuși, nu doresc să merg la altar îmbrăcată în alb...

– Dacă vrei, o vei putea face totuși...

Ellen nu luă în seamă subînțelesul puțin subtil: nu-i va dezvălui lui Kirk trecutul său. De altfel, nu avea nimic de povestit.

– Voi vorbi cu tata. Dă-mi numărul invitaților tăi, i-l voi anunța menajerei. Pentru că am ales o ceremonie intimă, va putea pregăti bufetul angajând câteva femei din împrejurimi.

– N-ar fi mai ușor de închiriat serviciile unui restaurant ce livrează mâncărurile la domiciliu? Mă pot ocupa eu de asta cu plăcere.

Ellen îi ținu piept: nu voia să profite de generozitatea lui:

– În general, familia logodnicei primește musafirii și cum urmăm toate regulile tradițiilor...

– Nu complet, îi aminti el cu voce joasă, și ochii strălucitori, aproape amenințători.

Se aplecă spre ea. Era foarte aproape și, la lumina felinarului sub care se oprise îi putea distinge umbre pe buze.

O îmbrățișă și o sărută.

Din instinct, vru să-l respingă, dar el o strânse mai puternic și înțelese foarte repede că ar fi stupid să se zbată. Se relaxă dinadins, așteptând să-i dea drumul. Însă pasivitatea sa produse un efect invers: aproape o sufoca.

– Kirk... gemu ea.

– Taci. Am vorbit destul pentru astăzi.

O sărută din nou, cu o blândețe deosebită și, curând, Ellen se surprinse răspunzându-i cu o înflăcărare nebănuită. Îi mângâie cu vârful degetelor ceafa, spatele, apoi îi îndepărtă ușor bluza pentru a-i mângâia pieptul. Ea se înfioră.

– Ellen, murmură el, cu o voce răgușită... Arată-mi că dorești să mă iubești...

Cu o mișcare bruscă, își descheie partea de sus a cămășii, incitând-o să-și pună palmele pe pieptul său fierbinte. Niciodată nu fusese atât de tulburată! Inimile le băteau la unison și se simți cedând. Brusc, încercă să-l respingă... degeaba.

– Lasă-mă! izbucni ea întorcând energic capul. Te rog, Kirk, îmi faci rău!

El se execută imediat.

– Nu, Ellen, niciodată.

Cu degetele tremurând, își netezi automat fusta și își aranjă corsajul cu toate simțurile stârnite.

– N-aveai dreptul... Am hotărât să... căsătoria noastră nu este decât o tranzacție comercială. Eu...

Cuvintele i se opriră pe buze: era inutil să continue. Kirk înțelesese perfect.

– Nu încetezi să mi-o amintești, șuieră el trecându-și o mână prin păr. Nu ți-am promis nimic. Dimpotrivă, te-am avertizat că voi face totul pentru a te obliga să-ți schimbi părerea.

– După tine, acesta era cel mai bun mijloc?

– Cel puțin este un început. Pentru unii, urmarea ar putea părea inutilă.

– Relațiile fizice nu ne vor face să progresăm cu nimic. Sentimentele mele pentru tine vor rămâne aceleași.

– Ah? Ești sigură? Cum n-ai trecut niciodată prin asta, nu ești în măsură să judeci.

Ellen se simți roșind.

– Cum poți afirma asta?

– Nu este în firea ta să te abandonezii în brațele unui bărbat înainte de căsătorie.

– Îți place probabil să te imaginezi în rol de inițiator! replică ea.

– Ai putea nimeri mai rău. De ce te prefaci că mă urăști, Ellen? Reluă după o pauză, cu ochii fixați în ai săi. Dacă ai ceda până la urmă emoțiilor, căsătoria noastră ar reuși.

Ellen se gândi la flacăra de pasiune care izbucnise între ei. Da... dar nu era suficient. Kirk se va folosi de ea, atâta timp cât îi va fi la dispoziție. Când Abigail va fi din nou liberă, o va părăsi imediat.

Îi susținu privirea fără să clipească.

– Când voi ceda, va fi cu o ființă corectă și cinstită.

Înjurătura înăbușită a lui Kirk îi dovedi că-l atinsese în inimă. El se aplecă și-i deschise portiera.

– Ai talentul de a descuraja bărbații! Totuși, într-o zi îți vei retrage cuvintele. Am această convingere intimă. Acum, coboară.

Nu așteptă ca ea să ajungă la intrarea clădirii. Îndată ce Ellen fu pe trotuar, demară în trombă și dispăru în noapte.

Tânăra fu străbătută de un fior puternic. Dar nu din cauza frigului. Ce proastă era! Dorința de a păstra o atmosferă prietenească între ei durase de-abia câteva ore! Era furioasă că se comportase în acest fel! Când vor locui împreună, va trebui să simuleze o anumită armonie în cuplul lor. Oare cum va fi posibil? Căuta fără încetare să-i rănească amorul

propriu! Exista un alt mijloc de a păstra distanța? Îl detesta, da, dar nu putea să nege c-o atrăgea fizic. În ciuda tuturor eforturilor, fusese incapabilă să-i reziste. Kirk era conștient de asta și nu ezitase să profite de situație. Poate era îndrăgostit de Abigail, dar asta nu-l împiedica să-și încerce norocul în altă parte. Ah! Hotărât lucru, bărbații ăștia...

După ce se răsuci de nenumărate ori în pat, termină prin a se ridica și a se duce la bucătărie să-și pregătească o ciocolată caldă. Se ghemui într-un fotoliu în salon, pentru a o savura și a se gândi. De ce oare aborda atitudinea unei femei frustrate? De ce nu se abandonase în brațele lui Kirk?

De ce? În fond, întrebarea era prostească, deoarece știa deja răspunsul. Dragostea. Fără dragoste, nu se putea dărui nimănui. Să răspundă cu înflăcărare unui sărut, în întunericul liniștitor al unei mașini luxoase, poate... Mai departe, nu.

Va avea curaj să se țină de hotărârile sale, când va locui cu Kirk?

Capitolul 7

Kirk îi telefonă a doua zi de dimineață pentru a-i anunța numărul de invitați prevăzuți pentru recepție. Se părea că-și regăsise calmul. Se exprimă pe un ton politicos, dar glacial și rămase rezervat până în ziua nunții lor. Nu mai încercă să o sărute. Ellen nu-i putea reproșa nimic. Dimpotrivă, uneori se surprinse regretând acest comportament distant și respectuos.

Anunțul logodnei lor se făcu cu mare publicitate, deoarece compania Cullen era foarte cunoscută în oraș și Kirk era considerat pretutindeni ca un bărbat excepțional. Plecat de la zero, urcase toate treptele sociale. Ellen putu spicui din ziare câteva informații despre trecutul său. Urmase școala la Bristol, apoi studiile universitare la Edinburgh, unde își obținuse diploma de inginer. Student, își petrecuse toate vacanțele muncind în construcții, ducând râvna până la adormi pe șantier pentru a nu pierde nimic din această dură ucenicie!

Se văzură de aproximativ trei ori pe săptămână și petrecură un weekend la Hadleigh, unde Kirk își consacră cea mai mare parte a timpului discutând cu domnul Cullen. Negocierile pentru răscumpărarea afacerii erau în curs, dar nu se încheiau înainte de câteva luni.

Ellen găsise o a doua asistentă care o ușură de sarcinile anevoioase și, profitând de orele libere, își consacră toată atenția trusoului.

– Vom fi primiți peste tot în Statele Unite, îi explicase Kirk. Prefer să te avertizez din timp, deoarece nu știu amploarea garderobei tale.

– Este mai degrabă săracă, mărturisise ea.

El îi oferise o sumă extravagantă pentru a remedia această situație și, împotriva voinței sale, Ellen se amuzase din plin umblând prin magazine. Nu se simțea vinovată: în calitate de soție a lui Kirk Prentiss, va trebui să impresioneze relațiile lor sociale. Totuși, ca sfidare, își utilizase economiile personale pentru a-și cumpăra ținuta de căsătorie, un taior din mătase de culoare crem.

***

Ziua cea mare sosi: Ellen înaintă spre altar la brațul tatălui său, senină și destinsă. Fu chiar emoționată de cuvintele preotului. Lângă ea, Kirk era foarte solemn...

Sătenii îi așteptaseră pe treptele bisericii mici din secolul al XVI-lea pentru a-i acoperi cu confeti și petale de trandafiri. Tinerii căsătoriți ținură să strângă mâinile tuturor celor ce o cunoșteau pe Ellen din fragedă copilărie. Când ajunseră în

sfârșit la Hadleigh, salonul era plin de lume. Își croiră drum printre invitați pentru a se apropia de bufet, unde cele două surori ale lui Kirk și soții lor stăteau de vorbă cu domnul Cullen.

Cele două femei, înalte și impozante, semănau cu fratele lor. Soții, unul agricultor, celălalt veterinar, în pofida înfățișării impresionante, se dovediră de o mare amabilitate. Ellen simți imediat un elan de simpatie pentru ei.

– Sper să veniți să ne vedeți îndată ce vă întoarceți! ordonă Helene, mezina. Aerul de țară vă va face bine. Te găsesc puțin cam slabă!

– Mie mi se pare perfectă, protestă Kirk, luând-o de talie. Ați mai văzut vreo mireasă ca Ellen? Nu este încântătoare?

O clipă, ea se întrebă: era oare sincer sau pur și simplu juca la perfecțiune rolul soțului pe deplin mulțumit?

– Nici mirele nu este rău, interveni Anne sărutându-l pe obraz. Niciodată n-ai arătat atât de bine. Păreai atât de relaxat... Elllen, l-ai transformat!

– Este exact. De când am întâlnit-o, nu mai sunt același.

– Începusem să ne întrebăm dacă-și va întemeia într-o zi o familie, îi destăinui Anne Ellenei, în timp ce Kirk se scuză pentru a se alătura unui grup de prieteni. S-a sacrificat întotdeauna pentru munca sa.

– Ca cea mai mare parte dintre bărbații ambițioși, răspunse Ellen.

Privirea îi întârzie asupra soțului său care vorbea cu David Barnett. Soțul său! Ce senzație ciudată! Căsătoria lor era o comedie sinistră, dar în fața legii exista și Kirk avea dreptul

de a exercita anumite presiuni asupra ei... Se înfioră. De teamă? De exaltare? Preferă să nu se mai gândească la asta.

Kirk i se alătură mai târziu: venise ora de plecare. Urcară împreună la primul etaj și pătrunseră în camera Ellenei, unde el își lăsase hainele.

– Mă voi schimba în baia tatălui tău...

Se opri în ușa încăperii, ezită ușor, apoi scoase din buzunar un teanc de hârtii.

– ... Am cumpărat castelul. Iată documentele, păstrează-le. Tatăl tău...

– Nu, mulțumesc. Păzește-le, mai degrabă. Când vei avea puțin timp liber, te vei putea lăuda că ne stăpânești complet.

– Ar fi trebuit să mă aștept la asta! Mă urăști, nu-i așa?

– Și apartamentul din Londra? Nu l-ai răscumpărat?

– Ba da, desigur. Doar acest contract îl include.

Ellen se schimbă cu lacrimi în ochi. De ce oare nu-și putea păstra pentru ea răutățile, mai ales în zona minții? Acum el era supărat, tratatul de pace distrus.

Cu toate acestea, când zece minute mai târziu ciocăni la ușă, era zâmbitor.

– Ți-ai amintit că-mi place verdele de smarald. Asta mă bucură.

Ellen tăcu: nu era momentul să-i mărturisească faptul că-i plăcuse acea rochie de când o văzuse și că nu exista în altă culoare...

În partea de sus a treptelor, fură întâmpinați de o mulțime de chipuri entuziaste, ridicate spre ei. Kirk o luă de mână și

coborâră încet. Rudal își șterse ochii pe furiș și Jeffrey avea un aer complet abătut. Totuși, făcu astfel încât se apropie de ea când trecu:

– Dacă ai nevoie de mine, voi fi întotdeauna aici, îi șopti la ureche.

Pe peron, Ellen își sărută tatăl.

– Îți voi telefona săptămâna viitoare.

– Nu te neliniști, este pe mâini bune, interveni Abigail. Profitați din plin de luna de miere și uitați restul!

Când ajunseră la aeroport, se înnoptase.

– Avem timp să bem un pahar, declară Kirk după ce îndeplinise toate formalitățile obișnuite.

Fără să aștepte răspuns, o conduse într-o sală rezervată călătorilor de la clasa întâi. Imediat, Ellen se grăbi spre chioșcul de ziare și reveni cu un teanc de cărți.

– Ești o cititoare avidă...

– Ador asta! îi mărturisi ea. Din nefericire, sunt prea obosită după o zi de muncă pentru a mă consacra lecturii.

– Această călătorie de nuntă va fi ocazia ideală să recuperezi! replică el cu o urmă de tristețe.

Fură întrerupți de anunțul zborului lor. Ellen nu călătorise niciodată cu clasa întâi, dar trebui să admită că acest privilegiu era foarte plăcut. Confortul, serviciul, masa erau de o calitate excepțională.

Kirk fu politicos, dar distant. Adormi imediat după cină. Cât de tânăr, aproape vulnerabil, părea în somn! Ellen simți brusc dorința de a-i mângâia fața, de a săruta acele buze. În loc de asta, se concentră asupra filmului. Aterizară cu cincisprezece minute înainte de ora prevăzută la Los Angeles

și după o așteptare interminabilă la vamă, dispărură într-un Cadillac condus de un șofer. Acesta părea să-l cunoască bine pe Kirk și Ellen nu-și ascunse mirarea.

– Automobilul este al meu, îi explică el. Avem o sucursală aici. Credeam că știi!

– De unde? N-am vorbit niciodată despre motivele prezenței tale aici.

El ridică din umeri.

– De câteva săptămâni, conversațiile noastre sunt ca ale unor străini.

– Dar suntem niște străini unul pentru celălalt.

– Tu ești cea care a vrut-o!...

Tonul său o dezarmă. Kirk se străduia să fie atent și amabil și ea persista să-l provoace. În cazul în care continua astfel, lunile ce vor veni vor fi un coșmar. Trebuia cu orice preț să se stăpânească.

– Mi-ar face plăcere să știu mai multe despre meseria ta, reluă ea, ușor stânjenită. Desigur, dacă asta nu te plictisește.

El se execută imediat.

– Construim un complex enorm într-un cartier numit La Jolla, povesti el. Nu departe de acolo, la Carlsbad se află un hotel formidabil: „Costa". Poate ai auzit vorbindu-se de el... Mă gândeam să petrecem weekendul acolo. Vreau să verific bunul mers al lucrărilor.

Mergeau de-a lungul bulevardului Wilshire și Ellen făcu ochii mari, fascinată de marile magazile de renume mondial.

– Hotelul nostru este foarte aproape de Rodeo Drive, strada care adună cel mai mare număr de magazine de pe coasta de Vest. După părerea mea, îți va fi greu să reziști tentației!

Părăsind drumul, mașina depăși grilajul din fier forjat al unui adevărat palat, demn de un basm. Se opriră în fața intrării impunătoare și unul dintre ușieri, îmbrăcat cu o manta bordo și având pe cap un joben, se grăbi să le deschidă portiera.

– Această așezare se compune din două aripi, murmură Kirk în timp ce pătrundeau într-un hol imens, decorat în stilul anilor 1930... Am rezervat un apartament în partea veche, preferata mea. Cu siguranță, îți va plăcea.

– Suntem încântați să vă revedem, domnule Prentiss! exclamă directorul.

Ieșind din biroul său pentru a-l saluta, insistă să-i conducă la apartamentul lor.

Niciodată în viața sa Ellen nu văzuse atâta lux și confort! Pe masa din budoar trona o sticlă de șampanie oferită de direcție, un coș enorm cu fructe și un uriaș buchet de flori.

– Am preferat să nu rezerv apartamentul nupțial, anunță Kirk, atunci când ea inspectă cele două băi în marmură. Aici, cel puțin, există două paturi.

Ellen nu se gândise nici o clipă că vor împărți aceeași încăpere și privirea îi trădă surpriza.

– Mă cunosc foarte bine toți aici. Aș fi avut aerul unui idiot dacă ceream două camere... mai ales în călătoria de nuntă. În general, aici locuiesc întotdeauna.

– Ne vom înțelege foarte bine, cu o condiție: sper că nu sforăi?

– N-am primit niciodată plângeri în legătură cu acest subiect, răspunse el cu atâta seriozitate, încât Ellen nu se putu împiedica să nu zâmbească. Vom lua masa de seară liniștiți, aici. Fără îndoială ești epuizată.

– Este adevărat, admise ea. Dacă binevoiești să mă scuzi, mă duc să-mi desfac valizele și să fac o baie.

– Îmi acorzi plăcerea de a comanda masa? Mi se pare că avem gusturi asemănătoare.

Ellen consimți cu un semn din cap și se întoarse în camera în care se aflau două paturi despărțite de o noptieră. Cum va dormi oare, cu acest bărbat atât de aproape?

Își alungă din minte aceste gânduri stânjenitoare, dar ele reveniră din nou când, ieșind din baie, își privi imaginea în oglindă. Va încerca oare Kirk să se apropie în noaptea aceasta? Și în acest caz, va avea curajul și forța de a-i rezista? Aproape că-i simțea brațele în jurul taliei, buzele fierbinți peste ale sale. Rușinată, luă cu un gest energic prosopul.

Îmbrăcă o rochie de casă din satin roșu ca mușcata, apoi își perie cu putere părul și-l legă pe ceafă cu o panglică de aceeași culoare. Se rimelă puțin și se întrebă dacă trebuia sau nu să se machieze mai mult. Dar se bătu la ușă... Un chelner le aduse cina... Proaspătă și ușoară ca o floare de primăvară, intră în salon.

Kirk o aștepta pentru a destupa sticla de șampanie. Îi oferi o cupă și o ridică pe a sa.

– Pentru căsătoria noastră... Poate va fi de scurtă durată dar o doresc fericită pentru amândoi.

– Voi face tot ce voi putea mai bine, promise ea.

Ochii li se întâlniră. Kirk era atât de aproape încât îi putu distinge ciudate puncte de aur în ochii negri. Dar privirea îi rămânea indiferentă.

– Mor de foame! minți ea, dorind să rupă tăcerea apăsătoare. Ce-ai comandat?

– S-ar zice că ești o puștoaică într-un magazin cu bomboane! exclamă el cu un zâmbet indulgent.

Insistă să o servească el însuși. Savurară ca prim fel niște pateu, urmat de somon însoțit de un sos bine asezonat. Apoi veni desertul: o înghețată de căpșuni fără frișcă pentru el și un profiterol de ciocolată uriaș, pentru ea.

„Pofta vine mâncând"... Spre marea sa uimire, Ellen reuși să termine chiar și înghețata soțului său!

– Voi turna eu cafeaua! propuse ea, atingându-i ușor brațul pentru a-l invita să rămână așezat. Te-ai ostenit destul pentru astăzi.

– Sunt foarte relaxat. Tu ai darul de a-mi calma nervii, Ellen. Spre deosebire de majoritatea femeilor, știi să taci..

Împotriva voinței ei, fu mișcată de acest compliment.

– Ești dintre cei ce nu suportă flecărelile inutile?

– Când este vorba despre discuții feminine, răspunsul este da. Asta mă plictisește teribil.

– Și bărbații sporovăiesc, protestă ea. Să discuți despre sport și mașini este la fel de plicticos ca a vorbi despre magazine și coafori.

– Noi ne lăudăm de asemenea cu cuceririle noastre.

– Și voi? În zilele noastre, femeile nu-și mai ascund setea de aventură.

– Vă povestiți legăturile?

– Eu sunt ca tine: discreția întruchipată!

– Ai fost deja îndrăgostită, Ellen?

– De ce te interesează?

– Poate asta te face să mă detești. Poate ai suferit o mare decepție și judeci toți bărbații în același fel.

– Dacă ai ține cont de împrejurări, n-ai avea de ce să te miri de atitudinea mea, replică ea cu o voce aspră. Am fost obligată să mă căsătoresc și asta îmi repugnă.

– Totuși, ți-am combătut bănuielile de mai multe ori! De ce nu-mi acorzi beneficiul îndoielii?

– În ceea ce mă privește, nu există nici o îndoială posibilă.

– Ești foarte categorică, Ellen. Nu ți s-a întâmplat niciodată să te înșeli?

– Ba da! Eu nu sunt ca tine, îmi recunosc greșelile și defectele cu ușurință.

– Este curios, nu mi-am dat seama de asta. În sfârșit! Îți place să mă judeci aspru...

Se ridică oftând și înaintă spre bar, de unde scoase o sticlă cu băutură alcoolică și își turnă o cantitate mică.

– ... În ciuda a toate acestea, mi-ar plăcea să văd relațiile noastre progresând în sens pozitiv. Mi se pare limpede, ești liberă să mă bănuiești că am vrut să-mi bat joc de tatăl tău... Totuși, dacă ai fi gata să-ți asculți inima, am putea încă transforma această călătorie într-o adevărată lună de miere.

– Fără dragoste?

– Ești destul de mare pentru a ști că nu este o condiție indispensabilă, nu-i așa?

Se întoarse și rămase în fața ei. Ca întotdeauna când o domina astfel cu toată înălțimea sa, se simți fragilă și vulnerabilă.

–... De ce nu admiți? reluă pe un ton mai blând. Mă dorești și eu te doresc pe tine.

– Eu... Eu... Te rog așază-te, bâigui ea tot mai încurcată. Nu-mi place să te văd așa, în picioare în fața mea. Profiți de avantajul staturii tale și nu este drept.

– Este pentru o cauză bună, mormăi el, ridicând-o cu o mișcare bruscă.

– Kirk! gemu ea, încercând să se îndepărteze. Eu...

– Taci. Nu mai spune nici un cuvânt. Relaxează-te și lasă-mă să te sărut.

Îi cuprinse buzele, înăbușindu-i astfel protestele. Mâinile pricepute îi alergau pe spate, degetele îi atacară primii nasturi ai rochiei.

– Ești atât de frumoasă, îi șopti mușcând-o de lobul urechii.

Toate simțurile se deșteptară în ea și se simți cedând.

– Kirk…

– Da, Ellen, spune-mi...

Două bătăi în ușă o aduseră la realitate. Recunoscu vocea chelnerului pe coridor și fugi grăbită în cameră.

– Fir-ar să fie! auzi în spatele ei. Am uitat să agăț plăcuța cu „nu deranjați"!

„Prima rundă, salvată de clopoțel!" se gândi ea cu o ușurare imensă. Dar tocmai avusese o dată în plus dovada incapacității sale de a respinge avansurile lui Kirk.

Până când el pătrunse în cameră, era deja culcată și-și regăsise calmul. Putu să-i vorbească pe un ton firesc, de parcă era cu adevărat vorba despre un bărbat cu care tratase o tranzacție comercială și nu de cel care știa să aprindă în ea flacăra pasiunii.

Dacă vrei să fii sigur că vom petrece aceste câteva luni în mod prietenesc, te sfătuiesc să nu te mai apropii de mine! îl anunță, fără preambul. Dacă vreodată vei avea îndrăzneala să mă atingi, voi pleca.

La naiba cu scandalurile și consecințele dezastruoase ale gestului meu!

El o examină, nepăsător.

– Nu te cred, dar pentru că se pare să insiști...

– Da, insist! ripostă ea. Sunt foarte atrasă de tine, inutil să neg. Dacă n-am fi fost întrerupți, probabil aș fi cedat. Dar trezindu-mă mâine dimineață, m-aș fi urât și aș fi dorit să te sugrum. Pentru mine, nu însemni nimic!

– Nu se va mai întâmpla, te asigur; pune gestul meu pe seama frustrării. La urma urmei, sunt bărbat și este călătoria mea de nuntă. Nu se va mai întâmpla, repetă, văzând-o roșind. Poți să fii sigură de asta.

Capitolul 8

Kirk fu fidel promisiunii sale. Ca și înainte de căsătorie, n-o mai atinse, decât pentru a o ajuta să traverseze strada, sau să urce în mașină. Își satisfăcea oare poftele în altă parte? Ellen nu dădea nici o importanță, nu era problema ei. Îi era deja destul de greu să se ocupe de ale ei.

Pentru a evita să se gândească, se aruncase într-o succesiune neîntreruptă de activități. În timp ce Kirk asista la întrunirile lui, ea devaliza magazinele din Rodeo Drive, oferindu-și fără scrupule fulare și poșete luxoase. Într-o după amiază, reuși să-l convingă și Kirk s-o însoțească la „Giorgio", un mare magazin de îmbrăcăminte de lux. El își cumpără câteva cămăși, două pulovere și insistă să-i dăruiască o rochie de seară în fața căreia se oprise.

– O vei îmbrăca la marea recepție prevăzută pentru întoarcerea noastră, îi spuse. Va avea loc la „Claridge".

– Este drăguț că mă anunți.

– Am putut s-o organizez doar cu două zile înainte de plecarea noastră și am uitat să ți-o menționez. În acea perioadă, aveam alte lucruri în minte.

Această aluzie subtilă la negocierile pentru răscumpărarea companiei o făcu pe Ellen puțin melancolică. Îndată ce ajunse la hotel, îi telefonă tatălui său. Răspunse Abigail și, după câteva întrebări obișnuite, referitoare la sănătatea și moralul lor, îi trecu receptorul soțului său. Ellen fu liniștită când îl auzi vorbind cu o voce atât de sănătoasă. Când, în cele din urmă închise, era într-o dispoziție excelentă.

– Ce păcat că trebuie să ieșim din nou în seara aceasta! îi mărturisi ea lui Kirk, intrând în cameră, unde el se schimba.

– De ce? Îți place mult familia Anderson, nu-i așa?

– Da, dar suntem invitați în fiecare zi și, măcar o dată, aș fi apreciat o seară liniștită. Aceste mondenități sunt prea obositoare pentru mine. Toți acești oameni sunt relațiile tale...

În rarele ocazii în care am rămas singuri, ți s-a părut penibil... În sfârșit, îți accept plângerea. Voi anula întâlnirea de mâine și te voi duce la „Bistro“... Este unul din locurile cele mai elegante din oraș și se mănâncă bine acolo.

***

Kirk fu întâmpinat de proprietar ca și când era un vechi prieten pierdut din vedere de secole. Fură imediat conduși la o masă vecină cu cea a unui mare producător de filme.

Fiecare se strădui să se mențină asupra unor subiecte strict personale și savurară un moment plăcut și fără dificultate.

Restul sejurului lor de desfășură astfel, într-o ambianță plăcută. Petrecuseră un weekend lung la „Costa", unde își măsurară talentul la tenis. Kirk juca asemenea unui câștigător, cu o hotărâre îndârjită și, Ellen nu fu mirată să piardă meciul cu două seturi la unul.

– Îmi voi lua revanșa la Londra, îl anunță ea în timpul prânzului, în restaurantul ce domina terenul de golf. Pe gazon sunt imbatabilă.

– Eu sunt imbatabil într-o cameră, glumi el. La Londra sau în altă parte...

Ellen nu se putu împiedica să nu zâmbească, dar preferă să nu riposteze, concentrându-se asupra satalei de crabi. Mai târziu, după-amiaza, o duse la La Jolla, unde complexul imobiliar era aproape terminat. Ellen își exprimă admirația în fața grădinilor înflorite, a celor trei piscine olimpice, a terenurilor de tenis, a restaurantelor și magazinelor. Era o lume aparte, izolată, independentă, în care va fi, cu siguranță, foarte plăcut de trăit. Kirk nu era de aceeași părere.

– Este o închisoare aurită. Aș petrece bucuros aici una sau două luni, din când în când, dar mai mult, m-aș simți închis.

– Mie nu mi se pare să m-aș plictisi atât de repede.

– Dimpotrivă. Ești ca mine, ambițioasă.

– Mulțumesc pentru că mă ridici la nivelul tău, îi replică ea zâmbind. Totuși, spre deosebire de tine, eu aș ști să fiu activă de dimineața până seara. Dacă mi-aș abandona acum meseria, nimeni n-ar observa. În schimb, tu ai responsabilități, personal numeros, acționari. Tu ești întreprinderea Prentiss!

– E rândul meu să fiu măgulit.

– Nu-ți apreciez deloc metodele, dar îți recunosc succesul. Cu siguranță, ți-a fost foarte greu să te pui pe picioare după ce te-a concediat tata. Totuși, ai reușit să-l convingi pe unul dintre clienți să-ți finanțeze planurile.

– Maurice Winters a admis versiunea mea asupra faptelor. În acea perioadă, aș fi putut vinde sare în Siberia! Maurice își dorise întotdeauna un fiu... avusese două fete din prima căsătorie... N-aveam decât să mă vând!

– Tu... o cunoșteai pe Abigail înainte de căsătoria ei cu Maurice Winters?

Își adânci privirea în a sa.

– Vrei să știi dacă Abigail și cu mine aveam o aventură, nu-i așa? Nu. Ea era secretara lui Maurice, abia ne cunoșteam.

Ellen roși, jenată.

– Îmi pare rău, n-aveam dreptul. Știu cât detești interogatoriile...

– Ești soția mea, poți să-mi pui toate întrebările care îți trec prin minte. Asta nu înseamnă că îți voi răspunde neapărat la ele, adăugă cu un zâmbet enigmatic, privind în depărtare. Abigail și cu mine am devenit amanți după moartea lui Maurice, când a venit să lucreze pentru mine. Într-o perioadă, m-am gândit chiar să-i cer mâna.

– De ce ți-ai schimbat părerea?

– Pentru că n-am ezitat să curtez o altă femeie în același timp.

Ellen nu se aștepta la asemenea replică și el se amuză de surprinderea ei.

– ...Această descoperire nu corespunde deloc cu imaginea pe care o ai despre mine, știu, dar iau foarte în serios fidelitatea în căsătorie.

– Totuși, n-o luaseși de soție.

– Nu... Am înțeles imediat că n-ar fi fost nici o deosebire, reluă el după o șovăială imperceptibilă. Înțelegi, dacă afla, dacă amenința că mă părăsește, n-aș fi protestat.

– După toate aparențele, nu era cazul, pentru că a acceptat să-l ia de soț pe tata, pentru tine.

– Persiști să crezi asta?

Ellen era gata să-i mărturisească faptul că Abigail îi confirmase bănuielile, dar se răzgândi la timp. Nu venise încă momentul să-l înfrunte; va savura plăcerea în ziua în care îi va anunța plecarea sa.

– N-am nici o greutate în a aduna piesele de puzzle, murmură ea.

– Nu ești dotată pentru analize logice, îi replică el. N-are importanță, să renunțăm pentru moment la acest subiect... Am face mai bine să plecăm, adăugă luând-o de braț. Muncitorii vor închide curând șantierul.

Tot restul săptămânii, avu timp să revină mereu asupra acestei discuții, deoarece întrunirile lui Kirk se prelungiseră uneori până la o oră târzie din noapte.

Ea își ocupa zilele cu excursii turistice. Kirk îi propusese cu amabilitate serviciile șoferului său, dar refuză oferta, preferând autocarele și excursiile organizate.

– Cel mai bun mijloc de a descoperi un oraș este să te lași pe mâna unui profesionist, îi replică ea.

– Îmi pare rău că nu-ți pot arăta eu însumi aceste locuri, cum ți-am promis. Avem posibilitatea să cumpărăm terenul din jur de la La Jolla și doresc să pun la punct toate amănuntele acestei tranzacții înainte de întoarcerea noastră.

Ca toți străinii, Ellen fu cuprinsă de admirație în fața vilelor starurilor din Beverly Hills, vizită studioul Universal, se minună în fața celebrului Teatru Chinezesc. Ultima sa plimbare trebuia să aibă loc la Disneyland, cu două zile înainte de plecare.

– Poate am putea petrece ziua împreună, îi sugeră Kirk, atunci când ea i se alătură în sala restaurantului, pentru a lua micul dejun.

– Am un bilet pentru Disneyland, îi aminti ea, luată pe nepregătite. Ai fost deja acolo?

El scutură din cap.

– Nu mai este pentru vârsta mea. Sper să-mi duc într-o zi copiii acolo.

– Din câte am înțeles, toată lumea între șapte și șaptezeci de ani se poate bucura de asta. De ce nu m-ai însoți? Ar fi mult mai amuzant pentru mine!

– Nu vei fi singură în acel autocar plin cu turiști!

Dar acest argument fu rostit pe un ton puțin convingător și Ellen știu imediat că va accepta. El se ridică. Dumnezeule! Ce frumos era!

–... Mă duc la recepție să mă informez... Poți comanda masa? Pentru mine va fi meniul obișnuit.

Asta consta pentru amândoi într-o cupă cu fructe proaspete, urmate de plăcinte din mălai cu sirop, specialitatea casei. Reveni curând, cu zâmbetul pe buze.

– Am obținut ultimul loc disponibil! Să ne grăbim. Autocarul va fi aici într-o jumătate de oră.

Contrar oricărei așteptări, Kirk se bucură de descoperirile sale. Remarcă de mai multe ori că această lume imaginară i se părea grozavă pentru copii! Fără să se aștepte la asta, părea un puști încântat, contemplând fascinat strada principală a Americii, sau vâslind din toate puterile pe râul Frontierland!

Ellen avu răgazul să observe acest nou aspect al personajului și își dădu seama, încă o dată, cât de rău îl cunoștea. De altfel, nu trebuia să știe mai mult când îl va părăsi...

– Vrei un hamburger? o întrebă el, întrerupându-i subit cursul gândurilor. Mă crezi, sau nu, vin de ani de zile în Statele Unite, dar n-am gustat niciodată acest fel de mâncare deosebit!

– Când eram la New York, asta mâncam în fiecare zi... din cauza bugetului restrâns.

– Dacă preferi...

– Nu, nu, va fi perfect!

Ca toate celelalte, restaurantul li se păru impecabil, serviciul corect și rapid, decorul fantezist. Fiecare înghiți cu lăcomie doi hamburgeri cu cartofi prăjiți, apoi se hotărâră să meargă la un vânzător de înghețată, la câțiva metri de acolo, unde Ellen savură un desert uriaș.

Sătui, încântați, luară apoi „Trenul mic“, vizionară „Castelul cu stafii“ cu cele nouă sute nouăzeci și nouă de fantome, arătări și vrăjitoare. Punctul culminant al acestei zile fu turul intitulat „Pirații din Marea Caraibelor“. La bordul unei bărci explorară grotele submarine, apoi ajunseră în port,

pentru a asista la asaltul piraților. Era greu de crezut că acei corsari alergând după domnișoare prin orașul în flăcari erau roboți, atât păreau de vii.

– Omul acesta era un geniu! exclamă Kirk când ieșiră. Este fantastic să poți concepe un asemenea loc!

–Un geniu cu suflet de copil!

– Niciodată nu n-am distrat atât de bine! Țin să-ți mulțumesc pentru asta.

– Mi-e teamă că nu m-am cultivat deloc în acest sejur, oftă Ellen. N-am văzut nici măcar o galerie, nici un muzeu.

– Ele nu ți-ar fi dezvăluit nimic despre America. Galeriile de pictură și muzeele sunt la fel peste tot în lume.

– Nu găsești că reflectă puțin din cultura poporului?

– În general, este vorba mai ales de istoria lui. Totul depinde dacă ești interesat de trecut, sau de prezent.

– Mi se pare că trecutul unei țări este prezentul său. El aprobă cu un zâmbet și o urmă îndeaproape în direcția autocarului care-i aștepta pentru a-i duce înapoi în Los Angeles. Pentru cină, Kirk reținu o masă la „Chasen". La cafea îi propuse să meargă într-o discotecă. Dar Ellen era epuizată după acea zi lungă și se repezi asupra acestei scuze pentru a refuza. Își aminti de ultima dată când dansaseră împreună, la Hadleigh. Gândul de a se mișca lângă el în sunetul muzicii melancolice o înspăimântă: se știa incapabilă să-i reziste.

Kirk plăti. Ea observă cât părea de întinerit, în ciuda acestei săptămâni extenuante. Era mult mai destins decât la sosire. Îi privi părul blond, ușor decolorat de soarele californian. Prinsă în flagrant, lăsă imediat ochii în jos.

– Testul este concludent? Liniștește-mă... îi murmură.

– Ești destul de sigur de tine pentru a te lipsi de părerea mea, îi replică ea.

Își mototoli șervetul cu un gest nervos și se ridică. Kirk râse ușor și o conduse spre ieșire.

– Când ești supărată, ochii tăi își schimbă culoarea, îi mărturisi el, în timp ce așteptau taxiul... Am observat același fenomen și la pisici.

– Sper că sunt o pisică de rasă!

– Oh! N-ai nimic dintr-un animal domestic... Ești blândă, docilă și felină, dar nimeni n-a reușit încă să te supună.

O mașină frână în fața lor și, ușurată, Ellen își putu ascunde stânjeneala în întuneric. Oare știa cât de mult o tulburau complimentele lui? Ca întotdeauna când își punea întrebări în legătură cu Kirk, răspunsurile i se părură necorespunzătoare. Așa că se mulțumi să accepte ultima lui declarație ca pe un elogiu sincer și să savureze încântarea de nedrescris pe care i-o produse.

Capitolul 9

Ellen nu reușea să definească dacă era sau nu fericită de întoarcerea acasă. Își vedea puțin soțul, prins în activitățile sale și intimitatea stabilită în cursul călătoriei de nuntă fusese distrusă de vâltoarea mondenităților. Recepția de la „Claridge“ i se păru o experiență neplăcută, dar își jucase până la capăt rolul de soție mulțumită. Kirk o felicitase cum se cuvine, pe drumul de întoarcere.

Nu epuiza laudele față de ea. Perfecționist, nota fiecare amănunt. Nu schimbase practic nimic în casa lui, dar ansamblul își pierduse puțin din severitate. Canapeaua era acoperită cu perne în culori vii, pe masa joasă se aflau câteva reviste, fotoliile nu mai erau aliniate lângă perete... Era destul de mulțumită că reușise să creeze o atmosferă caldă și vie în acest decor.

Petrecură un weekend la Hadleigh. Ellen observă imediat grilajele din fier forjat proaspăt vopsite.

– Așteaptă să vezi castelul, declară Kirk, zâmbind ciudat.

–Oh! exclamă ea, zărind clădirea renovată de sus până jos. Este magnific! N-am văzut proprietatea într-o asemenea stare de ani de zile.

– Începând de acum, va fi mereu așa. Casa este frumoasă, merită osteneala s-o întreții.

– Pentru copiii tăi.

– Sper! Mi-aș dori-o mult!

Un val de gelozie o copleși; o imagine cumplită îi veni în minte: cea a lui Kirk, privind cu admirație o ceată de puști nebunatici și bucuroși, în compania altei femei...

De ce acest sentiment de frustrare? Oare pentru că ea nu avea loc în acest tablou pitoresc? Sau pentru că acum el era proprietarul Hadleighului?

Avu eleganța să se comporte ca un invitat.

– V-am pregătit camere separate, le spuse Abigail mieros, invitându-i să urce să se schimbe pentru cină. Kirk mi-a spus că preferi să dormi singură, Ellen. Lui i-am dat camera albastră.

– Eu citesc noaptea până târziu și asta îl deranjează, îi explică Ellen tatălui său pentru a-l liniști.

Se aranjaseră astfel de la întoarcerea lor și în primele seri îi fusese foarte greu să mai adoarmă. Își reproșă copilăria, dar în timpul celor trei săptămâni în America, se obișnuise cu prezența lui în încăpere și îi regreta absența. Suferea că nu-i mai auzea respirația regulată, că nu mai vedea pantofii la picioarele scaunului, butonii așezați alături de ceas pe noptieră. El crezuse c-o face pentru binele său, cum l-ar putea

condamna? Nu va mai împărți la infinit camera cu ea, știind totuși că nu se punea problema să se apropie! Luna de miere se încheiase, de ce să continue să se prefacă?

Duminică spre prânz, Jeffrey veni să bea un pahar. Ellen îl chemase și fu surprinsă să constate ciuda lui Kirk la aflarea veștii.

– Voiam să-ți propun o plimbare.

– Vom putea merge după prânz.

– Cu siguranță, va ploua.

– În acest caz, ne vom lipsi de ea.

El se strădui să-și stăpânească mânia, când intră în salon cu prietenul ei, care îi pusese un braț pe talie.

– Curând mă voi instala la Londra definitiv, anunță noul venit, după ce acceptase un Martini. Am o ofertă pentru Bursă.

– Viața la țară te plictisește? întrebă Kirk, indiferent.

– Da, puțin. Fără Ellen, serile mi se par posomorâte.

– Totuși, ea nu este singura tânără din zonă! interveni Abigail.

– Era singura cu care doream să ies.

Ellen ruspse tăcerea jenantă care urmă acestei declarații.

– Părinții tăi vor sufei în urma acestei plecări...

– Voi veni uneori, în weekend.

– De ce te-ai hotărât să accepți un loc la Bursă? întrebă Kirk.

– Un unchi de-al meu este membru în consiliul de administrație, la un agent cunoscut. Mă acceptă ca asociat.

– Întotdeauna este de preferat să începi luând-o în sus pe scară, exclamă Kirk tăios.

– La vârsta mea, nu doresc deloc să debutez pe post de curier de birou.

– Anunță-mă când vei fi în serviciu. Poate vom deveni parteneri.

– Te voi suna imediat ce va fi posibil, promise Jeffrey cu chipul luminat de un zâmbet.

La urma urmei, de ce nu? Se gândi Ellen. Cu averea sa, Kirk va fi un client ales. Oare oferta sa era sinceră? Sau căuta numai să-și facă iertată impertinența din primul sfert de oră?

Domnul Cullen vru să-l rețină pe Jeffrey la masă, dar acesta refuză. Ellen îl conduse până la mașină.

– Ești fericită?

– Foarte, îl asigură ea, străduindu-se să fie convingătoare.

– Nu vă purtați caniște prosptăt căsătoriți.

– Kirk nu se exteriorizează în public.

Jeffrey o privi cu atenție.

– N-am avut timp să stăm de vorbă. Poți să-ți faci liber într-o zi pentru prânz?

– Desigur, cu plăcere! Te voi suna să stabilim o dată precisă.

Totuși nu-i putu telefona. Întreprinderea Ellenei era în plină dezvoltare și cele trei încăperi din St. John Wood deveniseră ridicol de mici. Avu norocul să găsească un local în cartierul West End și, timp de două luni, fu supraîncărcată de treburi. Trebuia să supravegheze muncitorii și decoratorii, să angajeze personal suplimentar, asigurând totuși comenzile obișnuite. Când în cele din urmă totul fu terminat, dădu o mare serată pentru clienți.

Recepția se desfășură fără inconveniente. Kirk fu prevenitor, atent și se comportă de o manieră exemplară față de soția de care părea atât de mândru.

– Ești un bărbat împlinit! auzi ea în spate, din gura unui croitor celebru. Soția dumitale nu numai că este o femeie frumoasă, dar, în plus, are și talent!

– După părerea dumitale, de ce am luat-o în căsătorie?

Când ajunseră acasă, era foarte târziu. Ellen se prăbuși într-un fotoliu din bibliotecă și se descotorosi de pantofi cu un oftat lung.

– Mă dor picioarele! exclamă masându-și ușor degetele.

– Te obosești prea mult, declară Kirk, așezându-se în fața ei. Cathy nu-și poate asuma mai multe responsabilități?

– Are deja destule griji. De altfel, nu-i pot pretinde mai mult. Are un băiețel; când este bolnav, lipsește pentru a se ocupa de el.

– În acest moment, este perfect sănătos. Până la următoarea varicelă, el...

– De ce te preocupi de mine, atâta timp cât îmi îndeplinesc datoriile de soție?

– Nu te surmena, Ellen. Îmi place să te am lângă mine.

– Te-ai descurcat perfect fără mine înainte de căsătorie, probabil nu vei avea nici o problemă pentru a te obișnui cu singurătatea și după plecarea mea... Apropo, negocierile pentru răscumpărarea părților tatălui meu s-au încheiat?

– Nu, nu încă. Știu cât îți este de greu să mă suporți. Fără îndoială, vei fi încântată să afli că plec luni, pentru o săptămână.

– Călătorie de afaceri sau de plăcere?

El nu răspunse imediat, dar când vorbi, se exprimă cu o voce încărcată de o mânie rece.

– De ce nu te duci să petreci câteva zile la Hadleigh, Ellen? Aerul de țară îți va face foarte bine.

– Vei lipsi tot weekendul?

– Da... Să nu-mi spui că-ți voi lipsi, adăugă el cu o urmă de ironie.

– Nu. Puneam întrebarea deoarece am luat bilete pentru a merge la un film, la „Curzon", duminica viitoare.

– Îi voi cere lui Smithers să le schimbe.

Ellen își luă geanta, scoase biletele și i le întinse.

– Încearcă mai degrabă să-ți dea banii înapoi. Duminică este ultima reprezentație.

În timpul primelor zile ale călătoriei lui Kirk, Ellen se concentră cu înverșunare asupra muncii. Weekendul se apropia și, cu cât se gândea mai mult la el, cu atât mai puțin dorea să se afle la țară în compania lui Abigail. Se hotărî să-l sune pe Jeffrey pentru a afla dacă era liber sâmbătă seara.

– Te rog, fii sincer, ai alte planuri? Ne cunoaștem de prea mult timp pentru a ne ascunde!

– Sunt liber ca pasărea cerului! glumi el. De ce n-ai veni să iei și masa de prânz cu mine? Este un restaurant foarte drăguț pe malul râului, la Bray.

– Excelentă idee!

Jeffrey veni s-o ia sâmbătă la prânz și, lângă el în mașină, apoi mai târziu în cursul mesei, avu impresia că face o

excursie în trecut. În sfârșit... aproape. Ea era căsătorită și Jeffrey afirmase că se îndrăgostise de o fată tânără, fermecătoare.

– Atunci, de ce mă însoțești astăzi? îl întrebă aflând vestea, frământată de gândul că-l obligase la asta, împotriva voinței lui.

– Lipsește pentru câteva zile. De altfel, tu rămâi cea mai bună prietenă a mea și relațiile noastre îmi vor fi întotdeauna scumpe.

Ellen îi atinse ușor brațul.

– Sper că totul se va aranja pentru tine.

– Viitorul nu mă neliniștește. Totuși, n-aș putea spune același lucru despre tine. Ești foarte palidă, Ellen... Ești fericită?

– Evident! se grăbi ea să mintă. Muncesc prea mult, atâta tot! Kirk se plânge fără încetare de activitatea mea.

– Este un bărbat foarte intuitiv. Datorită lui, am reglat mai multe tranzacții.

Ellen își șterse delicat cu șervețelul colțurile buzelor. Nu știa că lucraseră împreună...

– ...Părțile tatălui tău au crescut în valoare, după răscumpărare, continuă însoțitorul său.

– Kirk a luat conducerea întreprinderii?

– Bineînțeles, de două luni! răspunse Jeffrey, vizibil mirat. Erai la curent, nu-i așa?

– Eu... Noi... probabil a uitat să-mi spună, bâigui ea, jenată.

– Anumiți soți ezită să discute afaceri cu soțiile. Fără îndoială, Kirk aparține acestei categorii.

Dragul Jeffrey, atât de atent, atât de generos! Îi înțelesese stânjeneala și întoarse subtil problema. De ce oare nu se îndrăgostise de el, în loc să se îndrăgostească de Kirk?

Pentru că-l iubea pe Kirk Prentiss! Această descoperire subită o tulbură. Se ascunsese, refuzând să-și înfrunte adevăratele sentimente, încă din ziua nunții lor, sau mai degrabă, de la a doua întâlnire, când își dăduse seama de atracția reciprocă. Îl iubise pe Kirk încă de la început, fără să știe! Modul puțin ingenios în care el voise să se răzbune pe tatăl său îi interzisese să se gândească la asta mai înainte.

Însă această descoperire nu o liniștise. Raporturile lor nu se schimbaseră. Acum Kirk obținuse câștig de cauză și ea nu mai avea nici un motiv să-i rămână alături.

Oare de ce nu-i spusese nimic? Era hotărât să aștepte ultima victorie înainte de a-i reda libertatea? Dacă se abandona în brațele lui, o va părăsi apoi pentru a-și savura din plin răzbunarea? Ellen nu-și făcea nici o iluzie: Kirk n-o iubea. O dorea. Nimic mai mult...

„Niciodată nu-i voi mărturisi cât de mult îl iubesc, se gândi ea. N-aș suporta să fiu respinsă și să-l văd triumfând!“

– Ce se întâmplă, Ellen? Nu te simți bine?

Jeffrey o observa cu o licărire de îngrijorare în adâncul ochilor cenușiii.

– Mă... înăbuș, aici.

– Să luăm un vapor, îi sugeră el. O plimbare pe râu, cu această briză, ne va răcori pe amândoi.

Așezată la umbră, sub o pânză întinsă pentru a-i proteja de soare, Ellen adormi. Când, pe la ora cinci, Jeffrey o bătu

ușor pe umăr pentru a o trezi, observă că soarele dispăruse la orizont în spatele unor nori cenușii, amenințători.

– Vrei să cinăm acasă? îi propuse ea, când primele picături de ploaie începură să cadă. Servitorii lipsesc pentru weekend, dar voi pregăti cu plăcere masa. Nu îndrăznesc să intru în bucătărie când sunt acolo.

– Cu plăcere. La ora nouă este un film bun la televizor și am uitat să cuplez magnetoscopul.

Drumul de întoarcere fu lung. Jeffrey conducea cu prudență, deoarece era periculos. Ajungând la un stop, vehiculul făcu o deviere bruscă și Jeffrey trebui să redreseze energic volanul pentru a rămâne pe șosea.

– Ei, drăcie! Am un pneu spart! Du-te și te adăpostește la intrarea acelui magazin, iar eu scot cricul...

Când putură din nou să urce în automobil, Ellen tremura, iar Jeffrey era ud până la piele.

– N-ai să traversezi tot orașul pentru a te duce la tine să te schimbi, declară ea în timp ce încetineau în fața casei. Îți voi pune hainele la uscat în dulapul încălzit și vei face un duș cald.

Jeffrey nu se lăsă rugat. Fără să piardă timpul, Ellen urcă în camera soțului său pentru a căuta un halat de baie în dulap. Intrase aici o singură dată, pentru a-i cere să-i ridice fermoarul care se înțepenise. Mobilierul acestei încăperi, ca tot cel din vilă, era din antichități de mare valoare. Doar patul era modern: imens, rotund, echipat cu o combină stereo... caracteristic unui celibatar bogat! Privind în jur, se apropie de comodă, unde zărise o fotografie în ramă de argint și-și descoperi propriul chip. Fotografia era făcută în ziua nunții.

Kirk era alături și ea era radiosă. Poate știa deja, fără să-și dea seama, cât de mult îl iubesc?

Dar de ce o pusese acolo? Era un mister... Luă un halat de casă plușat, verde, și ieși în pas vioi.

Îi arătă lui Jeffrey sala de baie rezervată invitaților și se închise în a ei pentru a trece la o ținută confortabilă, în vederea unei seri liniștite. Nu-și dăduse osteneala să se machieze. Jeffrey o văzuse deseori astfel... De altfel, nu căuta să-l seducă.

Când el i se alătură în bucătărie, preparase deja ouă ochiuri și o salată. Mâncară în birou, în fața televizorului.

– Asta îmi amintește de frumoasele timpuri de altădată! exclamă el, cu un râs fericit.

– Dar eu sunt căsătorită și tu ai o prietenă, glumi ea.

– Știi prea bine ce voiam să spun.

Aprobă cu un semn din cap și se afundă în pernele moi. Lângă Jeffrey se putea purta în sfârșit firesc. Închise ochii, ascultând filmul cu o ureche distrată. Oare unde era Kirk acum? Ce făcea? Era de preferat să nu știe...

Fu trezită, tresărind, de lumina nemiloasă a lustrei centrale și de vocea soțului său.

– Ce scenă înduioșătoare!

Ea îl privi atent, buimăcită. Jeffrey sărise în picioare și bâiguia câteva fraze pentru a-și scuza ținuta neglijentă.

– Probabil că acum, hainele ți s-au uscat!

Stânjenit, Jeffrey plecă să le caute în uscătorul de rufe, apoi urcă să se îmbrace la primul etaj.

Ellen îndrăzni în sfârșit să-l privească pe Kirk. Atmosfera era apăsătoare și tânăra femeie nu înțelegea de ce reacționase

soțul său cu o asemenea violență. Nu-l putea în nici un caz lăsa pe Jeffrey să cineze cu pantalonii și cămașa ude. Îl cunoștea de mulți ani și-l considera ca pe un frate!

– Mi se pare inutil să iei aerul acesta de soț ofensat. Pur și simplu am...

– Știu, o întrerupse el cu un calm amenințător. Îl voi conduce la ușă. Vom discuta după aceea.

Uluită, Ellen nu putu rosti un cuvânt. Doar Kirk n-o bănuia că ar fi... De altfel, de ce l-ar fi deranjat asta? Putea, cel mult, să fie ofensat. Se hotărâse să-și ducă fiecare viața sa. Cu siguranță, Kirk cu renunțase la a face cuceriri în timpul celor șase luni de la căsătoria lor!

Auzi ușa de la intrare închizându-se și un zgomot de pași pe coridor. Încordată, tremurând, ridică ochii spre Kirk.

– Acum, mi-ar plăcea să aud versiunea ta asupra faptelor.

– N-am nimic de adăugat la cea a lui Jeffrey.

– Vreau adevărul! urlă el. N-am crezut un cuvânt din aceste scorneli.

– Știi adevărul. Mașina avea un cauciuc spart și...

– A schimbat roata în ploaie, apoi a venit aici să se usuce, continuă Kirk.. Sper să mă convingi de asta? Ai prevăzut această seară în doi, din ziua în care ți-am anunțat intenția mea de a lipsi o săptămână. Fără îndoială, aceasta nu este prima dată când vă vedeți.

– Nu fi ridicol!

Ea se întoarse brusc, dar o mână se abătu asupra umărului său, obligând-o să-i stea în față.

– Ești amanta lui Jeffrey, șuieră el. Nu nega, este inutil. Eu eram plecat, servitorii sunt liberi, era ocazia visată de a petrece un weekend liniștit în compania sa.

Uluită, rămase mută. De ce o ataca în acest mod? Era furios la gândul că se putuse abandona în brațele lui Jeffrey, în timp ce pe el îl respingea de luni de zile?

– Nu-mi vei putea reproșa nimic, atâta timp cât voi fi discretă, îi replică pe un ton indiferent. N-ar mai fi trebuit să-ți fiu soție. Am aflat de la Jeffrey că negocierile s-au încheiat. Contractul nostru nu mai are așadar nici o valoare. Dacă nu era Abigail, aș fi fost deja plecată cu tot calabalâcul.

Pe chipul lui Kirk se reflectă uimirea.

– Nu înțeleg nimic! Abigail n-are nimic de-a face cu asta.

– Ba da, dimpotrivă! replică Ellen, îndepărtându-se. Atâta timp cât voi fi aici, cu tine, va rămâne alături de tata. Acesta este motivul pentru care nu te-am părăsit în clipa în care Jeffrey mi-a anunțat această veste. De ce ții atât de mult să mă păstrezi, Kirk? Speri că într-o zi să mă vezi cedând avansurilor tale? Primul eșec te-a ofensat până într-atât încât vrei să-ți încerci șansa a doua oară, după aceste luni de răgaz?

– Nu știi încă nimic despre adevăratul meu caracter, nu-i așa? Asta nu poate explica liniștea mea: dacă voiam, te-aș fi putut lua când doream. Mângâierile mele nu-ți displac, sunt conștient de asta. Din nefericire, sunt destul de stupid pentru a dori consimțământul tău.

– Niciodată! Te urăsc!

El nu luă în seamă protestul și reluă indiferent.

– Te credeam încă pură și te respectam pentru asta. Poate că visasem să te inițiez în dragoste... Din păcate, basmul se termină prost. Dacă te poți abandona în brațele lui Jeffrey, o poți face și cu mine.

– Te înșeli cumplit! izbucni ea, îngrozită de privirea sa. Știu că toate astea par de necrezut, dar sunt nevinovată! Jeffrey nu mă mai iubește, are o prietenă și...

– Ați rămas buni camarazi, o ironiză el.

– De ce nu? Oare nu este posibil să ai o relație de prietenie cu un bărbat? Nu te-ai lăudat într-o zi că ești un frate înțelegător pentru Abigail?

Nu putuse rezista să nu-i arunce această săgeată. El tresări imperceptibil.

– Ba da. De altfel, nici tu nu m-ai crezut! Nu ești curioasă să știi de ce m-am întors mai devreme decât prevăzusem?

– Fără îndoială, pentru a mă spiona.

– Îți place să mă bănuiești de cele mai rele intenții, oftă el, scoțând din buzunar două bucăți de hârtie roz: biletele pentru „Curzon"... Nu le-am înapoiat, deoarece speram că-mi voi termina treburile încă din această dimineață. Doreai atât de mult să vezi acest film și am vrut să-ți fac o surpriză... Am reușit!

Ellen se încruntă. Mințea, păstrase biletele pentru a-și explica întoarcerea neașteptată. Căutase intenționat s-o surprindă în greșeală.

– Nu te cred.

– Nu vrei să crezi. Ți-e teamă să-ți recunoști greșelile. Gândești defectuos, Ellen.

– Te rog, să n-o luăm de la început, răspunse ea, trecându-și o mână obosită peste frunte. M-am certat destul cu tine. Mă duc să mă culc.

– Mergem să ne culcăm, murmură el.

Ridică ochii și-i înțelese imediat intențiile. Panicată, se întoarse și urcă scara în fugă, grăbită să ajungă în camera sa și să se încuie. Pașii lui Kirk răsunară în spatele ei. O ajunse imediat și-i bară drumul.

– Lasă-mă! N-ai dreptul...

– Am toate drepturile.. Sunt soțul tău și am hotărât să-ți demonstrez ce înseamnă asta.

Ea făcu o mișcare într-o parte profitând de o clipă de neatenție pentru a încerca să fugă, dar o prinse de talie și o conduse spre pat.

– Oprește! Îmi faci rău! strigă, zbătându-se din toate puterile.

Dar nu ajută la nimic: el era prea puternic.

– Încetează să te agiți!

Smulse cuvertura de pe pat cu o mișcare bruscă și o întinse pe Ellen pe cearșaf.

Ea mai încercă să scape o dată, dar degeaba, deoarece el se culcase alături și-i prinse picioarele între ale sale.

– Există două moduri de a mă comporta... cu blândețe sau nu. Ai de ales.

Privindu-i chipul implacabil, știu că era inutil să-l roage. Ajunsese în punctul în care nu mai era drum de întoarcere: dacă nu ceda, o va supune prin forță. Pe de altă parte, poate-l va descuraja pasivitatea ei... Luându-i tăcerea ca pe o acceptare, el se ridică.

– Te sfătuiesc să-ți scoți rochia... dacă nu, mă ocup eu de asta.

– În.. închide ușa. Lumina din coridor...

– Nu fi jenată, știi că am mai văzut femei goale.

Totuși cedă, după ce aprinse o lampă mică într-un colț al încăperii.

Pradă unei nervozități extreme, își descheie rochia: materialul ușor alunecă la picioare și îl auzi pe Kirk gemând. El se dezbrăcă, fără s-o scape din ochi. Îi murmură numele întinzându-se lângă ea și îmbrățișând-o. O sărută și, în ciuda dorinței înverșunate de a nu ceda îmbrățișării pătimașe, se simți pierzându-și puterea, respirând greu, cu toate simțurile trezite.

– Ellen... Oh! Ellen, spuse el în șoaptă.

Brusc, nimic nu mai avea importanță pentru ea; neplăcerile, temerile, îndoielile dispăruseră, conta numai dragostea pentru Kirk și se lăsă cu totul, fără remușcări în brațele lui.

Mult timp după aceea, cu ochii închiși, se lăsară îmbătați de o dulce fericire, când Ellen se înfioră ușor. Kirk trase plapuma de puf peste ei, înainte de a se ridica într-un cot și a o contempla.

– Ești frumoasă, îi murmură, sărutând-o tandru în colțul buzelor. Acum, mă detești ceva mai puțin?

Această întrebare o aduse subit la realitate. Se supusese, mai întâi împotriva voinței sale, apoi cu o pasiune arzătoare, egală cu cea a soțului său. Totuși, în nici un caz nu trebuia să-i mărturisească în ce măsură îi era dragă înțelegerea lor.

Pentru a-și salva tatăl, trebuia să continue să trăiască lângă Kirk, dar n-avea nici o intenție să transforme căsătoria lor într-o relație conjugală normală. Kirk nu încetă să afirme că aceasta era dorința lui cea mai mare, totuși ea nu va uita niciodată

adevăratele sale motivații: era fiica lui Edward Cullen, simbol al triumfului său. N-o iubea, nu pretinsese niciodată c-o iubește. Cu toate că în acest moment, îi plăcea să-i șoptească numele...

– Este greu să urăști un bărbat când, pentru prima dată...

– Îmi pare rău, Ellen, n-am crezut în nevinovăția ta.

– Nu te scuza, este puțin prea târziu pentru a avea regrete.

El făcu o mișcare înapoi, întristat de răceala din vocea sa.

– Sperasem că asta va schimba totul între noi...

– Cum poți crede un asemenea lucru? izbucni ea cu dispreț. Ești ca toți bărbații, convins că, după ce am fost posedată o dată, voi fi apoi o parteneră permanentă și iubitoare. Te înșeli, Kirk... Cu toate acestea, reluă ridicându-se și protejându-se cu cuvertura, încă nu te voi părăsi. După cum ți-am spus deja, n-am nici o încredere în Abigail. Știindu-te liber, ar fi în stare să-l părăsească pe tata și asta ar fi o catastrofă pentru el. Dar dacă îndrăznești să mă mai atingi vreodată, voi începe cel mai scandalos proces de divorț al secolului! Voi inventa atâtea orori în ce te privește, încât Marchizul de Sade va părea un nevinovat pe lângă tine!

Pentru prima dată de când se cunoșteau, îl simți pe Kirk evident tulburat.

– Nu te știam capabilă să simți atâta ură.

– Nici eu, dar este ușor să te detest.

Kirk era din nou cuprins de mânie. Cu ochii strălucind, se dădu jos din pat și-și adună hainele.

– Suntem condamnați să trăim împreună și nefericiți, se pare. Foarte bine, dar îți interzic să arunci în întregime vina asupra mea. Am făcut tot posibilul pentru a-ți câștiga simpatia.

– Adevărat? Practic m-ai violat! izbucni ea.

– Ți-am cerut deja iertare... Se pare că nimic nu te mulțumește.

Se îndreptă în pas grăbit spre ușă. Cu o mână pe clanță, se întoarse.

– ...Nu te aștepta să continuu să trăiesc la fel ca înainte.

– Ce vrei să spui?

– Este foarte simplu: cu cât ne vom vedea mai puțin, cu atât mă voi purta mai bine.

– Asta îmi convine. Ezitasem să accept o invitație la New York pentru săptămâna Internațională a Confecțiilor. Mă voi duce acolo, deoarece îndatoririle mele de soție s-au încheiat.

Pocnetul ușii care se închise în urma lui nu-i aduse Ellenei decât o scurtă ușurare. Brusc, înțelese că o detesta. Totuși erau legați printr-un contract de căsătorie și numai moartea doamnului Cullen îi va elibera. Din superstiție, se rugă lui Dumnezeu ca un asemenea eveniment să nu se producă decât după mulți ani. Dar gândul de a-i petrece în compania lui Kirk îi era de nesuportat.

Capitolul 10

Ellen nu putu adormi până în zori. Îndată ce închidea ochii își amintea de incidentul din ajun. Dacă măcar... Dacă... Dacă... Dacă...! Își repeta la nesfârșit aceste fraze. Dacă măcar l-ar fi întâlnit pe Kirk în alte împrejurări... dacă măcar Kirk nu l-ar fi revăzut niciodată pe domnul Cullen... dacă măcar n-ar fi surprins acea conversație dintre Abigail și Kirk, în seara serbării, în parcul din Hadleigh... dacă măcar l-ar iubi mai puțin... Nu-i servea la nimic să revină mereu asupra acestor lucruri, era frământată, obsedată de dorința de a găsi niște răspunsuri logice la toate aceste întrebări.

Când reuși în cele din urmă să se ridice din pat, era aproape ora douăsprezece. Îmbrăcă un capot și cu tâmplele zvâcnind, coborî să pregătească o cafea.

Kirk citea ziarul în birou... Ea știu imediat, după expresia chipului, că se prefăcea concentrat asupra lecturii. Avea o privire inexpresivă, ochii umflați, subliniați de cearcăne negre și două cute adânci se adânciseră de fiecare parte a gurii.

„El a dormit și mai puțin bine decât mine“, se gândi ea cu satisfacție. Dar se răzgândi imediat: imaginea acelui bărbat năucit o înspăimânta și dacă și-ar fi ascultat inima, s-ar fi strâns în grabă în brațele lui, pentru a-i mărturisi dragostea și a se face iertată pentru răutatea sa.

Dar se strădui să adopte un ton indiferent.

– Vrei cafea?

– Cu plăcere, îi răspunse automat, ca și când se adresa unei necunoscute.

Raporturile lor se vor limita de acum la câteva cuvinte; mai bine să se obișnuiască imediat cu asta...

– Voi fierbe de asemenea niște ouă, minți ea.

Nu-i era deloc foame, dar știa că el nu luase micul dejun. O refuză cu un semn din cap.

– Nu te deranja. Mă gândeam să mergem la prânz la restaurant. Ar fi mai bine pentru amândoi, să ne întâlnim într-un loc public.

– Bine.

Am reținut o masă la „Elephant sur la Riviere“.

***

Avură norocul să-i întâlnească acolo pe Ronnie și Carol Walters, prieteni ai lui Kirk, împreună cu cei doi copii.

– Ce faceți diseară? întrebă Carol, la cafea. Familia Markham vine la cină, veniți și voi? Unde mănâncă patru, pot mânca și șase!

Kirk zâmbi.

– Nu, mulțumesc, sunteți amabili, dar avem bilete pentru „Curzon“. Filmul se proiectează astăzi pentru ultima dată și dorim foarte mult să-l vedem.

– M-am mirat că vrei încă să mergi la „Curzon“! exclamă Ellen ieșind din clădire, câteva minute mai târziu... După seara de ieri...

– După ea, este de preferat să ne vedem cât mai puțin posibil. Cinematofgraful mi se pare locul ideal pentru a începe...

Nu glumise; în timpul celor câteva săptămâni ce precedară plecarea Ellenei la New York, fu rareori acasă. Îi ceru să asiste la câteva serate oficiale, dar refuza sistematic toate invitațiile prietenilor.

– Nu pot juca rolul soțului pe deplin mulțumit în fața acestor oameni, îi explică el. Mă cunosc prea bine. Dă-le orice pretext îți trece prin minte.

Ellen se gândi cum putuse juca acest rol în timpul primelor șase luni de căsătorie, dar se abținu să-i pună întrebarea. Atitudinea lui Kirk nu se preta deloc la conversație.

Acceptă totuși să petreacă un weekend cu ea la Hadleigh. Domnul Cullen suferise o a treia criză cardiacă și era teribil de slăbit. Abigail dorea să angajeze o infirmieră, pentru a-l îngriji zi și noapte.

– Eu nu pot rămâne lângă el tot timpul! exclamă, la sosirea lor. Are un caracter neplăcut și devine din ce în ce mai pretențios și mai dificil.

– Un ajutor medical la domicilui va costa o avere! protestă Ellen. Dacă ar putea doamna Reeves...

– Știi foarte bine că sărmana doamnă Reeves este supraîncărcată de treburi. Am oroare de sarcinile casnice și refuz să particip la ele!

Ellen aruncă o privire spre Kirk. Cum se putuse gândi oare să ia în căsătorie o femeie atât de egoistă! Desigur, era frumoasă și nu era proastă, cel puțin atunci când era vorba să-și rezolve problemele personale. Dar un bărbat ca el nu se putea mulțumi cu un corp superb și un chip angelic!

– Sunt gata să-ți avansez această sumă, anunță el. Știu cât de mult urăști boala, Abigail.

– Oh! Kirk, dragul meu! exclamă ea, aruncându-i-se de gât, cu privirea strălucind de bucurie. Ești atât de generos!

Pe deasupra buclelor blonde ale tinerei femei, el își adânci privirea în ochii Ellenei, dar aceasta nu-și putu da seama dacă era amuzat sau înduioșat de entuziasmul lui Abigail.

– Când eram împreună, Kirk a fost bolnav doar o dată, dar n-a uitat reacția mea: a trebuit să mă mut din cameră!

– A fost doar o simplă gripă, preciză el cu un zâmbet indulgent, care o exasperă pe Ellen.

– Amintește-ți de...

– Pentru că începeți să evocați vremurile frumoase de odinioară, urc să-l văd pe tata, interveni Ellen.

Își reproșă imediat duritatea: reacționa ca o soție geloasă; dacă nu era prudentă, Kirk îi va bănui sentimentele.

Abigail avea dreptate să se neliniștească de starea domnului Cullen. Avea tulburări de memorie și se exprima cu greutate. În ciuda obrajilor colorați, slăbise mult și părea îmbătrânit și vulnerabil. Totuși, suferințele nu-i diminuaseră deloc adorația pentru tânăra sa soție.

– Are nevoie de o vacanță, îi mărturisi Ellenei. De la căsătoria noastră, n-a mai avut așa ceva.

Ellen se abținu să protesteze; cum ar putea fi Abigail obosită, când nu muncea niciodată?

– Pot rămâne eu aici până la sosirea infirmierei, îi sugeră. Abigail ar profita de prezența mea la căpătâiul tău pentru a lipsi o săptămână sau două.

Chipul tatălui său se lumină..

– De ce nu i-o propui chiar tu?

Abigail nu se lăsă rugată și-și stabili imediat destinația.

– Cannes este un oraș minunat în această perioadă a anului! Kirk, crezi că-mi vei putea rezerva o cameră la „Carlton"? Este săptămâna festivalului, va fi cu siguranță necesară influența ta.

– Mă voi strădui să organizez totul. Însă vei fi poate obligată să te mulțumești cu un hotel mai modest.

– Ce păcat că nu mă poți însoți! gemu ea, observând-o pe Ellen pe ascuns. Fără îndoială, soția ta s-ar opune?

– Soția mea îmi acceptă întotdeauna hotărârile, replică el. Asta nu are nici o legătură cu refuzul meu. Am de reglat afaceri importante.

– Bineînțeles, dragule, înțeleg perfect! Oricum, nu ți-a plăcut niciodată aglomerația... Poți telefona chiar acum? Voi ști astfel pe ce să mă bazez...

După ce obținu un bilet de avion pentru marțea următoare, Kirk sună la hotelul „Carlton" și rezervă un apartament a cărui închiriere tocmai fusese anulată. Ellen vorbea mai puțin decât el franceza... Probabil în onoarea trecutului?

– Nu-mi este foame! declară Abigail când doamna Reeves îi rugă să vină la masă. Sunt surescitată! Dacă vreți să mă scuzați, mă voi duce la Edward. Sărmanul, detestă să mănânce singur!

– Te întorci cu mine la Londra? o întrebă Kirk pe Ellen, în timpul mesei. Mi se pare inutil, dacă te întorci aici marți.

– Am și eu niște afaceri urgente de reglat, îi ripostă ea.

Își reproșă imediat tonul iritat. De ce oare îl provoca?

Kirk se mulțumi să ridice din umeri.

– Este delicioasă. Doamna Reeves prepară ea însăși iofca, nu-i așa?

– Da. Dacă vrei, îi pot cere rețeta. Maria nu va avea nici o problemă s-o pregătească.

Cina li se păru interminabilă. Era pentru prima dată când mâncau singuri, de la cearta lor. Imediat după cafea, Kirk anunță că intenționa să se culce devreme, spre marea ușurare a Ellenei. Să petreacă două ore în plus, privindu-se în tăcere, ar fi fost o încercare insuportabilă.

***

Contrar oricărei așteptări, Ellen simți o mare plăcere să rămână o săptămână întreagă la Hadleigh. În două zile, infirmierele își luară slujbele în primire la căpătâiul tatălui său și fu liberă să umble prin sat după bunul plac. Jucă tenis, călări, se duse la un bal de sâmbătă. Într-o seară, familia Harrington o invită la cină și află că Jeffrey trebuia să se logodească în curând.

– Dacă măcar tu și Jeffrey puteați să... oftă doamna Harrington. Dar ești fericită, nu-i așa, copila mea?

– Foarte, o asigură ea, cu privirea ațintită în farfurie.

Ei nu se lăsaseră însă înșelați: observațiile referitoare la faptul că slăbise și la aerul obosit, erau dovada.

În sfârșit, Abigail se întoarse, bronzată, dar epuizată...

În timpul săptămânii, Kirk îi telefonă Ellenei o dată, cu siguranță pentru a salva aparențele, deoarece conversația fu scurtă și banală. N-o întrebase nici măcar la ce oră sosea. Așa că nu se miră, întorcându-se acasă, să găsească locuința cufundată în întuneric. Doar servitorii erau acolo.

– Domnul Prentiss a ieșit pentru cină?

– Nu doamnă, se întoarce abia mâine.

– Ah! Desigur, murmură, străduindu-se să-și ascundă deziluzia. Uitasem.

Fără Kirk, această locuință i se părea glacială, impersonală. Bioblioteca era imensă când nu se afla așezat în fotoliul lui preferat. Ellen se controla degeaba, nu reușea să se simtă în largul său. Se întreba dacă el lipsea intenționat... căuta s-o provoace astfel? Reușind s-o ignore, poate spera s-o incite să ceară divorțul? Devenise un supliciu să trăiască lângă el; nopțile erau un coșmar fără sfârșit... Din fericire, își avea munca... Dar, agitată, nervoasă, nu mai reușea să-și imagineze modelele pentru viitoarea colecție. Kirk îi obseda gândurile. Îi lipsea îngrozitor și o contraria. Aveau destule interese și pasiuni comune pentru a sta de vorbă ore întregi. Kirk știa să asculte și era întotdeauna încântat să dea sfaturi pentru bunul mers al întreprinderii. Totuși, el nu-i încredința niciodată grijile. În rarele ocazii când vorbise despre afaceri, Ellen

aveusese impresia că o făcuse din obligație și nu din dorința de a împărți cu ea greutățile. Imperiul Pretiss era enorm, dar Kirk îl conducea fără ajutorul nimănui...

Incapabilă să se concentreze asupra filmului, închise televizorul și urcă în camera sa. Întârzie în fața oglinzii de la măsuța de toaletă. Obrajii i se scofâlciseră și la toate curelele trebuise să strângă câte două găuri! De un timp, se machia numai ca să-și ascundă paloarea, dar fardul roșu de obraz nu făcea decât să-i accentueze oboseala din privire. „Am aspectul unei păpuși pictate", se gândi cu ciudă. „Și totuși, nu sunt. Sunt o femeie. Am nevoie să fiu iubită, să iubesc, să mă cuibăresc în brațele unui bărbat, ca orice femeie". Dar nu voia pe oricine. Doar Kirk conta! Va reuși oare să-l uite într-o zi? Va reuși să se elibereze de sub influența lui? Dragoste, ură... Nu, nu-l ura, cu toate că la început o crezuse cu înverșunare. Îl iubea, din tot sufletul!

O legătură ar fi ajutat-o poate să-și depășească durerea... De când trăiau separat, ieșise uneori cu câte un prieten, străduindu-se să fie discretă pentru a evita un scandal. Totuși nu se putuse niciodată hotărî să meargă mai departe de prietenie.

Kirk, în schimb, nu se priva probabil de nimic! Era prima dată când nu se întorcea peste noapte, dar de mai multe ori deja, revenise în zori. Oare unde era acum? În brațele unei alte femei? O cuprinse un sentiment de puternică gelozie.. Se ridică și înghiți un calmant, pentru a putea dormi.

Când îl revăzu, a doua zi seara, își regăsise puțin din calm. Nu-i puse nici o întrebare, se mulțumi să discute cu

amabilitate, să-i povestească despre călătoria lui Abigail, să-l informeze despre sănătatea domnului Cullen. Apoi urcă să se schimbe pentru serbarea mondenă prevăzută la „Guildhall".

Era gata să izbucnească într-un râs nervos în timpul discursului interminabil al președintelui asociației, deoarece, cu coada ochiului, își văzu soțul moțăind... Îl luase somnul, consecință a unei nopți agitate! Dar reuși să se stăpânească și cu o discretă lovitură de cot, îl scoase din toropeală. Fuseseră așezați chiar în fața oratorului... El tresări deschizând ochii și-i adresă un zâmbet complice. Era o reacție nesemnificativă, totuși Ellen se bucură. De la teribila lor dispută, nu-i mai zâmbise astfel.

Fu și mai fericită când îi propuse s-o însoțească la aeroport sâmbăta următoare. Era oare preludiul unei mai bune înțelegeri? Se hotărâse să adopte un comportament mai puțin distant?

– Nu apreciez deloc rolul de soț rătăcitor, îi mărturisi în timpul drumului.

– Să nu mai vorbim despre asta, accept cu plăcere un tratat de pace.

– Aș fi preferat să depui armele definitiv, dar mă voi mulțumi cu acest aranjament, oftă el, strângând-o de mână afectuos. Sunt trist să te văd plecând.

Ellen se abținu să adauge „și eu"... În acest caz, tăcerea era de aur. Îl iubea cu atâta patimă, încât trebuia să fie mereu atentă, pentru a nu i-o mărturisi.

Kirk o conduse până la poarta de îmbarcare, o sărută politicos pe obraz și așteptă să dispară. Ea aruncă o ultimă

privire peste umăr: imaginea bărbatului elegant îmbrăcat în pantaloni negri și cu un pulover bej, din cașmir, o obsedă tot timpul călătoriei.

Spre marea sa bucurie, recunoscu niște colegi în sala de așteptare. Fuseseră de asemenea invitați la săptămâna confecțiilor și se grăbiră să-i prezinte alte persoane. Erau toți cazați la „Walfdorf Astoria" și încă de la sosire descoperiră programul organizat special pentru ei: parade de modă, conferințe, vizite turistice și banchete. Ellen profită din plin și creațiile sale obținură un mare succes. Va avea extrem de mult de muncă la întoarcere!

Kirk o sunase de două ori și în cursul ultimei lor convorbiri precizase că nu-i va mai telefona, dar o va aștepta la aeroport. Așa că fu mirată să audă soneria telefonului chiar a doua zi, seara. Își dădu seama imediat că i se va anunța o veste proastă.

– Este vorba despre tata, nu-i așa? izbucni ea, cu inima palpitând și gâtul uscat.

– Din nefericire, da. A fost transportat de urgență la spital... Ai face bine să iei primul avion, reluă el, după o imperceptibilă ezitare. Încearcă să obții un loc la bordul Concordului și anunță-mi ora de sosire.

Nici unul nici celălalt nu se pierdură în discuții inutile. Ellen sună imediat la aeroportul Kennedy. Concordul era complet, dar rămăsese un loc la un zbor în direcția Londrei, trei ore mai târziu. Își aruncă în dezordine hainele în valiză și chemă un taxi.

Călătoria i se păru interminabilă... Totuși avionul zbura cu mai mult de opt sute de kilometri la oră... Dar când trecu în

sfârșit de vamă, văzând expresia întunecată a lui Kirk, știu că, în ciuda tuturor eforturilor, era prea târziu. El se apropie și o cuprinse în brațe.

– A murit la două ore de la conversația noastră. Este mai bine așa, n-a suferit.

– Am impresia că totul este din vina mea, oftă ea. Am vrut să i se grăbească moartea pentru a scăpa de tine.

– Nu spune prostii! Îl iubeai, ai făcut totul pentru fericirea sa.

Stăpânindu-și lacrimile, îl urmă până la mașină. Tot timpul drumului, rămase tăcută, pierdută în amintiri. Imagini fericite ale unei familii unite, ale unei copilării fără griji între tatăl, mama sa și Guy... Primul ponei, când împlinise șase ani, vacanțele la Hadleigh și în străinătate.

– M-am gândit că ai vrea să-l vezi, murmură Kirk. Abigail a cerut să fie mutat într-un salon mortuar mâine dimineață.

Ajunseră rapid la spital și Kirk o conduse până la camera unde odihnea domnul Cullen. Dându-și seama de dorința de a fi singură, el hotărî să rămână pe culoar.

Niciodată în viața sa Ellen nu văzuse un mort de aproape și trebui să-și învingă teama înainte de a pătrunde în camera liniștită. Dar când zări defunctul, senin și împăct, fu liniștită.

Stăpânindu-și teama, se apropie de tatăl său, adormit pentru totdeauna și-l sărută pe frunte.

– La revedere, tată drag. Transmite toată dragostea mea mamei și lui Guy...

Kirk o aștepta pe coridor și lăsând în sfârșit curs liber lacrimilor, ea se repezi în brațele lui.

– Șterge-ți ochii, îi spuse cu o voce blândă după un timp. Ți-a curs rimelul și ești mâjită toată.

Ea se sili să zâmbească și-și frecă obrajii cu stângăcie.

– Îmi pare rău, ți-am distrus costumul.

– Nu-i nimic. Ne întoarcem acasă.

Acasă... Pentru prima dată, își dădu seama că nu era acasă nicăieri! Hadleigh aparținea de acum lui Kirk, la fel și apartamentul din Londra. Domnul Cullen nu mai era, așa că putea dispune de ele după bunul plac... Totuși, Kirk nu se comportase niciodată ca un stăpân al locurilor; va avea probabil eleganța de a rămâne în umbră. Alungându-și aceste gânduri din minte, se pregăti s-o înfrunte pe văduva dezolată.

După cum se așteptase, Abigail se costumase deja pentru împrejurare. Îmbrăcată în negru din cap până-n picioare, se agăța de brațul lui Kirk.

– Cum voi trăi fără el? gemu ea, așezată pe brațul canapelei, cu o batistă de dantelă în mână.

„Ca înainte", se gândi Ellen... „Însă vei fi mai bogată"...

– Trebuie să fii curajoasă, interveni el, exact la timp pentru a împiedica săgeata Ellenei. Ai organizat înmormântarea?

– Nu. Nu suport să vorbesc despre Edward în fața unor necunoscuți! hohoti ea. Iertați-mă, mă duc să mă odihnesc în camera mea.

– Întotdeauna reacționează astfel când este o problemă urgentă de rezolvat, murmură Ellen cu tristețe.

Kirk ridică din umeri.

– Dă-mi lista persoanelor care trebuie anunțate. Îi va suna secretara mea.

În cursul celor două zile ce precedară funeraliile, Ellen vru să abordeze cu soțul său problema viitorului, dar el refuză.

– Vom avea tot timpul, spuse el. Să luăm în considerare lucrurile pe rând.

Ce se va întâmpla cu domnul și doamna Reeves? În cazul în care Kirk se căsătorea cu Abigail, acesta îi va concedia imediat...

Totuși, Kirk era alături de ea, atent, compătimitor, liniștitor. Rămase lângă ea tot timpul ceremoniei și o părăsi numai când fu asaltată de prietenii domnului Cullen, veniți să-i prezinte condoleanțele.

– Vei păstra Hadleigh? întrebă domnul Grayson, avocatul lui Edward Cullen, după ce evocase câteva amintiri emoționante. Știu cât iubești această proprietate, dar soțul tău...

– El este cel care decide.

– De ce? Casa este a ta!... Haide, Ellen, nu știai? Dar, draga mea copilă, Kirk a semnat contractul în numele tău!

– Sunteți sigur?

– Eu sunt cel care a pregătit dosarul.

– Și apartamentul?

– Este pe numele lui lady Cullen. Știa că nu ții deloc la el. Tatăl tău se neliniștea mult în legătură cu ce se va întâmpla cu soția, după moartea lui.

Ellen amuțise. Nu mai înțelegea nimic! De ce Kirk nu-i precizase... dar, bineînțeles! În ziua nunții, îi dăduse hârtiile și, fără să-și dea osteneala să le citească, ea i le înapoiase..

– Ești foarte palidă. Ar trebui să te duci în grădină să iei puțin aer.

Profitând de această ocazie pentru a dispărea, își croi drum spre vestibul, dar trebui să aibă răbdare până la plecarea ultimului invitat, pentru a se refugia în liniștea camerei sale. Așezată în fața ferestrei, auzi ciocănindu-se la ușa sa și Abigail intră în încăpere.

– Aș vrea să-ți vorbesc, Ellen.

– Nu mai poate aștepta? Am o migrenă, minți ea.

– Nu. Țin să-mi ușurez conștiința. Am discutat cu Kirk despre viitorul meu o anunță, fără preambul. Mă gândeam să vei fi fericită să afli că el nu figurează în planurile mele.

Ellen o privi cu răceală.

– De ce aș da vreo importanță acestui lucru? Căsătoria noastră nu reprezintă nimic.

– Crezi?

– Ne jucăm de-a șoarecele și pisica. Spune-mi ce ai de spus și plecă.

– Nu mă voi lăsa rugată să plec! Am detestat întotdeauna această casă. Voi pleca imediat la Londra, mâine dimineață. Voi lua cât mai multe lucruri în Porche și voi trimite un camion pentru rest.

– Acum două zile îți plângeai soarta și te întrebai cum o să trăiești fără tata!

– Trecutul este trecut.

– Sunt încântată că, măcar o dată, ești sinceră!

– M-ai disprețuit întotdeauna, șopti Abigail, cu ochii strălucind. În locul tău, aș fi încercat aceleași sentimente... Kirk este nebun după tine, știi, nu-i așa?

– Nu.. Nu te cred. Minți...

– De ce aș minți? Nu-mi este ușor să admit că nu mă vrea, că m-am căsătorit cu tatăl tău degeaba!

– Nu degeaba... replică Ellen gândindu-se la toate cadourile pe care le primise de la domnul Cullen.

– Să încheiem. Sunt plictisită de această poveste. Kirk n-are nici o responsabilitate în căsătoria mea cu Edward; cel puțin

nu în mod direct. Știam că fusese concediat pe nedrept de tatăl tău și cât de mult îi reproșa asta. Când l-am întâlnit pe Edward la bordul pachebotului, am făcut pe îndrăgostita, pur și simplu ca să-l irit.

– De ce?

– Pentru că refuza să ne căsătorim. Sperasem să-l înfurii suficient pentru a-l face să-și schimbe părerea. Când tatăl tău mi-a cerut mâna, Kirk n-a crezut și, cu toată sinceritatea, n-aveam nici o intenție să accept. Dar, cum el nu încercase să mă împiedice, am zis da... Kirk dorea să dobândească afacerea lui Edward pentru motive mai mult comerciale, decât personale, pot să te asigur... M-am gândit că dacă-l conving pe tatăl tău să vândă, Kirk îmi va fi atât de recunoscător, încât după aceea mă va lua de soție.

Ellen era năucită.

– Altfel spus, tu ai avut ideea să te căsătorești cu tata!

– Da. Și dacă vrei să știi totul, Kirk s-a grăbit să mă descurajeze. A încercat aproape orice, dar bineînțeles, nu s-a hotărât niciodată să-mi propună căsătoria.

Ellen se gândi un timp la această mărturisire, căutând motivul care o putea împinge pe Abigail să mintă. Nu găsi nimic...

– De... unde știi că mă iubește?

– Mi-a mărturisit-o. Iată de ce a consimțit să te ia de soție, când i-am sugerat acest mijloc de a salva întreprinderea de la faliment.

– A fost tot ideea ta?

– Da. Voiam să-mi apăr situația. Știi că și Kirk și tatăl tău au fost foarte generoși cu mine.

– Dar de ce ai pretins că era un subterfugiu imaginat de Kirk?

– Eu n-am afirmat nimic de acest fel, tu ai presupus, îți amintești? Îl considerai pe Kirk drept cel mai rău dintre escroci.

– Totuși, mi-ai confirmat bănuielile.

– Da, pentru că eram îndrăgostită nebunește de el. Nu voiam să i te las!

– Așa că ți-ai bătut joc de mine.

– Da, recunoscu Abigail, zâmbind ușor. Știam că te atrăgea, dar eram sigură că-l vei refuza... Plictisit, ar fi venit să mă caute. Speram, cel puțin, oftă ea strivindu-și în scrumieră țigara pe jumătate consumată... M-am înșelat. N-are nevoie de mine, ca de altfel de nici o altă femeie. În ochii lui, nu contezi decât tu.

– Nu mi-a spus-o niciodată.

Ellen ezita încă s-o creadă pe Abigail. Poate era o mașinație subtilă pentru a-i face iar rău.

– Îi era teamă să se ridiculizeze. Este mândru și tu ești uneori insultătoare.

Ellen nu putea s-o nege. Brusc, se părea că toate piesele de puzzle își găsiseră locul... Amabilitatea lui Kirk, grija de a-l menaja pe domnul Cullen, fotografia de pe comoda sa, tentativele repetate de a-i câștiga simpatia...

– Îl iubești, nu-i așa? reluă Abigail. Aș fi dezolată să fi comis o nouă greșeală.

– Îl iubesc, șopti Ellen, tremurând. Dar nu înțeleg de ce ai venit să-mi povestești toate astea.

– În nici un caz din considerație pentru tine. Mai mult, n-am fost nici îndemnată de Kirk. Dacă ar afla că i-am dezvăluit secretul, mi-ar frânge gâtul.

– Atunci, de ce?

– N-ai să mă crezi, dar mai am niște scrupule. Nu față de tine... față de Edward. Am... am ținut mult la tatăl tău. Mă adora și datorez amintirii lui cel puțin fericirea fiicei sale.

– Ești... Mulțumesc.

Abigail se opri în fața ușii.

– Nu te obosi. Dacă aveam cea mai mică speranță să-l recuceresc pe Kirk, m-aș fi străduit... Apropo, este în camera sa și-și face bagajele.

Cu această concluzie, dispăru, lăsând-o pe Ellen singură cu gândurile sale. Trebuia neapărat să-i vorbească lui Kirk, dar fu brusc cuprinsă de o jenă de nedescris. Totuși, cu cât va întârzia mai mult această întâlnire, cu atât situația va fi mai delicată. Fără să ezite mai mult, se grăbi spre capătul culoarului.

Ciocăni de două ori energic în ușă. Neprimind nici un răspuns, deschise încet. Era oare departe? Inima i se opri în loc o clipă. Din fericire valiza era deschisă pe pat, goală și Kirk, nemișcat, contempla peisajul, cu privirea îndepărtată. N-o auzise intrând. Ellen inspiră adânc și închise ușa în urma ei. Zgomotul îl făcu să tresară și se întoarse.

– Ce vrei? Ai venit ca să vezi dacă plec curând?

– Nu. Am venit să te rog să rămâi.

Alergă și-și înnodă brațele în jurul gâtului său. Pentru prima dată îndrăznea un gest de afecțiune și el nu-și putu ascunde uimirea. Dar rămase nemișcat, cu brațele pe lângă corp.

– Kirk, șopti ea. Te iubesc. Te iubesc încă de la început.

– Adevărat?

Ea se dădu înapoi pentru a-i cerceta privirea... întunecată și tristă.

– Și tu mă iubești, să nu negi!

Spuse cu greu aceste vorbe. Oare o va respinge? Ar fi îngrozitor.

– Cum ți-ai dat seama? Datorită dezvăluirii lui Grayson, în legătură cu castelul?

– Nu. Asta m-a intrigat. Am aflat de dragostea ta de la Abigail, mărturisi ea, uitându-și promisiunea.

La urma urmei, cu atât mai rău! Acum nu conta decât fericirea sa și viitorul fără Kirk era imposibil de imaginat. Îi relată pe scurt toată povestea, începând cu primele bănuieli, înainte chiar de prima lor întâlnire și terminând cu destăinuirile lui Abigail.

– Dacă cel puțin îmi spuneai toate astea mai devreme! exclamă el cu o voce răgușită. Știu că Abigail este ranchiunoasă, dar când s-a căsătorit cu tatăl tău, credeam că convinsesem de indiferența mea.

– Mai avea încă o speranță. M-a convins că m-ai luat de soție cu unicul scop de a obține acțiunile tatei și că după aceea mă vei părăsi.

– Vreau să te am toată viața lângă mine! murmură el, îmbrățișând-o tandru. De mai mult de o oră încerc să găsesc curajul de a-ți vorbi. De o sută de ori am mers până la ușă, de o sută de ori am revenit la fereastră. M-ai respins atât de des...

– Am fost stupidă și nebună! Eram atât de sigură că-ți cunosc adevăratele motivații, încât am fost orbită.

– Oh, Ellen!

Cu o mână tremurândă, îi mângâie fruntea, apoi o sărută.

– Când mă gândesc la maniera în care te-am luat cu forța... Mi-am reproșat-o teribil. M-am gândit la asta aproape în

fiecare zi, am retrăit fiecare secundă a acelei nopți. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mă uram mai mult c-am îndrăznit...

– Îți ascunzi bine sentimentele, replică ea cu blândețe. De altfel, n-ai pierdut timpul pentru a căuta o consolare.

Dar dragostea pentru el învinse tristețea ei, era preferabil să șteargă aceste amintiri penibile.

– ... Credeam... că te detest, continuă ea. Totuși, n-am permis nimănui altcuiva să se apropie de mine. Trebuia să fii tu sau nimeni. Pentru bărbați este bineînțeles diferit, dar...

– Nu pentru mine, o întrerupse el. N-am vrut nici o altă femeie.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Dar... toate acele nopți în care te întorceai atât de târziu. Și la întoarcerea mea....

– Când am lipsit până dimineața? o întrebă fără să clipească. Îmi petreceam serile la club, dacă vrei să știi! Mă plictiseam cumplit! De la înscriere, acum șase ani, fusesem acolo doar de trei ori, înainte de a te întâlni!

Ellen era atât de ușurată, încât ochii i se umplură de lacrimi.

– Mi te imaginam fără încetare în brațele altei femei.

– Este exact ceea ce speram.

– Câte emoții inutile, oftă ea.

– Câte timp pierdut, șopti el, atrăgând-o spre el.

Încet, cu un gest plin de duioșie și de dragoste, ea își trecu degetele prin părul mătăsos al soțului ei. Apoi, luându-i fața în palme, îl sărută. Această atingere o făcu să geamă de plăcere. El o mângâie blând, apoi cedând subit dorinței atât de mult

timp înăbușite, o sărută cu înflăcărare, trezind în ea flacăra incandescentă a pasiunii. Mâinile îi alunecau pe spate, din ce în ce mai pretențioase și o îmbrățișă mai strâns.

– Te țin în brațe! murmură. Nu-mi vine să cred că ești aici! Am impresia că trăiesc un vis.

– Vei spune la fel și peste douăzeci de ani?

– Nu te aștepta să scapi de mine atât de repede! glumi el.

Acum, privirea nu-i mai era enigmatică, ochii reflectau o lumină caldă, cea a dragostei, pe care și-o ascunsese atât de bine luni întregi!

– Vom face o a doua călătorie de nuntă, îi promise. Vom merge unde vei vrea. Ai idee de un loc pe care ți-ai dori să-l vizitezi?

– Nu vreau o altă lună de miere. Îmi este suficient să te am lângă mine.

Cu vârful degetelor, ea îi atinse ușor obrajii.

– ...Când ai descoperit pentru prima dată că mă iubeai?

– Mi se pare că îndată după a doua noastră întâlnire. În ziua în care mi-ai refuzat ajutorul cu încăpățânare, pentru a schimba cauciucul spart. În acel moment, am luat o mare hotărâre: aceea de a te suna, dacă nu veneai să bei un pahar cu mine în sat.

– Era imposibil! Dacă îmi amintesc bine, nici măcar nu ne prezentasem unul altuia.

– Nu sunt complet idiot. Am notat numărul de pe placa ta de înmatriculare. N-ar fi fost nici o greutate să-ți dau de urmă.

– Ia te uită, ce amuzant! am avut exact aceeași reacție.

– Mincinoaso!

– Este adevărat...

– Așadar, a fost o adevărată dragoste la prima vedere pentru amândoi, declară el cu un aer poznaș.

Ellen zâmbi, cu ochii strălucind.

– Din nefericire, mi-au trebuit multe luni să-mi dau seama. Și când am descoperit, n-am vrut să accept. Înțelege-mă, când am aflat că erai...

– Fostul patron și fostul amant al lui Abigail, încheie el cu un bombănit disprețuitor. Da, îmi imaginez perfect ce trebuie să fi simțit. Totuși, toate acestea aparțin trecutului, draga mea. De acum, numai tu vei fi în inima mea.

– Vom mai vorbi despre asta când vom sărbători nunta de aur! îi replică ea râzând.

În loc de răspuns, o prinse în brațe și o acoperi cu sărutări.

Sfârșit